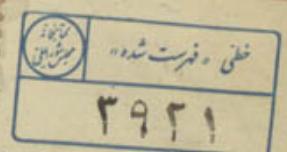

2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24
1 2 3 4 5 6 7 8 9

مختصر

از جین صیدت او هبورست **۱۰** اما بواسطه ضعی ک بصیرت را داشت دریافت
این ضعی تمام میسر نی شود ولیکن بند بیچاره این معنی پر نزدیکی از اندوختان
میشود که غرایین معنی در تعلیم بصیرت حیری نی ماند هر چند از خود خواهد کرد
لقد کند تو اند مانند کسی که در بحر فرو رفته است تا کردن و چشم و بینه بخورد
نی افتاد و بند بیچاره جنان میشود که ایهاد نظر او آیند ولیکن بخون آن
شجاعی که از دود دور مری شود و فی تو اند که باطن آن شخص را
نیک مشغول کرد اند اما آگر دین توجه که مذکور شد نظر باشد این معنی با
نه می باز اسم مقدس که اسم ذات بدل خود نان میکند و مراحت این معنی
باشد مانند کسی که جسم که اشته است و می بیند و از دید ن بتعقل از پرداز
و الله اعلم بالصواب و حضرت محمد و مولانا قدس الله روحه در ذیل این کلامات
قد سیده این دو بیت مشوی که موافق حوال و مطابق فیل و قیار این کمینه است
نوشته بودند **مشنی** حرف دو بیت از بزرگ مدد و دادون **۱۱** تابخواهند بسلی
نان فنون **۱۲** کار مروان رو شو و کرمیت کاره و نان حیله و شهر میست

بر جیزی ص

رباعیه فی وایقامتها لحاظ

جاوی که نه مردانه افت و نه دیر فی باجر از وقفه آکاه ز سین
هم فاخته هم خاغدش جله توی فاخته بالظیر دب والحمد بالحسین

۱۳

۱۴ نقل من فصل الخطاب خواجه یاد سا

آلو ده شد خوردم چان عالمان **۱۵** و بن چواری از کرات با بیان غیر
دزاد او حضر تاکم بیان رسید عمر **۱۶** دین حرم مهر میک بیان غیر رسید

۱۷

و فخر لکن بزی خلیل فراموش
قال اللہ تعالیٰ ای الکائنات کو کو کو کو
و المولوز کو کو کو کو کو کو کو کو
اسن اند ربتا اتفعده شکر
الشیخ اهل ایل ای طبری الله غیره نیز
پیشین الدین ایل العوبی الطائی ایلی
الهاند لی فرس سره تو فی
البیتیه بخوشی ایل عزیزین
سعده تان و لمن و سکارا ایلی

الفصل العاشر في الوجود والشهادة المختصرة

اعلم أن الوجود من حيث هو غيره موجود في المخالب وفي المخالب وفي كل مفهوم من مفاهيمه فهو من حيث هو أي لا يحيط به شيئاً غير مقيده بالاطلاق

والقيود ولا هو كلي ولا جزئي ولا عام ولا خاص ولا قديماً ولا حديثاً على ذلك

كذلك بليزمه في الأشياء عيشه رأيته ومقاماته التي عليه اقوله تعالى في

الدعيات ذكره في صور مطلقاً ومقيداً وكلها وجزئياً عاماً وخاصاً واحداً وكثيراً

من غير مصوّل التعيير في ذاته وحقيقة ذلك ليس بمحركاته موجود في الخارج لا في موجود

أو ماهية لوجوده وكانت لأن موضعه والوجود ليس بذلك إلا لكن كالمواهيل التي

المحتاجة إلى الوجود الذي يدلوا زمامه وليس بغيره لأن عبارته على الوجود في موجود

أو ماهية لوجوده وكانت في موضعه والوجود ليس موجوداً يعني أن له وجوداً لا يدل على

عن أن يكون موجوداً في موضعه بمحركاته عيشه وذاته لا يأمر بغيره عنده أو

خادجاً وأيضاً لو كان عرضاً لكان فاعلاً بموضعه موجود فإنه بالذات قيل له تقدم الشيء

على نفسه وإيضاً وجود عرضاً عليه أو الوجود لا يمكن أن يكون ذاتياً على نفسه ولا أنه

موجود في صريحة الكون أعني مما فحوى بما ليس برأي المولى في

لعمد العذر في إيه فضلاً عن اعتقادهم سواه كانت عقولاً أو أذهان

غيرها كما قال عليه السلام كان الله وليكن معه شئ وكون الحقيقة بشرط الشكمة برأي المولى

اما عقليات اعتقادياً لا يوجدان تكون لا يحيط بالشئ كذلك فلسفة عقلياته موجودة مثل معرفة

يعنى أن العدم غير داخل في معرفته كما لو جوب والمكان الواجب والمكان وهو عدم الممكن

باعتبار عدمه وإنما له على الماهيات حقيقة من صور العدم المطلق والخاص فالمعنى

عند معرفة العدد لذلك يحيط العقل عليه بالأشياء التي فيها دشناع اعداً واسكاناً آخرين فالمعنى

إذ كل ما هو ممكناً موجوداً ممكناً عدمه وغير ذلك من الأحكام وهو ظاهر من كل شيء متحقق

الآن الوجود

وابنة حتى فلقي فيه أنه بدائي وأعني من جميع الأشياء ماهية وحقيقة فعد
فيه مثالاً أعلم الحلق به في عائه ماعرفنا حق عرقك ولا يتحقق شيء في العقل ولا
في الخارج الإله فهو الحيط بعيمها بذاته وقام الآيات ببيان المحدود لهم يكنهم
شيئاً لا في العقل ولا في الخارج فعومنهم ما يلهمونها أن هؤلئك يخلو فهائمه
ويظهر صورها وحقائقها في العلم والعيش بحسب الماهية والأعيان الشائبة كأنسنه
في الفصل الثالث أن شاء الله تعالى فلا واسطة بينه وبين العدم كما لا واسطة بين الوجود
والعده سلطاناً والماهية الحقيقة واسطة بين عورها الماخص عدها والماهية
الطلقة الأعتادية لا تتحقق لها في نفس الامر والكلام فيها لا يتحقق فيه ولا منه ولا يمثل
لأي قام موجوداً متخالغاً أو مستأذيناً فالله جل العزائم موجوداً نادها
وتحت إشارة صدق فيه ليس كمثله شيئاً وبه يتحقق الصداق ويتقوى المشتلة
بل هو الذي يطرد بصيرة الصداقين وغيرهما وإنما منه الحجج بين النقيضين أعني بين
التب والابياب إذ كل مما سبق سبباً آخر واختلف العينين إنما هو باعتبار
العقل واتناف الوجود فيما يحيط بهما كلما فات النظرة والبطون وجميع الصفات الدوامية
المتعلقة بمتلكة في عين الوجود فلما تغيرت إلا في اعتبار العقل والصفات البالية
يعتبرها عاية الماهم ابتدأها بأجمعها إلى الوجود من وجه وكل من المهام المتغيرة
من حيث وجودها المعنلي عين بايتها ولتكنها محبتهن في عين الوجود بمحبتهن
ابنها في العقل أو لا وجود لها فيه لما احتمل عدم اخراجها في الوجود الخارج والذهو
لمنع من اخراج الوجود المطلق لابنها ابتجاعها في الوجود معتبراً هو ولا يقبل الافتراض
والجزء اصلاً خارجاً وعقلانياً بساطته فلما هي لم لا يقبل فالحمد لله ولا يقبل الاستدلال
والضعف فذاته لا تزال يتصور أن إلا في الحال القاتل الموارد والبيان الماين بمحبتهن
او غيرها من توقيتها المعاية ما من الزيادة او التقصي ان كلها والزيادة والتقصي
كـ

لا تهابه تزجج وتحتنيق ونبج جميع الأنواع والوانية والجمالية وحقيقة اى صنعة الورود
 عن علم معلومة متساوية ولبس عيارة عن الكون ولا عن المخلول والحق والشىء
 ان اريد بها الصدقة كائنة عرض حى كذب زوره وان اريد بها ما يريد بالفاظ
 الوجود فلامزاج كما اراد اهل الله بالكون وجود العالم وعندك لا يكترث شئ مما
 يوهد او لا يهض اقام ولا اعلمه بحسب حقيقته وان كانت معلومة بحسب ايمانه و
 التغريف الفطلي لا يداني يكون بالاشهر ليفد العالم والعمود شهر من الكون وغيره
 ضرورة والعمود شهر من الكون في غيره وضرورة والوجود العام المنبسط على
 الاعياء في العمل ظلل من ظلل له لتقينه يومه وكذلك الوجود الذهي والوجود
 المخابحي خللان لذلك اظل لقصاصه العقيدة واليه الاشارة بقوله المرتضى البد
كيف مذاطل ولوشاء لجعله سائلا فيما الرايجي الوجود الحق بنهاية نهاية النهاية
 بنهاية النهاية لبيك الموصوف بالايمان الادبية المعروفة بالتقويم البريئة الدعوى
 على بيان الابنية والاویاء الهادى ملقا الذان الداعي مناه بيان المعنى سيمة
 جمعه ومتى اردتنيه اجزي بالاسم أنه بهويته كل شيء وبحقيقة كل شيء
 وبنهاية ايمانه عين الاشياء بقوله هولا قل والآخر والظاهر والباطن والعلم البيان المعنى
 و هو بكل شيء عالم تكونه عين الاشياء بظهوره في ملابسها وصفاته
 في عالم العلم والعين وكوته غيرها باحتفائه في ذاته واستولنه بصفاته
 عما يوحى بالنفس والشين وتتره عن الحصر والتعين وتفقد سماتها
 المحدث والتكون وايجاده للأشياء احتفائه فيما اياهها
 وادامه لها في القيمة الكبيرة قيمه يوم يوحدته وقوتها ياها باذلة بعيانتها
 وبيانها وجعلها من لا يشأ كمال الملك اليوم له الواحد القهقار
 كل شيء هالك الا وجهه وفي الصغرى بقوله من عالم التهادى الى عالم

في في الصغرى
 في الكون

والشدة والضعف يتبع عليه عجب قيمه وخفاؤه في بعض مراتبه كما في القادر
 الذات كالجسم وغيرها الذات الذات الذات الذات الذات الذات الذات الذات
 فهو منه وبه وفق امه بذلك لذاته لا يحتاج في حقيقته الى امتداج عن ذاته
 فهو الفيتوم الشافت بناته والمبنت لغيره وليس له ابتداء ولا كان منحتاج الى اعادة
 موجودة لا مكانه حيث لا له انتهاء ولا كان معهوما للعلم فيوصي يصلها
 اديلم الانقلاب فقوارئ قوارئ فقوارئ قوارئ الذات الذات الذات الذات الذات
 كلها غافرة الشفادة او بطن في العين اليه وهو بكل شيء عالم لا حاطته بالاشياء
 بناته وصولا العلم كل علم الظاهر واسطته فهموا بذلك بلا هو الذي يلزمهم
 جميع الحالات وبه يقوم كل من الصفات كالحقيقة والعلم والفنية والإدامة
 والسم والبصر وغيرها ذلك فهو على العدل لمزيد القادر استيقع العبر بذلك لا بواسطة
 شرعا اذ به طلاق الاشياء كلها لا لا تقابلها الذهن يفهمها بتجربة مخله في صور مختلفة
 بصورة تلك الحالات فتصير تابعا للذوات لا لها اياها وعودات خاصة مستهدفة
 في محبته اصيبيه طلاق في واحد بيته وهو حقيقته واصح لا تذكر فيها وكثره
 ظهورها وصورها الاتجاح في وحدة ذاتها وتنفسها وامتيازها بذاتها
 لا بشيء زايد عليها اذ ليس في الوجود ما ينادي ليشتراك معه في شيء ويختفي
 عنه بشيء وذلك لا ينافي ظهورها في مراتبها المتقدمة بالمواصل جميع النعمات
 السعادية والأسمانية والمقابلة العلية والعيانية وظاهره لا تقدر بـ
 الكثرة هي اصل الوجه المقابلة لها وهي عين ذاتها الاحادية والوحدة الأسمانية
 المقابلة للكثرة التي هي طفل تلك الوجه الأصلية المذاتية ابيناً عيناً متجدة
 كاسبيت ان شاء الله تعالى وهو رحمن لا ينادي ظاهره بذلك مفهوم لغيره يتم
 اذ يقدر لك الاشياء كلها ومنور سوابط العينين والادوار وارضا الاجسام كل

لأنها

اول مورة المحبوبة في عالم واحد فالماءيات صور كمالات ومنظار اسماه
 وصفاته ظهرت اولاً في العلوم ثم في العين بحسب حبه اظهار اياته ورفع
 اعلامه ورثياته فتكتسب حبيب الصورة هو على حدته الحقيقة وكمالاته
 الـ السمية وهو يدك حقائق الاشياء بما يدرك حقيقة ذاته لا يامر آخر
 كالعقل الاول وغيره لأن ذلك المفاسد ايضاً عيذاته حقيقة وان كانت
 ضيئلاً فليس بالضرر لغيرها كما قال لاندكه الآيسار وهو يدك الاصح
 ولا يحيطون به على ما قدره والله حتى فتن وحيز دكم الله نفسه والله
 روى بالعنادته عبادته تتفق انه ورثته لذا يحيطوا بالعارفهم فيما لا يعین
 حصوله واذ اعملت ان العبر وهو الحق على قوله تعالى وهو معلم ايمانكم
 ونحن اقرب اليه متكلم وفي نفسكم افلا بتصرن وهو الذي في السماء آلة
 وفي الارض والسماء الله نعم الموانع والأذن والله يكرش محيط وكتبت سمعه
 وبصره وسر قوله ولديتم محبل لهبط على الله وامثال ذلك من الاسماء المنبأة
 للتوضيح بسلسلة الاشارات تبني للسبعين بيان اهل النظر
 العبر واحب ذلك اذ لو كان يمكن لكان له عملة موجودة فليلهم تقدم الشيء
 على نفسه لا يقال يمكن في وجوده يحتاج إلى عملة وهو غير موجود عند الكون
 اعتباراً لما تقول لا نسلم ان الاعتبار لا يحتاج الى عملة فانه لا يتحقق في العمل
 الا باعتبار المعيار فهو عمله وابيان المعيار لا يتحقق في الخارج الا العبر وهو اذ عند
 ذوال العبر عنده مطلقاً لا يكون الاعد ما يحضاً فلو كان مبنياً على اعتبار ما في ربى
 العبر ابضاً اعتباراً اذا الماءيات منكرة عن العبر ما مر بها اعتباراته وله وجه
 وتعلق الشيء نفسه ظاهر الظاهر وتعلق الشيء نفسه لا يتحقق عن كونه امر اقيمت اولاً
 طبيعة العبر من حيث هي حاصلة للوجود المخاص المواجه وهو في الخارج

فيلهم ان يكون تلك الطبيعة موجودة فيه لكن لا يوجد ذريعاً عليه وهي مبنية
 على كمالات ممكنته تبني آخر العبر وليس بغيرها لا يرون لامر كل ما هو يمكن
 فهو ما هو وما عرضت في ذكر العبر ليس يمكن ففي اذن يكون ولها واصفاً
 العبر لا حقيقة له زاوية على نفسه والا يكون كباقي الموجودات في تحقق بالعبور
 وبنسلسل وكل ما هو كذلك فهو ولد لذاته لاستخالة الفكالات ذات الشو عنده
 فاذ قلت الوجوب بنية فترى للشئ نظراً الى الجر الخارجي فما لا يعود له في الخارج
 زائداً على نفسه لا يكون متصفاً بالوجود قلت لوجوب عارض للشئ الذي هو غير
 العبر باعتبار وجوده اما اذا كان ذلك الشئ عين العبر فوجوبه بالنظر لذاته
 لا يغير لان الوجوب ينتهي التغاير مطلقاً بالحقيقة كما ان العلم ينتهي التغاير
 العالم والمعلوم تامة بالاعتبار وشوع عند تصور الشئ نفسه وتامة للحقيقة
 وموعد متصوره غيره وأيضاً كل ما هو غير العبر ينبع اليه من حيث وجوده
 وتحقيقه والوجود من حيث هو موجود لا يحتاج الى شيء فهو غوري ووجوده عن غيره...
 فهو واجب فالوجود واجب بناته فان قلت العبر من حيث هو وكل طبيعه وكل طبيعه
 طبيع لا يوجد ابداً في متن فرو من افراده فلا يكون العبر من حيث هو واحد
 لا يحتاجه في تتحقق الى ما هو فرد منه قلت ان اعادتهم بالكلمة الطبيعية كانت
 العبر فسلم ولكن لا ينفع المقصود لأن المركبات من شائعة ان توحيد وتقدير وطبيعة
 العبر لا يقتضي ذلك لامرها وان تتحقق ما هو عالم منها فالكلمة متعددة ولها امثل
 في قوله تعالى لهم مثله شئ الباقي بلا اثر ان الكلمة الطبيعية في تتحقق متوقف على عدو
 ما يفرض عليه عدداً اما او ولها ما اذ لو كان كذلك لازم ان الدرسوكات العارض
 متعدداً او متعدداناً العارض لا يتحقق لا يغوصه فلوقت معرفة منه عليه
 في تتحقق لازم المقدار والتى ان كل طبيع في طهوره متعددة في عالم الشئ

٧ وجود

١. تخلص المعيقات مخصوصة له فما يضطر عليه من وجده وظهوره في عالم
المعنى من مسوأ يحتاج المعيقات كلية متعددة لذكراً لا يتحققه في نفسه
فإيضاً كل ما متوج أو تشخيص فهو متاح عن الطبيعة المبنية والمعنية
بالذات والمتاخر لا يكون على التحقق المطلوب للأمر بالعكس فهو الحال
للطبيعة طبيعية أولى منها أن يحصل على المبنية بوعياً أو شخصاً بضم ما يضر
عليها من المتنوع والمتعدد وحيث المعيقات الوجودية راجحة على غير الوجود فلا يلزم
احتياج حقيقة الوجود كونها في احتياج العبرة وفي الحقيقة ليس في الوجود غير
واخر كل مسكن قابل للعدم ولا شيء من الوجود للطلق يقابل له فالوجود وأبياته
لا ينافي إلأن الوجود الممكن قابل للعدم لأنها تقول وبعد الممكن صارت عن ح قوله
في المخارق وظهوره فيه وهو من عارض الوجود المتصدق الراجحة إليه بوجهه عند
استفاضة الأهمية وإيضاً القابل للإدانت يبقى مع المعيق والوجود
يرتقوى العدم فالقابل له هو الماهية لا وجودها وإنما ينافي إلأن أردتم أن العدم لا يزعم
على الوجود فضل ولكن لا يجوز أن يتعلّم الوجود في نفسه ويرتفع لأن تقول إلأن العدم
ليس بمعنى حق بغير الماهية أو الوجود وقول الماهية يقبل العدم منه إنما
قابلة لروا الوجود عنها وهذا المعنى لا يمكن في الوجود والازم انقلاب الوجود العدم
وإيضاً اكتان عديمه متعين ذاته حيث لا يوجد يتحقق بذلك نفسه صرورة تكامل
وزاد الشيء الواحد كيكون في تقييم نفسه وبخلاف ذلك عدم نفسه فلا يمكن زواله
وقو المعيقة المثلثة ابتداً يعلم برغبته ويدخل في الباطن الذي فهو منه والمحبوب الوجود
يزعم أنه ينعدم ونورهم أعنيهم وجود الممكن اغتنامه من دون الآباء للوجود كما
إذا واجهت بعثة التي هي للأدانت مثلها فيذلك فأن الوجود حقيقته واحدة لا تكتمل
فيها وإنما زادها بأعتبار مانعها الماهيات والأكتان إنما عنينا بقولها اشتراك

سجدة
لأبيهار

موحدة لعدم وزواله بلا إزالتها من فيها ولا يلزم منه وحالها عند الوجود
وزواله لبيان انقلاب صيغة الوجود حقيقة الدليل أن زوال الوجود بالإصالة هو عدم
ضوره وبطلانه ظاهر **نفي** وإنما تكون للوجود ازداد حقيقته معاييره
حقيقة الوجود لا يكون عهضاً عاماً عليها وإنما توكل على عهدها وإنما جوازه من
وندبيتها أنه ليس بجهة ولا بعزم وإنما الوجود من حيث هو موجود على الوجودات المضادة
لصدق فولناه الوجود وجود وكل ما هو مول على الشك لا بد أن يكون بينه وبين موضعه
باباً لا يخادعه الأميّاز وليس من الأحاديز هنا سوى نفس الوجود وباباً إنما يضر
سوى نفس المبنية فتعين أن يكون الوجود من حيث هو نوعين الوجودات المضادة
حقيقة والألم يمكن وجوداً صرفاً والمانع يكتسب متعنته عقدها إلأن بطيء لخط
الوجود عليهم وعلى الوجود من حيث هو في إلشارك المفعلي وهو بين الفساد وما
يقاله بأن الوجود يقع على إقامة لا على إثبات فأنه يقع على وجود العملة ومحلها
بالتقدير والثانية على وجود الجوهرو العرق بالازل وفنه وعدها على وجود المفهوم
وغيره الفارق بالشدة والضعف فتكون مفهوماً عليها بالتسكين وسامه معاً
بالتسكين لا يكتون عيني بآهية شيء ولا يكتون أن إراداته وبابه إن العقد والتاذر
والآرية وعدهما والشدة والضعف بما يختار الوجود من حيث هو فهو فوضيّون
لـ ٢٥٦ لكيفيّات الأمور الأكتانية التي لا يتمّ تصورها إلا بحسب بعضها على بعض ولكن العقول

الذكاء

حقيقة

حقيقة

الحقيقة

١٠ **يشه خواه فضفط طهوره وكلاه و باعتبار كلها يشد نورته و يقويه**
طهوره بفضله كلاه و صفاتة فيكون اطلاقه على الفتوى او غيره من الطلقه على الصيغ
و تحيق ذلك بأن تعلم ان للوجود مظاهر في العقل و تكونه مقتلا على الا فراد المفاهيم
المفاهيم بالتشكيك اغا هو باعتبار ذلك الفطور الغافل ولذلك قيل له وهو
اعتياري فلا يكون من حيث هو هو مغلزا عليهم بالتشكيك بل هو من حيث انه كل فهو
عقل و هذا المعنى لبيان اكتئاب عين المفاهيم اقره باعتبار كلية الطبيعية كما في الميوان
طبعه فقط خارجا لفرازه غير محول عليها و باعتبار اطلاقه اي لا يرتبط بشيء معقول
عليها و باعتبار عينه على فضول الانفاع التي تتحقق عنده من عام عليها وهذا
الامر في كل ما يقع على افراده بالتشكيك والتفاوت في افراد الوجود وليس في
نفس الوجود برق فلور خواصه من العالية والمعلولة في الفعلة والمعلول وكونه موجود
قائيا بنفسه في الميور و غير قائم بغيره في العون وبشدة الظهور في فاران
و منفعه في عينة الالذات كما ان المفاهيم بين افراد الالذات ليس في تقدير
الالذات بحسب طهور خواصها فيما فيون مخرج للوجود من ان يكون عين حقيقة
الا فردا لكن مخينا للالذات من ان يكون عين حقيقة افرادها و التفاوت
الذى بين الافراد الالذات لا يمكن شله في افراد شئ و اخر من الموجودات ولذلك
كما قال لهم ولقد ذكرنا ماريتها على هبته و استمد مفاصلا من الاحلاته و بعضها استقررتها و اخسر
بني ادم **ج**
ما احسن الميوان كما قال تعالى ولذلك كان اهتمامهم افضل ولقد حلقت الاحسان في
احسن تعويضهم رداته اسئل سائلين لذلك يقول الكافر الذي كنت زيارا
وهذا القول كافي لا امل لا استمار في هذا الموضع ومن ذرا الله عين بيمته
و فهم ما مر واسع النظر لا يحيز عن حق الشه الوهية والمعارضات الباطلة
والله المستعان وعليه التکلalon **اشارة المعيذر بتاتلية واسلامات**

الطائفة فيها حبitude الوجود اذا اخذت لشرط ان لا يكون معها شيء في
 المتساواه عند المعمن بالمرتبة الاعلى المتمثلة جميع الاماء والصفات فيما
 دعيت جميع الحج وحشقة المخفيات والغايات ايضا و اذا اخذت لشرط فاما ان تقدم
 لشرط جميع الاماء الازمة لها كلها وجزئها المتساواه بالاماء والصفات
 وهي المرتبة الاعلى المتساواه عندهم بالمرتبة ومقابل الحج وهذه المرتبة ياعتباها اهمها
 لظهور الاماء التي في الاعيان والحقائق اليها لا تناسب لاستدلالها احتاج
 يسوى مرتبة البوبيه اذا اخذت لشرط لشرط و لا يرتبط لشيء في المتساواه بالمرتبة الاعلى
 في جميع الوجوهات و اذا اخذت لشرط بثبوت الصور العلية فيما في مرتبة الاسم اليطن
 المطلق والاقول والعلم رب الاعيان الثانية و اذا اخذت لشرط كلها لشيء
 فقط في مرتبة الاسم الذهن رب العقول الاول والستي بلوغ المضانة وام الكتاب
 والعلم الاملي و اذا اخذت لشرط ان يكون الكليات فيما جزئيات مقصولة تابته
 من غير احتجاجها عن كلية اعيا في مرتبة الاسم التجم رب المثلية المتساواه بلوح
 العز و هو والوح المحفوظ والكتاب المبين و اذا اخذت لشرط انصور المفسكة
 جزئية متغيرة وهي مرتبة الاسم المائي والمشت و المجهود المنس المطبعة في الجسم
 الكل المتساواه بلوح المحو والجثث و اذا اخذت لشرط ان تكون قابلة الصور المؤدية
 الى الروحانية والبساطة وهي مرتبة الاسم الفابر رب الميور الكلية التي زال بها
 بالكتاب المسطور والرق المنشور و اذا اخذت مع قابلية الكتاب و انت شوف
 مرتبة الاسم الفاعل المتعينه بالطبع الماخال رب الطبيعة الكلية و اذا اخذت
 لشرط القصور والحادية المجردة وهي مرتبة الاسم العليم والمعقول والمدربي العقل
 والخصوصيات فما يحيى بالاطلاع الحكما بالعقل المجرد ربى بالاطلاع اعلاه
 بالروح ولذلك يقال للعقل الاول روح القدس وما يحيى بالنفس المجردة النافعه

ذلة انه موجود بذاته لا يوجد فاين منه وهو غير ذاته فتحى المحبة والعلم رجعت نسمة
 والذلة وحيث الصفات الشوئية سبباً في المحبة والمحظى في المحبة الأولى
 وحكم العقل بالغاية بغيرها في العقول اعنيكم بالغيرة بين الصفت
 والموصوف في العقل اخواتها في نفس الوجود ادعكم ان العلم خارج
 للقدرة والأرادة في العقل كما يخرج بالغاية بين المحبة والفصيل فاما في الوجود
 فليست الا ذات الاحادية فقط كما اتيت في المدارج ثم واحد وهو النوع لذلك قال
 امير المؤمنين كرم الله وجهه كما لا اخلاص في الصفات عنده وفي المحبة الثانية
 يحيى العلم عن المحبة وهو من الارادة بتذكر الصفات وبنكارةها بتذكر الاشارة ومنظارها
 ويحيى لحقائق الاحادية بعضها عن بعض فالغاية والعلم والذلة وضرور ذلك من صفات
 ظليل على تلك الذات وعلى الحقيقة الالازمة لها معيت اهمياتها لما الاشتراك
 القتل لأن هذه الحقائق اعراض من وحيه لا يفتأم اضافتها مصنفة او سمعة مصنفة
 او قل اضافة دعواه من وحيه آخر كاف للجرد اذ علمها بهذه ادعها وانها
 من وحيه وكذلك المحبة والذلة وثلث الذات حيث ان يكون دعواه او عرضاً
 يظهر حقيقة هذا المعنى عن من ظهر برؤيا الهدوية الاحادية في المقرب كلها التي هذه
 الصفات عنها ومن حيث ان هذه الحقائق كلها وصفات خاصة والذات الاحادية
 وحيده مطلق والذلة هو المطلق من اصناف الغير اليمه وهو يعني بحسب متخيلاته
 تكون اطلاقها عليها وعلى تلك الذات بالاشراك المفروض على بطل التشيك وعلى افراد
 نوع واحد منها كالمحبة والعلم مثلاً على سبيل التواطؤ فهذه الحقائق ثانية لا يدور
 ولا يمر وهي ذات فذية وتثانية دعواه مكلة حادثة ونثار اعراض تابعة للجواهيد
 فعن كاح له حقيقة ما ذكر وفهمت وجهه الا عن ارات خلص من الشكوك والشبهات
 والله الهاوري **الفصل الثاني** في اصحاب وصفاته اعلم ان الحق سبحانه وتعالى

عندهم ليس بالقبلا ذات الكليات فيما مفصلة وهي معايدة الامام
 شهوداً عيناً ولمراد بالقص عندهم القص المنطبع المحبة وذا العذت بشرط
 الصور المحسنة العيب في مرتبة الاسم المتصور بعلم الميال المطلق والمعتقد
 فذا العذت بشرط الصور المحسنة الشهاده وهي مرتبة الاسم الفاجر المطلق والآخر
 رب عالم الملائكة مرتبة الاوت ان الكلمة عذلة من مع جميع المرات الاهمية والكونية
 من العقول والنقوس الكلية والمرجعية ومرتب الطبيعة الى اخر تذكر الوجود وهي
 المحبة المائية ايساوهي مضاعفة للمرتبة الاهمية ولا يرقى اليها الباب البوبيته
 والمربوبيه لذ التمار خلقة بالجنة وذا عذلت هنا عذلت الفرق بين المرات الاهمية
 والربوبية والكونية وبجعل بعض المحققين المرتبة الاهمية بينها في مرتبة
 العقل الاول بعنبر جاسعية الاسم الرعن بمعنى الاعباء كباقي اسم امه
 لها اذا فات كان ضئلاً وعديم لكن كون الرعن بعنبرة اسم الله يغطي تفاصيل
 المراتين ولو كوجه المقاومة يعني ما كان تابعاً للاسم الله في بضم اهـ لغير النعيم
 فاقسم **تفصيـة آخر** تقدم كل كالجني الايتاء بواسطة الوجود فهو الجود بذاته
 فهو الى القائم العليم لمزيد القادر بذلك لا المعرفة الرايبة عليها ولا يلزم الاحتياج
 في اقامة هذه الكمالات منه الضرورة عدم وقدره واماارة اخرى اذ لا يمكن افاصيـة
 الامام الموصوف بها وذا عذلت هنا عذلت معنى ما قيل اذ صفات عذلت ذات ولما لك
 حيث تقدـه وان المحقق به مادـة لا يامـة الى الاقحام من المحبة والعلم والقدـة الفـاة
 من الالازمة لغير ذات وان كان هذا ايساوهي من وحيه آخر قات الوجود في مرتبة
 احدياته لذنـى المـيات كلها فلا يـقـيـ فيها صـفـة وـكـمـوصـف ولا اـسـم ولا مـقـيـةـ الـآـلاتـ
 فقط وفي مرتبة واحدـيـة التي هي مرتبـة الـاسـماءـ والـصـفـاتـ يـكـونـ صـفـةـ
 وـمـوـصـفـ اوـاسـمـاـ اوـسـمـيـ وهي مرتبـةـ الـاهـميةـ كماـ انـ المرـادـ منـ قـلـتـ اـنـ وـجـودـ عـيـنـ

معقوله في غير الوجود الحق تعالى يعين به ما شونا لحق وتجلياته وليس
يوجدات عينته ولا تدل على الوجود اصلًا بل الدليل فيه ما تدين من الوجود
الحق في تلك المرتب من الاسماء فهي موجودة في العقل معدودة في العين ولها
الاشواح كم فيها له الوجود العيني كما اشار اليه الشيخ في الفعل الاول وسيجيئ سانه
انشاء الله تعالى وصدهج برجع التكثير الى العالم الذي ان كان عليه تعالى بذلك ذاته
لذاته او بغير العلم بحالات ذاته في مرتبه الحقيقة ثم الحقيقة الاهمية انتسب خلوده
الذات بكل منها على ان قوله تعالى في حضوره العلية ثم العينية فضل التكثير
بینما والصفات تقسم الى ماله الخليطة الناتمة الكلية ولما يكون ذلك
في الخليطة وان كانت هي ايضا محيطة باذاته الاشياء فالاولى في الاميات من الصفات
المتعلقة بالاهمية الستبة وهي الحياة والعلم والارادة والقدرة والسم والبصر
والكلام وسvenue عبارة عن تحليمه بعله المعلن حقيقته الكلام الذي في مقام
بعن الجم والاعيان في مقام الجم والتعميل ظاهرها وباطنا لا يطريق الشهود وبصر
عبارة عنه تحليمه وتعلقه عليه بالحقيقة على طريق الشهود وكلامه عبارة عن جمل
لعن لاظهاره ما في الين ويواجهه الاوصاف من فناني الارادة والغذاء فلما تناول
انما امره اذا ابرد شيئاً ان يقول له كن فيكون وهذه الصفات وان كانت امور
لغيرها لكن بعضها ايضا مترتب بالبعض في حقيقته اذا العلم مشروط بالحياة
والغذاء بما و كذلك الارادة والثالثة الباقيه مترتبة بالاربعة المذكورة
والاسما، ايضا تقسم نوع من الفنادق الى اربعة اسماء هي الاميات وهي الاول
والفن والظاهر وبالباطن ويجعلها الاسم الجامع وهو الله والرعن قال الله عزى
تلادعوا الله او ادعوا الرحمن اي ماذ دعوا فيه الاسماء المنسنة او تخلل منها الاميات
المنى الدائحة تحت جبل قمها كل اسم يكون منهم ازيداً وابدياً فازليته من اهم

مجي كل يوم هو في شأن شؤون اجياله في فنادقه الالهة وان له مج شؤونه
ومراتبه صفات واسعه والصفات لما يحياته او سلبياته والاولا ماحقيقة لا
اشارة فيها للحقيقة والدلوه بالفتوحه على اصحابها ولما تتحققه كالاولية والآخرية
او ذواتها كالبروتية والعلم والارادة والثانية كالمفهوم والقدسيه والرسوخه
ولكل منها نوع من الوجود سواء كانت ايجيالية او سلبيه لان الوجود يدخلها العدم
والعدم اي من وجوهه وليس الاجماليات ذاته فنادي مراتبه التي تحيط بها
مرتبة الالوهية للشريعة لسان الشرع بالعاء وهي او لكتمة وقت في الوجود يمنع
يز الحقيقة الاهمية الذاتية وبين المظاهر للحقيقة لان ذاته على اقتضائه يحيى مرت
الاوهية والبروتية صفات متعددة متقابلة كاللطف والعمق والجهة والجهة والعقب
والقرن والخط وعيها وتجتمعها نفوذ المحالية والمحالية اذ كل ما يتعلمن الطلاق
هو المحال وما يتعلق بالعقل هو المحال والكلام الجلا المحيان المحاصن المحال
الاولى فانه عبارة عن انفصال العقل منه وتخفيه فيه وتخلصه جلا وهو
اللطف المستور في الفن الاولى كما قال الله تعالى ولهم في الغضا مرجعه يا اولى الابرار
ذات امير المؤمنين على زمام اند وجم سجان من اشتقت رحمته لا ولية له
في شدة لقته واستدلت تقوته لا عداه في سعة رحمته ومن هنا يعلم سرقته
صلاته عليه وسلم حفظ الحبة بالكاره وحقت النار بالشهوات وهذا المشاري
برزخ بين كل صفتين تفاصيلتين والذات مع صفة معينة واعتبار بخلاف من تحيط به
يسرى بالاسم فان الرحمن ذاته فالرقة والفقار ذاتها الفهم وهذه الاميات
الملفوظة هي اسماء الاسماء ومن هنا يعلم ان المراد بان الاسم عين المسمى ما هو
وفد بهذا الاسم للصفة اذ الذات مشرفة بين اسماء كلها والتلقي فيها اسباب
فنادق المفاتح وذات التكثير باعتبار مايتها المغيبة التي هي مشاريع لغيرها من اهم

الله عزى وجل وحده لا شريك له لا يحيط به العقول اهون من اهون الاميات
لا يحيط بهم الاراده ولا يحيط بهم العقول اهون من اهون الاميات

الاول ويدبره من الاسم الآخر وظهوره من الاسم الظاهر وبطونه من الاسم
الباطن فالسماء المتعلقة بالابداء والابياد ماضية في الاول والمتعلقة بالاعادة
والجزاء ماضية في الآخر وما يتعلقة بالغفورة والبطون وأخلاقة في الظاهر والباطن
والأشياء لا خلاف من هذه الاربعة الغفورة والبطون والأولى والاخيرة يختص
في قسم بنوع من النسبة اينما في احياء الذات واسمهاء الصفات واسماء الاعداد
كان من كلها اسماء الذات لكن باعتبار ظهور الذات فيها لسماء الذات وظهور الصفة
فيها يسمى اسماء الصفات وينبئون بالفعل فيما يسمى اسماء الاوامر وآكلتها
جمع الاعباين والثلايات وغيرها ما يدل على الذات باعتباره وما يدل على
الصفات باعتبار آخر وما يدل على الاعمال باعتبار ذات كالذات فانه يعني
الثابت للذات ويعني المالك للصفة ويعني المصلح لل فعل واسماء الذات
هو الله الملك الرب القدوس السلام المؤمن العزيز الحيارى المتكتبه
على العظيم الظاهر بالباطن الاول الآخر الكبير الجليل العظيم الحق المبين
الداجد المبدع الصمد المخلوق العنى التور الوارد ذوالجليل الرقيب واسماء الصفات
وهو الحق الشكور الفقار الصبور البر العليم للجنيين الحكيم الشديد
الشجاع العظيم اسماء الاعمال المبدع الولي اباعث الحبيب الواح الحبيب
المقيت للحيط المخلق الباري المصوّر الوهاب الرزاق الفتاح الفنا بش
البساط الحناف الداعي المقر للذى لا حكم العدل للطريق العميد الحى الميت الاول
الثواب المستقيم المقسط الجامع المعنى المانع الضمانى اهادى البدين الشيد
هدى عين الشيج اسماء في كتابه المسوى باشتاء الديوان نقلها من عين تبدل
وتغيير بغير كلامها ينبع من المباركه ومن اسماء ما في مقاييس العيب

١٧ ^{لهم} الاصن هو من مجيئه الى الموسيقى الذاتية من الاقتباس والكتل
قال الله تعالى عالم العين فلا يقدر على عينه احد ان ارتقى من رسول ^{عليه}
والله اشار النبي عليه السلام في دعائه بقوله اول لله عاصي الريح على تعلمه
اللهم ان اسألك بكل اسم سميتك به نفسك او انتزلي في كتابك او علّتني
احدا من عبادك او استأثرت به في علم عينيك وكلها داخل تحت الاسم
^{معهم} الاول والباطن بوجهه وهي المداء للسماء التي هي مبدأ للاغياث المئاد
كاسبين ان شاء الله تعالى ولا يغلق لها الا تكون قال الشيخ رعي الله
في فتوحاته الكلبية وما اسماه الخارجية عن المثلث والبيت فلا يعلمه
الآخر لانه لا يغلق لها الا تكون ومنها ما هي مقاييس الشهادة اعني
الخارج اذ قد تغلقها الا تكون ويراد بها المحسوس لظاهر فقط ونذر بادها
اعم من ذلك كما قال عالم العين والشهادة وكلها داخلة تحت الاسم
^{معهم} الاخر والظاهر بوجهه آخر فالسماء الحسنى هي ممات الاسماء كلها
واعلم ان بين كل سفينتين مقابلتين اسماء ^{معهم} وجميل متولدا منها بردخا
بينهما كان بين كل مفتين مفتين مقابلتين صفات ذات جهتين متولدة
منها ويولد ايضا من احتفاء الاسماء بعضها بعض سواها كانت مقابلة
او غير مقابلة اسماء ميراثها هيبة وكلها مفهوم في الوجود العلمي والمعنى
^{معهم} اعلم ان اسماء الاعمال بحسب احكاماها تقسم اما مامتها احياء
لا ينفع حكمها ولا ينفع اثها نازل الازال وابدا ابدا كل اسمها حاكمة على الارواح
الفذستة والنفس الكونية وعلى كلها لا يدخل تحت الزمان من
المبدعات وان كانت داخلة تحت الدهر الموجبات اما منفيات او ثباتات
فنسبة المتعيرات الى المتعيرات في الزمان ونسبة الثباتات الى الثباتات

بحالاته ونفيته الثابتات المستقيمات بي التهرب منها لا يقطع
 حكمه ابداً لابد وان كان منقطع الحكم اذ لا ازال كالآباء الحاكمة على
 الآخر فما ينفعه ابنته كما دلت الآيات على خلوه بها وخلود احكامها وغیر
 اذليه عجب الظمرؤ اذا تباين ظاهرها منقطع النساء الدنيا وبيه
 ومنها ما هو مفبلوج الحكم اذ لا ومتنه الا اذ لا حماه الحاكمة
 على كل ما يدخل عن الزمان وعلى النساء الدنيا وبيه فما ينفعه ابنته ولا ابنته
 عجب الظمرؤ وان كانت نتائجهما عجب الآخر ابنته وما ينفعه احكامه اما
 ان ينقطع مطلقاً ويدخل الحكم عليه في العين المطلق الالهي كما حاكم على النساء
 الدنيا وبيه وأما ان ينتهي ويختفى تحت حكم الاصم الذي يكون انهم حبيطته
 عند ظهور دولته اذ لا اسماه دوله عجب ظهورها وظهور احكامها وابنته
 تستند ادار الكواكب السبع والاثنتي عشر مدة كل ورة منها الف سنة والشرين
 اذ كحل شريعة اسم من الاسماء تبقى ببقاء دولته وذوام سلطنته
 وتشهد بعدها وذاك التجليات الصفاية اذ عندها هر صفة منها
 يختفي احكام عندها تنتهي وكل واحد من الاقنام الاسمائية يتبع ظهره
 ظهر احكامها كالمهاكات في كل آن ظهرها لشأن من شئونها وان لم يكن
 قابلة ظهور احكامها كالمهاكات مختصة ببعض الاسماء دون البعض كعيان
 الملكية ذوام الاعياد في الخارج وعدم دوامها فيه دينا وآخره ماج الى
 ذوام الدول الاحادية وعدم دوامها فما فهم فانك ان امعنت النظر
 في هذا التنبؤ وتحقق المطلوب منه ظهرت اسايا كبيرة وله الماء
تبه آخر اعلم الاعياد الموجدة في الخارج كلها داخلة تحت اسم
 الظاهرة من حيث يظهره عينها باطن فكان ااعياد الثابتة في العلم حيث

١٩ **تبه** **عن**
 اباطن اسماء نفاذ مظاهر الموجودات التاريخية مظاهرها كذلك طبائع
 الاعياد الموجدة في التاريخ من حيث الظاهر اسماً نفاذ والاعياد مظاهرها
 فكل حقيقة خارجية سواء كانت جنساً او نوعاً من اسماء النساء
 تكون في كلية مشتملة على افراد جزئية بكل شخص من الاسماء المذكورة
 لأن الشخص عن تلك المعرفة عوارض شخصية لها غير هذا اعتبار
 اعتماد الظاهر والظاهر في المخاب واما باعتماد نفاذ ابنته العتي
 فالاعياد مظاهر الحقائق التاريخية كما اعتماد مظاهر الاعياد الثابتة
 وهي مظاهر النساء والسفارات فافهم **تبه آخر** **تبه** **تبه**
 الحكام من المتأخرین ان عليه بقائه هو عين ذاته وعلمه بالأشياء
 المكتنة عبارة عن وجود العقل الاول الصور الفائدة هي مكتنة
 مقاصد لذمهم هذا وان كان له وجه عندهن يعلم الحكمة الافتية
 المقالية من العومن لكن لا ينفعه مطلقاً ولا على قواعده ملائكة
 حادث بالحدث الذات وحقيقة عمل نفاذ قذفية لاعياده فكيف
 يمكن ان يكون هو عينه وابنته العقل الاول تكون مسماحاً حادثاً
 مسوق بالعدم الذات معلوم حتى كان مالا يعلم لا يمكن اعتبار الوجود له
 فالعلم به حاصل قبل وجوده ضرورة فهو غير ماهية معاير الحقيقة
 ١٤ **تبه** **تبه**
 العمل بالضرورة كان العلم قد يكون واجباً بالذات كعلم الحق صالح
 ذاته بذلك وقد يكون صفة ذات امتانه وقد يكون امتانه محسنة خلاف
 الماهية فان قلت عليه بذلك معاير لعله بعلوباته وهذا العلم هو المتن
 بالعقل الاول قلت حقيقة العلم والمغارة بين افرادها اعتباره
 اذا اختلا فانها بحسب المتعلقات فهي لا يقتصر في وحدة حقيقته والمعنى يعلم

الاشتاء بغير ما يعلم به ذاته لا يرى وكون صفة ذات اشتاء او اشتاء
 مخصوصة في بعض الموصيانيات كونه عن العقل الاول تكون الاشتاء
 والاشتاء في جوهرا وكونه جوهرا من الجواهر فما هو سر این الموصيانية الاشتاء
 عندهم كذلك فلا يمكن ان يكون جوهرا او اشتاء كما انه عالم بالاشتاء
 اى غير المكان المكان عبارات عن علم دون قدرته تز جم بل هم من علمسه اول
 كذلك قادر تكونه عبارات عن علم دون قدرته تز جم بل هم من علمسه اول
 لشئل فذاته على كل ماجد عندهم دون علم وابين القول بان العقل
 عين على عقالي يبطل العناية الاهمية السابقة على وجود الاشتاء كلها ولبس
 عبارة عن فضوره عنه عقالي لأن المخصوصة المطردة هو العقل وعلى صفة
 عقالي فهو ضرورة وابينها ضرورة متاخر للذات عن المخ وعلمه لانه حبيب
 يتصدر من نباتاته متقدم بالذات على جميع المجرودات فلا يتحقق عقلي بعقالي بالخصوص و
 اشتاء يلزم احتياج ذاته عقالي في اشرف صفاتة الى ما هو عزيز صادر منه
 ويلزم ان لا يكون عالم بالاجزئيات واحوالها من حيث هي فتا عن ذات
 الكنمو اكبير ان نفس لو يقول العارف المحقق انه عن عقالي عقالي من حيث انشائه العقل
 كون عالم بعاقبة الاشتاء والمعاقب الكليلة على سلسلة الاجمال والمطهور عين النظاهر
 انة باعتبار يكون حقا وكون هو اسم العليم كامريانة في التبيين المقدم
 ما لا يحيط به العقل المتعذر عبارات عن الموصيانية المتشائمة تتبع خاص مسيبته بعقوله
 اولا اثباته
 واجزئيات بذلك عليه بهذا الاعتبار يكون اسم العليم لا العقل اقل
 فقط والاسيم لا يشير بهذا المعنى اذ عنده ان العقل وغير مغایر لحق عقالي
 مائية ووجودا او معلوم من معلومه فيلزم ان يكون في اشرف صفاتة
 عقالي غير عقالي عنه ولذلك ان كل من اتصف بعلم في نفسه ان البق

الكتاب العظيم
رسالة في الاعمال

العلم وبيئته تعلقه بالمعلومات الأقلية تعالى والذغم يداهفه أنا ينت
من عدم الفرق بين الفطريتين ما هو ظله لأن علوم الأكوان ظلال كثيرة داهمت
وأيضاً حصوله بديهي ولا يلزم من بداعه العلم عموماً التي يداهفه العلم خلقه
وما هي وآلة اعمل بالحقيقة **الفصل الثالث** في الأعيان الثابتة سمع

والتنبيه على بعض المظاهر الأساسية أعلم أن للأحياء الحية صوراً معقولة
في علم ثالث لأنه عالم بذلك ثالثة وأعياه وصفاته و تلك الصور العقلية
من حيث أنها عن ذات التجليات تتبع خاص ونبيء معينة في المعرفة بالأعيان
الثابتة سواء كانت كلية أو جزئية في اصطلاح أهل الله ويسى عليهما بالآيات
من الصور الكلية الأساسية المتعينة في الحضرة العليية نعمت أولياً وتلك
الصور تحيط من ذات الآلة بأفيف الأقدس بحسب الحال الأولى وباسطة للحب
الذاتي وطلب مغایرته العين التي لا يعلها الآهون فهو حاد كالهافان الغيضا الذي
ينقسم بالفيني الأقدس والفيني المقدس وبالآخر يحصل للأعيان واستعدادها
الإصلالية في العلم والثانية يحصل ذلك للأعيان في الخارج مع لازمها وتزايعها
واليم اشار إلى ثالثة معرفة عنه والقابل لا يكون الآمن فيضنه الأقدس وذلك
الطلب يستند على أن الأسم الأقل والباطن ثم بما إلى الآخر والظاهرة لأن الأولية
والباطنية ثابتة للوجود العلي والأخزانية والظاهرة للعنيفة والإثابة ماله فبعد
في العلم يمكن وجودها في العين والأعيان عليهما جودها في الخارج وامتناعه
فيه ينقسم المفهومين الأول المifikات والثانية المتميّمات وهي من شأن نفس شخص
بغض العقل إيه كثرين الباقي واجتماع المتفقين والمتفقين في صفحه خاص
وبحل معين وغيرها وهي أمر مستوحى يتحقق العقل المشتب بالوهم وعلم الباقي
ذلك كون يتعلّق بهذا القسم من حيث عليه بالوهم والعقل ولو ادّعى من ذهـم

بلا وجود له ولابعين وذرتها الماء لأن حيث ان لها ذاتاً في العلم افصوصاً أساسية
أي ازور العقل

وآلة يلزم الشريك في الوجود ونفس الامر فالشيء يخواهه عنه في المعرفات في ذكر
الأوليات الناهي عن المتركم الباب الثالث والسبعين فلم يكن عنة شريك

سلباً بالقول فقط ظهر تحنته العدم المضى فاتركته المعرفة توحده الله الوجود في يقيني
متذكر المقال وزوراً وقسم لا يتحقق بالفرق بل هي امور ثابتة في نفس الامر موجودة
في العلم الازمة لذات المعنى لا تناصور للأحياء العبيئية المخصصة بالباطن حيث
هو من ذات الظواهر للباطن وجيه يحيط بالظاهر ودوجه لا يحيط به وتحصي المifikات
بالأداء والمتغيرات بالثالوث وذلك الأحياء على ذلك فاكى يخواهه عنه في معرفاته وأدانت
الاسماء الخارجية عن المخلوق والبنبض فلا يعلها الآهون لأنها لا تنطلق لها بالآكوان
والي هذه الاسماء اشار اليها عليه السلام بقوله واستاثرت به في علم عبيك مما
كانت هذه الاسماء بذواتها طالبة للباطن هاربة عن الظاهر كين لها وجود فيه
فضور هذه الاسماء وعودات على متنعة الأنصاف بالوجود العيني ولا يشعر
لأهل العقل بهذه القسم دلائل العقل فيه والاطلاع باشتراكه المعنى ان فهو
من مملكة البوة والحكمة والأعيان بما فالمتميّمات مخابق القيمة من شأنها عدم
الظهور في الخارج كما ان من شأن المifikات ظهورها فيه وكل حقيقة مسكن وبردها
وادنها باعتبار شوتها في المعرفة العليية اذ لا يابد اماماً شفاعة يحيط الله بكل
باعتبار ظاهرها خارجية كلها موجودة فيه وليس شيء منها باق في العلم حيث لم
توجد بعد لها ملسان استعدادها طابته للوجود العيني فلو صرفيت الواهب
للجاد وجودها كين الجواب جواباً ولو اراد بضمها دون البعض مع انها كلها طابته للوجود
سيكون ترجيحاً بلا مرجح وإنما ذاتها الموقوف بها بازماها التي يعلها المعنى وذرها بما يضرها
تقى لها العين إلى الشهادة ظهوراً غير منقطع إلى انقران النشأة التي وردت

٤٥) وفي آخذه أيضاً كاجاء في الحديث الصحيح المون إذا شئى العولى في المتن كانت
حالة ووضعه وسته في ساعد واحدة كما شئى قارئ الله تعالى وكلم فيها ما شئى ^{إسكندر}
وكلم فيها ما ندعون ^{نـ} لأن عقوله ^{هم} والأعيان المكنته تقسم إلى أربعان
الجوهرية والمرئية والاعيان الجوهرية كلها مستويات والعروضية كلها فرع ^{هم}
تقسم إلى بسيط وجاف كالعقل والغور المجردة والبساط جماع كل عناصره ^{هم} وإن مركب
في العقلاء ونـ الخارج كلها هيارات الجوهرية المركبة من البنى والمفصل ^{لـ} في الخارج دون
العقل كلها بسيطة وإن مركبة ^{هيارات} كل مولدات الثقة وكل من الأعيان الجوهرية
والمرئية ينقسم إلى أعيان الإيجان العالية والمنسوقة والتانية وكل منها ينقسم
إلى أربعان وهي إلى الائتلاف والاشتباكات فسبحان الله لا يعز عن عمله شيئاً في
الآدمي ولأنه آدم وهو السبب العظيم فعلم الأعيان منظمه الأصل وأباطنه
المطلق وعلم الأرواح سنظمه الأباطنه والناظر المتناثرين وعلم الشهادة
منظمه الأسم الفاهر المطلق والآخر من وجه وعلم الآخرة ظاهر الأسم الآخر المطلق وظاهر
اسم الله تعالى بهذه الاربعة هو الائتلاف التكميل كلها وعوالي كلها وعلم الشارط ظاهر
الأسم المولد من ايجانه أباطنه وظاهر وهو البربخ بينما الائتلاف العالية ظاهر
أعيان الأسماء التي يشقى الأسماء الادبية عليها والمتوسطة ظاهراً لاحتفاء التي
تحتها للزينة والسافلة ظاهراً لاحتفاء التي تحت جبطة الانفع الأضافية وهي أن كانت
المرئية ^{هيارات} أو زينة بسيطة يكون كل منها ظاهر الأسم خاص معين وإن كانت مركبة يكون كل منها ظاهر
الأسم حاصل من ايجان اسمه متقدمة واستخدامها ظاهر رفاق الأسماء التي
يحصل من اجتماع بعضها مع بعض ومن هذه الاعيقات يحصل اسماء غير منتهية
ومظاهر لافتة ومن هنا يعلم سر قوله تعالى قل لو كان العجم داد الكلمات د في
لقد البرق ^{رب} قل ان تقدر كلات رب وليجيئ اعيشله مدد الاـن كلاته تعال

هي أعيان الحق بين كلها وحالات الأسماء المشتركة متعددة بين مظاهرها
بعضها من الأسماء المختصة فإن كان شيئاً أينما مخصوصة ولابد أن يكون مخصوصاً
في الخارج قوله ^{هم} كلها فإن كان يظهر منه في كل حين
صفة منها فهو مظاهر تلك الصفة فإذا كان الشخص الآنساني ^{هم} تكون
ظاهرة العفة وتارةً مظهراً للعنفه باعتبار ظهور الصفتين فيه وإن ظهر فيه صفة
سيئة أو صفات متعددة ^{هم} إذاً فهو مظاهرها أبداً بما فيها فالعقل والنفس المجردة
من حيث أنها عالمية بينما يعاد ما يزيد منها ظاهر للعلم الآلي وكتب الهيئة
والعرض مظاهر الرحمن ومستواه والكتاب مظاهر العجم والفنان التابع مظاهر
الآيات والشادر مظاهر العليم و الخامس مظاهر العفار والرابع مظاهر العز والجبي
والثالث مظاهر المصور والثانية مظاهر البادي والأندر ظاهر الحال هذا باعتبار
الصفة الغالبة على روحانيات الفن المنسوب إليه ذلك الأسم فكان المست
النذر في الموجرات وظاهر ذلك خصاً به ما تفرق أناه مظاهرها والله المؤقت ^{نفس}
الأعيان من حيث أنها صور علية لا تتصف باتفاقها بمجموعه لا تقاد حيث ذكر معدودة
في الخارج للجعولة لا يكون إلا موجوداً كما لا تتصف الصور العالية وللمجانية التي
في اذهانها بما أنها مجموعه مالم تعمد في الخارج ولو كانت كذلك وكانت المتناثرات
أيضاً مجموعه لا تقاد مود عليه فالجملة أغاً يتعلّق بما بالنسبة إلى الخارج ولذلك
جعلها الآيات ^{هم} بما في الخارج كائن الماهية فعلت ما هي فيه وبهذا المعنى
نعني الجمل بما في العلم أولى وحين النزاع لقطيـاً إذاً يمكن أن يقال إن انتقال
الماهيات ^{هم} بذاتها في الواقع غالباً في العلم واحترازه والإيمان أن لا يكون
حادثة بل يدعت الذي لكنها ليس متحقّمة ^{هم} لما تحقق الصدور المتناثرة التي
لما إذا رأينا المدار ^{هم} لم يكن ليتلائم ^{هم} تمايز الأعيان من غير تمايزها ^{هم}

نفالي في الوجود بغير العلم الذي يعلم تلك الأعيان لا يعلم آخر كائناً لهم
 من فعل على العالم عين العقل الأعقل فافهم **نفيه** **آمن** اعلم ان للأشياء
 المثبتة اعتبارين اعتباراً اثناً صور الأسماء، واعتباراً لها خواص الاعيال
 الخارجية وهي بالاعتبار الأول كالإدبار للأرواح وبالاعتبار الثاني كالارواح للأبدان
 ولا سيما ايضاً اعتبارين اعتباراً كرتينها واعتبار وحدة الذات المتمة بها
 سأحررها اعتبار تكاليفها محتاجة الى البعض من الحضرة الأخلاقية الخامسة لها وقابلة
 لها كالعالم وباعتبار وحدة الذات الموصوفة بالصفات اسماً بالصور لها في تماضيه
 اليها في الفصل السادس الذي هو الجملة محبي ولية الذات وباطنيتها يصل اليها
 من حضرة الذات اليقيناً والى الأعيان دليلاً ثم بالغبيض لفقدان الذي هو الجملة محبي
 ظاهرتها وأخرياتها وقابلية الأعيان واستعداداتها يصل الغبيض من الحضرة
 الأخلاقية الى الأعيان الخاقانية وكل عين هي بالجنس ملائحته واسطة وصول
 ذلك الغيب الى ملائحته من وجده الى ان يتبع الى الامثلة من كواسطة العقول
 والقوس الحجرية الى ملائحتها مماثلة عالم الكون والعناد وان كان يصل الغبيض
 الى كل حاله وجود من الوجه الخاص الذي لم يحي بواسطة الاعيال من حيث
 انها ارواح وحقائق الخارجية وله حاجته مربوبيته والدبوبيته بغير البعض
 بالاولى وتنبصودها الخاقانية بالثانية فاما اسماء مقاييس القيب والستهادة
 مطلقاً والاعيال الممكنة سفارة الشهادة، ولكان الغيب عليهما وعلى الاعيال
 كلها من حضرة الوجه من غير انقطاع محبي استعداداتها **بسما** سلام الله عليه
 في الكتاب الغيب مطلقاً من حضرة الوجه والقابلية الى الأعيان وان كانت هي ايضاً
 بحسب ما تتحققها من الصور من حيث ربوبيتها فلا ينتهي سقوتهم **آن** الأعيان لها
 جهة القابلية فقط والاعيال لها جهة الفاعلية فقط وان الاعيال يقسم الى ماله

الثاني والثالث فالثالث فجعل البعض منها فاعلاً مطلقاً والبعض الآخر فاعلاً مطلقاً **آن**
 وانه اعلم **نفيه** **آمن** لما ييات كلها وجودات خاصة عليه لانها
 ليست ثابتة في الخارج منكهة عن الوجود الخارجي ليلزم الدوسيط بين الوجود والعدم
 كما ذهبت اليه المعتزلة لكن قوله الثاني انا انا يكون ثابتاً في الخارج واما ان لا يكن
 بديهيّ وثبت في الخارج هو الوجود فيه بالضرورة وغير الثابت هو المعدم واذا كان
 كذلك فبسوغها ينذر منكهة عن الوجود الخارجي في العقل وكل ما في العقل
 من الصور تابعة من الحق وفيما انت منكهة مسبوقة بعلمه يعني ثابتة فعلى نفالي
 وبعلمه وجود لانه ذاته فهو ذات الماهيات غير الوجودات المتنبطة في العلم كانت ذاته
 ذاتاً مخللاً للأمور المتكررة المعاشرة للذات ظاهلياً حقيقته وموضع دلابيقها ينافي صور
 الماهية مع ذهولنا عن وجودها اغاهاه بال بالنسبة الى الوجود الخارجي اذ لو يذمر
 عن وجودها الذهني لم يكن فاذ هن شئ اصلاً ولو سلم ذهولنا عن وجودها لا لذهن
 ح عدم الذهول عنها لا يلزم اياها انها يكون عن الوجود مطلقاً بمحاجة ان يكون لها ماهية
 موجوداً خاصاً بغيرها البعد في الذهن وهو تكونها في الذهن كما يبرهنها في الخارج بمحض
 الذهول عن وجودها في الذهن ولا يحصل عنها الوجود قد يدرك نفسه باعتبار عذاته
 كمُعْنِي الوجود العام اللازم للوجودات الخاصة ولحق ما مر من الوجود بمحض
 من الصفات فيتعين ويكتفى عن الوجود المتجلى بصفة اخرى فيصير حقيقة ما من
 لفظي الانسانية وصورة تلك الحقيقة في علم المقدار هي المتمة بما هي
 والعين ثابتة وان شئت قلت تلك الحقيقة هي الماهية فانه ايضاً صحيح وهذه
 الماهية لها وجود خارجي في علم الارواح وهو حصولها فيه وجود في عالم المقدار وهو
 ظهورها في صورة حبسانية وجود في المقدار وهو تحفتها فيه وجود على فاذهانتها
 وهو بثورتها فيها ومن هنا فبيان الوجود هو حصوله والكون وبعدها ظهوره في الوجود

بكلات في مظاهره تظهر ملوك الماهايات ولوازمهاناته في الداهن والخرف المذاق
فيتفوه ذلك الظهور ويصعد محيل للغيب من الحق والبعد عنه وذلة الوساطه وكثرة
ومسافة الاستعداد وكده فيظهر للبعض جمع الكهالات الارتعش لها والبعض دون ذلك
فتصدر تلك الماهايات فإذا هانت هي ظله لا تزال الصور العلية المحاصله فيما يطريق
الانعكاس بين المبادئ العالية او ينطويون على الوجود فيما ينذرنا بذلك الحصر فذلك
صعب العلم بتفاين الاشياء على ما هي عليه الا ان تورقلبه بتوزير الحق وارتفاع المجاب عليه
وبيان الوجود المحقق فانه يدرك بالمعنى ذلك الصور العلية على ما هي عليه في الشهاده وفي ذلك
يقدرينيت فبحسب عن ذلك فتحصل القوى بين علم الحق بما يدين به هذا الكمال غایة عقائد
العارفين اتواهم بالحق والتقصير والعلم برجوع الكل اليه وهو العلم الحبلى فان
على قدر ما سمعت فقد اتيت الحكمة ومن يوقن بالحكمة فقد ادى في كثيرة **الشيء**
الاعيان نزحت فكتابها العديمه وامتيازها عن الوجود المطلق راجعه الى العدم
وان كانت باعتبار المحقيقة والغيريات الوجوديه عن الوجود فاذ هنزع سمعك من سلام
العارفين ان عين المخلوق عدم والوجود كله له تتلق بالقيتوه فانه يقول ذلك من هذه
المبهه كما قال ابي المؤمن عليه السلام في حديث كيل سائل كيل عن ما هي المتن بما هو
واجب على حمل العلم مع ما يرمي واثال ذلك كثير في كلامهم والمراد من قولهم الاعيان
الثانية في العدم او المجهودة من العدم ليس ان العدم ثرق لها اذا العدم لاش محن بالمراد
انها حال كونها ثانية في القراءة العلية متلبسة بالعدم الباقي موجودة بكل افعالها
ثانية في عدها الباقي ثم بالسهام المتن خلقة الوجود الباقي ايها فضلات موجود **الشيء**
الفصل الرابع في الظهور والمعنى على طريق اهل الله تعالى اعلم انك اذا اتيت **والشيء**
النظر في ثنايتها الاشياء، وجدت بعضها متربعة مستتبة بالعوارف وبعضها الاخفف ثابتة
لها المتربعة هي الموارد والثانية هي الاعراض ويجعلها الوجود اذ هر المحبلي بصورة كلها ما
هي كثيرة

الظاهر

١٩ والجواهر متحدة في عين الجواهر فهو حقيقة واحدة في مظاهر ذات الالهية من حيث
قيمتها وحيث أنها ذات العرض مظاهر المفاتح التابعة لها الالهية كما أن ذات الالهية
لا يزال متحدة بالصفات بذلك الجواهر لا إمكانية بالاعراض وكان النتيج ان تمام صفة
من مفاتحها من الأسماء كلية كانت وجنت بذلك الجواهر ان تمام معنى من المغان
الكلية اليه يصين وهو ان كل صفة لها الاسم خارج من الأسماء الكلية بل يعنيه وبالنحو
معنى المغان المبرية يصين وهو جزءاً كالشخص وكمانه من اخراج الأسماء الكلية **الشيء**
يتولى اداء احر كذلك من اجمع الجواهرا البيسطة يتولى جواهرا مركبة منها وكمان **الشيء**
الاسماء بعضها يحيط بالمعنى كذلك الجواهريها يحيط بالمعنى وكمان الاميات من الأسماء **الشيء**
منحصر كذلك اجناس الجواهرا وتنوعها منحصر وكان المزوج من الاسماء غير متساوية
وهي هذه الحقيقة في اصطلاح اهل الله بالقرآن والهبوط الكلية وما يقتضي
منها وصار مواد من الموجمات بحسب الكليات الالهية فان اعتبرت بذلك الحقيقة
من حيث جنبتها التي تتحققها بالنسبة الى الاتياع الى تحتمها فهي طبيعة جنسية وان اعتبرت
من حيث فضليتها التي يتحققها الازداج انما يتحقق طبيعة فضليته اذ مخصوصة منها
صفيحة معيته في المحمولة على المتن بعدها لا غيرها وان اعتبرت من حيث مخصوصتها المتساوية
في افرادها الواقعه تحتمها او تحت نوع من انواعها على سبيل المثال في طبيعة
بذعنية فالجنسية والفضليه والتوعية من المفولات الثانية اللائقة ياماها
فالجواهر بحسب حقيقته عين حقيقة الجواهرا البيسطة وللملكية فهو حقيقة للعاليات كلها
ستنزل من عالم العيب الذي لا يعلم الشهادة المحسنة وتظهر في كل من العولم بحسب ما يليق
بذلك العالم وفيه اقول **الشيء** حقيقة ظهرت في الكون فتدفعها فانهدرت هذه الاكونه
ستنكرت عيون العالیات كما تزرت بقلوب عزباء ما في المتن الاكون من غير **الشيء** بل كذا عينها من
العقلان كلهم استطاعوها: والامر عجمهم كانوا لها انتقاماً ولديهم انتقاماً الى العان الكلية
سرفون المعمولات الاولى **الشيء** وكل شبيهة
والشيء المعمولة بـ **الشيء** اوجهه يكتفى
بـ **الشيء** كيوان المذهب اوجهه يكتفى

ليس موجباً لعدم المزومه بل علامة له كامر في الوجود وان لم تكن موعده لكات الافراد
 الجوهرية ضرورة اشهر في الخارج لعدم الجوهرية فيه وهو وجوابه كاست موجودة بعشر
 وجود الجوهر في عينها في الخارج وهو مطلوب وأيضاً العلم يكن الجوهر عين كل ما هو
 يصدق عليه من الجزيئات في الخارج حتى يتحقق لا يخلو مان يكون داخله في الكل قبل ان تذكّر
 الماهية من جواهر غير متداهنة ان كان فصلها جواهر تكونها داخلة في قطاعها
 ايضاً الجوهرية وهو جواهر الجوهر فيه ويلزم ان لا يكون شبيه من الجوهر بسيطاً وذكّر
 الماهية من جواهر والاعراض ان كان فصلها عرضاً فتكون الماهية الجوهرية عرضية
 او داخلة في العرض ون العرض فنار مران يكون البعض المعرف من له في هذه النسخ فقط النسخ
 عن مارضه غير جواهر او غارجاع عن الكل وهو شدة حفاظة من الشأن يعني مارضه عرض
 ان يكون عين افراده في الخارج فالعيادة بينها بالاعراض المعاصرة اذا لا يكون ان يكون
 المثير نفسه ولا فرق امن افراده لا يقى لذكّر اعيان الجوهرية مختلفة بالاعراض
 الميتة لافق لكات بذوقها مستدلة بل مشتركة كاشارة لافراد المعاصرة
 فيحقيقة واحدة لا تفرق جواهر لها مشتركة في الطبيعة الجوهرية كاشارة لافراد
 القوع فيحقيقة ذلك النوع والاعتبارات بينها بذوقها بعد الحصول والقوع لا
 ينسى لغايات الاعراض الكلية الظاهرة للحقيقة الجوهرية كما لا ينسى الا شخص
 اصحابها الاعراض الجذرية للحقيقة النوعية الارتفاع الى ان الحيوان يلتفه
 النطق فيصيّر به انساناً ويتحقق الصهييل فيمير به فرساً ويتحقق المهيول فيمير به
 حماراً وكل منها عرض فذا اربد ان يدخل بالمواطأة احتيج الى الاستففاف فتقبل الانسان
 ببيان تاطق والقرص ببيان صنفالقطن محول بالاشتقاق والتناظر محول
 بالمواطأة والشيء الذي له المطن المعموم من التاطق هو بعينه الحيوان الذي
 في وبعد الاشتراك وان كان اعم منه في العقل لذلك يحمل عليه فهو فناه
 ارواح الحيوان في نطفه وله تاطق يحيط به ثم

والجزئية الظاهرة فيما وتحليه بما تأثر في مرتبتها الكلية واخرى في مرتبها
 للجزئية فهو الذات الواحد يحيط نفسه بالذات بظاهراته في مقابله وهي جزء
 خطيئتها الازمة لذكّر الذات وان كانت من حيث ظهورها متوقف على عند التكون
 عنده بالفعل فكلما في فرد بالفعل وكتاماً وبالقوة داعياً من اللوازم والصفات فهم فهو
 عين اذ كل ما يظهر فهو بذلة ظهوره فيه بالمرة والا لم يكن فهو والجوهر كعين له
 لا احتماله وما ذكر من التعريف فهو سبب حقيقي ولذكّر اعيان الجذرية
 الطهارة للصفات متقدمة بحكم طبيعته هو في شأن مرات الاعراض متقدمة
 غير متناهية وان كانت الاعراض فيها متناهية وهذا التحيط ينطبق
 على ان للصفات من تقييمها في المعرفة الاسمائية تحقق اعيان معاصرة بعضها عن
 بعض وان كانت زاجعة للحقيقة واحد مشتركة بينها من حيث كونها ان مطابعها
 مقابلاً تحيطه بعضها عن بعض كونها مشتركة في المعرفة لأن كل ما في الوجود دليل
 معاصرة على ما في العين تبيّنه بلسان اهل النظر اعلم ان المكبات مخصوصة في الجوهر
 والاعراض والجوهر عين الجوهر في الخارج وامتثال بعضها عن البعض بالاعراض
 الالتفاف له وذلك لأن الجوهر لها مشتركة في الطبيعة الجوهرية فتكون اعراضها
 لا يقال لم لا يحيطان بذلة ظهورها عاماً لها لا تفرق العرض عن العام اغايناها اذ واردة من
 في المعرفة في الخارج فهو بالنظر الى الخارج عين تلك الافتراض ولا لا يكون ممولاً عليها
 بمدحه وهو مطلوب وأيضاً لذكّر اعيان الطبيعة الجوهرية عرضاً عاماً خارجاً عن
 الجوهر في الخارج لكات المقابلين الجوهرية عين جواهر في انسجامها وذوقها من حيث
 انهامروضة لها اذا عارض عين المعرفة صدرة وایضاً ان كانت تلك الطبيعة
 موجودة بوجود غير وجود افرادها كانت كالاعراض فلا يحيط عليهما وكان اعذاراً
 الطبيعة الجوهرية غير موجبة لانها لا تحيطها خارجة عنها وانعدام اللازم بين
 او وكان انور

٣٠ غير مبيان والمعنى فعلم أن التكليف المعنوي أعنده بين البيضاء

البيانية والطبيعة الطبيعية لغير الآدوات متن ذلك والثاني غير متن ذلك
ولا يلزم تكليفه من المجهور والمعون لأن مطلع المتن هو بحسب الرأي الشخص

والفرق بين المتن المتنع وبين المصححة بأن الاولى اضفام الكل بالكل فلا يجزيه

عمر حكيمه والثانية اضفام الجزء بالكل فيجزيه عنها والمعون اقام ما يسمى

حقيقة فضاعداً والخاص ما يخص بحقيقة واحدة الاول كالمعنى والاحساس

والثانية كالحقائق والطرق وما له المعنون بالمعنى المتنى بالمعنى العام وما له

المعنى المعين به بالتفاوت الممتنى بالمعنى المتنع عند اهل النظر هم عباد المبيان والاثنان

في الوجود لا امرين ازيد عليهما خارج هنها وإن كان الجيب المفروم اعم منها فما هو عن العام

بالنسبة الى الاتواع ففق فصل مني بالتنبيه الى المبنى الذي بهذه الاذان تحنه و ماصر

فهو فضل للتفنون وكون المتن محو على الاتوان بحمل المواطنة بين ان يقال ان المتن

الذى يله المتن ماهية اخرى مولدة على الاتوان لاقدار وجود عيالان حملها ماهيتها

في تحمله على غيرها باتفاق اجزاء ماهيتها مرتبة من الاجزاء الموجدة عليهما عند كونها موجودة

ولو يجاز ذلك باحذل اجزاء ماهيتها على المتن المفروضة ليتم المبيان

بوجود واحد هو وجود المركب ولا يتحقق ان مبدأ المتن المذكور الذي هو المفترض الشاطئ ليتم المبيان

صغير المبيان باتفاق انه غير صالح للفصيلة تكونه موجداً استقلالاً في الخارج بل

هذا المداء في كل شئ حقاً بحسب ابيتها فان بكل شئ تقييماً من علم الملة وكتاب وفتح وخلافه

ويؤيد ذلك من معدن الرسالة الثالثة دلائلها، بمقاييسها مصلوات الله عليه شرائع الموسى

وابحارات معه وقال تعالى وان من شئ الآيات يحبه ولكن لا يعمدون قبسهم وظفه

المتن بكل ادله بحسب العادة والسنن الاحقية موقعاً على اعتقد المترجع انسان واسا

للكل فلا تكونهم مطلعين على بواطن الاشياء مديرين كل اسهامها واما قال المتأولون بن

فلا ينكرون في المتن المتنع ما يليه المتن المتنع

فلا ينكرون في المتن المتنع ما يليه المتن المتنع

موافق
٢٧
بالمعنى صادر اكتن الكليات لا التكلم كونه مجازاً لوضع اللغة لا ينبع لهم لان

على ان الناطقة المجردة للذات فقط لا دليل لهم على ذلك ولا شعور لهم على المدعىات
ليرفعوا داد كل دليل بالشىء لابن في وجوده وامان النظر فيما يزيد عنها من

الجواب بوجياب يكون خالدا رايات كلية وابنها لا يعيق ادرايات الجزيء بدور

طال كلية اذ الجزيء هو الكل في الشخص فالله الحادي **تبني آخر العزف** كان بالذات

محل شعور به ولو جوهراً لكون الجوهراً ينطاطب بذلك للعرض ليتحقق بحسبه الوعول لوجود

وطلبته تحصل الارتباط بينهما من غير ان ينفك كل منها يقسم بنوع من الانقسام

جوهر وعمن في المقدار انا موجوه وعمن في المترادف الاول كالأيام المجردة والعرضية

الثانية فالمقدار العملية والاجناس والفضل المحمولة بالمواطنة للذان المترادفية والثانية

كم الجوهر والاجناس الموجودة في المترادف لذلك عرف الجوهر بأنه ماهية لوجود كل اكتن لافن

سوفره او موجود لا في موضعه والمعنى بذلك **تبني في الوجوب والانتكان والانتفاع**

بتناه كالتالي روى الله عنه في الكتاب العجيب بالذات وبالغير والامكان

والملكن اتيتني اليه بذات علمني الطريقة فتفكر العجب والانتكان

والانتفاع من حيث اتفاق عقلية صرفة لا تتحقق طلاق الا عيالن **تحقيق الاعراض**

في سوء ضائق المترادفية ولا يدركها الا في الذهان لابنها احوال تابعة للذات

العنيفة الثالثة في المقدار العملية اما بالنظر الى الموجودات المترادفية كالمغان المتكافئة

والامتناع للمنتفعات اما بالنظر الى غير تلك الذات كالوجوب للوجود من حيث هو

فانه حاجب بذاته وليس وجوبه بالنظر الى الوجوب الذي ينافي المترادفية فما يجد به هو

المعنى صدره سائلاً الله تعالى وحالاته

صفرة انتفاء الذات عينها وتحققها في الخارج والامتناع هو مصدر انتفاء

المعنى كله على سبل العادة والمعنى المترادف عدم العودة المترادف والعدم فالانتكان

والامتناع مفتان سليمان من حيث عدم انتفاء الموصوف بما الوجوب المترادف

وافت المترادف على سبل العادة وتحققها في الخارج والمعنى المترادف عدم العودة المترادف

وافت المترادف على سبل العادة وتحققها في الخارج والمعنى المترادف عدم العودة المترادف

والوجوب صفة ثبوتية لا يقال الامتناع لذات لها فلا انتقاد لها ابداً

فمن كان قسماً من المعقل وذاته له دقتها ابتدأته بلا حماء للهيبة وتقديره في بيان

الاعياد والوجوب تحفيظ جميع الموجبات الحارجية والعلمية لا يقام المحيض بوجودها

لأن بوجدوها في الواقع ولباقي العلم فانقسم الوجب إلى الوجب بالذات وبالاعتراض

العقل

واعلم ان هذا الافتراض انا هو من حيث الاشتياز بالربوبية والعبودية وامان

حيث الوجدة الشرفية فلا وجوب بالغير بل بالذات فقط وكل ما هو ولدي بالغيب

فهو ممكن بالذات فقدم اعطاه الامكان ايضاً وسبباً لانتقادها بالامكان هو الاشتياز

ولولا الاشتياز الوجبة على وجوب الذان ولما كان منشاء هذه النسب المثلثة هو المقصورة

العلمية ذهب بعضاً الى اقرب الى تحصنة الاشكان هي حصرة العلم بينها وهذه الباحثة

القليلة التي تعلم وذكرها هنا وفي الفصل السابقة وان كان فيها ما يغاير القضايا

الكلمة النظرية لكنها من المغافر ووجهها المظاهر من افراد المقصورة البتوئية العاشرة

يميل الى الوجود ولو انها بذلك لا ينافي اهل الله تعالى من اطهارها وان كان المتسلسلون

موقلاً لهم باذون عامتها وله ولهم وهو يحيى السبيل حاته في التغيير اعلم

ان التغيير ما ياشي الاشتياز الشقي عن غيره بحيث لا يشارك فيه غيره وهو يحيى عين الذان

كتفيين وابي الوجود المعنوانة بذاته عينه وكيفيات الاعياد الناشئة في العلم

فانها ايتها عينه وانهم اذا بعدوا صفة عينية له في المقصورة العلمية تقييدها واعينا

ثانية وقد يكون اماً زائداً على انه حاصل له دون غيره كما مبين الكتب متى لا يرقى

بالكتابه وفديكون بعد حصول ذلك الامر له كمتباين الامر من الكتاب بعدم الكتابة

والاول لا يقول من ان يغير حصول هذا الامر له فقط القراء عن عدم حصول غيره لكن

الامر كما عينا حصول الكتابة لزيادة فقط المقرر عن عدم حصول المعايطة له او بغيره

حصوله مع عدم حصول غيره فالتي هي الزايد قد تكون وجيدها وقد تكون عددياً وقد

يركون

ليكون سمات العبودي والعددي والقوع الواردي مجتمعين في اعده لان الادانة مشلة
يُنازع بذلك عن الفرس وبحصول صفة وجودية في مظاهر من مقاومه مُنازع عن الطاولة
صفحة وجودية اخرى كـ زيد الريح مُنازع عن عمرو المغار و مُنازع الطاولة صفة وجودية
غير الطاولة صفة عدمية كما علمنا بالقول و مُنازع الكتابة حينما طبع عن المياط

مع عدم حصره له

الغير الكتابة صفة وجودية مع عدم صفة اخرى فالنتيجة الراية كلها من اعاده صدر
العبود حتى ان الادمان المخالفة بعضها عن بعضها ابانته وعودتها
في ذهن المعتبر لها وابانته وعودتها ملائقة لأنها ذات مخالفة بذاتها
او بعضاً منها الفصل الخامس في بيان العوامل الكلية والحضرات الخمسة
الاخيرة العالم تكون ماحوذة من العلامة لغة عبارة عما يعلم به الشيء واصطلاحاً
عبارة عن كل ما يسوى الله تعالى الا ذي يعلم به الله من حيث اسهامه وصفاته اذ بكل قدر
من افاده العالم يعلم به اسم من اسامه الاخيرة لانه مظلوماً خارج عنها في الانساق
والانواع للحقيقة يعلم الاسماء الكلية حتى يعلم بالحيوانات المستحبة عند العوام كالذئب
والبراغيث والبرى وفيرة ذلك اسماً هي مظاهر لهم فالعقل لا يسأل على

جميع كليات حقائق العالم وصورها على طريق الاجماع على كل يعلم به باسم الرحمن
والنفس الكلية لا تستثنى اعلى جميع جزئيات ما استثنى عليه العقل الاول لتفصيلاً

ابي الصالح على كل يعلم به الاسم الرئيسي والادسان الكامل الجامع بحسبها ايجاباً في مبنية رفعه
وتفصيلاً في مبنية قلبه عالم على كل يعلم به الاسم انه الجامع للاسماء وذاك ان كل فرد من

العالم عالمة للاسم الطلق وكل اسم لا يشتمل على ذات ايجاده كما يحتمل عليها كذا
منه من افراط العالم ابنا عالماً يعلم به جميع الاسماء فالعلوم غير متناهية من هذا الوجه

لكن لما كانت المفردات الاخيرة الكلية خست مارات العوالم الكلية بالماء ملائقة
ابي الصالح لك واول الحضرات الكلية حضرة العين المطلقة وعلمهها عالم الاصحاح

النفر

فإذا عند شهودي يقيم يشاهد وعندكم لاني من حيث دعوه وعقله كتاب أعقل
سمى بالكتاب ومن حيث قلبه كتاب اللوح المحفوظ ومن حيث نفسه كتاب المعرفة والآيات
في المعرفة الكلمة المعرفة المطرفة التي لا يحيط بها ولا يدركها وإن عابها إلا المدهون
من الحجب الطلاقية وما ذكر من الكتب أغاها لصولاً للكتب الذهنية وأما فروعها فكل ما
في الوجود من العقول وال القدس والقوى الروحانية والسمائية وغيرها إنما يحيط
بها الحكماء المؤيدون إما كلها أو بعضها سواء كان بمحاباً ومفصلاً واقتلاً اسْتَخْرَجَ
أحكام منها فقط وأنه أعلم **تفيه أخر** لا يدري أن تعرف أن نسبة
العقل الأول إلى العالى الكبير وحقايقه بينما نسبة الرفع الائن إلى البين وقوافه
القدس الكلية قبل العالم الكبير كما أن الناطقة قل لائنان ذلك بسواليه بالائن
الكبير لا يتوجهان الصور التي تشتمل العقل الأول فالعقل الكلية عليهما يحيطها فيما
يحيط بهما من الحقائق عليهم صور متعلقة من حقايقها إلى إقامة تلك المعرفة عليهم
بيان تقييف من الحقائق عليهم صور متعلقة من حقايقها إلى إقامة تلك المعرفة عليهم
بيان عن إيجاد تلك الحقائق فيهما وكل ساق للخارج من المترافقين بالظل إلى تلك الصور
إذ هي التي تظهر في الخارج بواسطة ظهورها فيما لا يحيط بهما العلم بما بين تلك
الصور الفارضة عليهم لا بالصور المتراغنة في الخارج تلك الحقائق غير تقييف العقل الأول
بل يعيّن كل عالم بما يحيط بالوجود المعنوي وإن كانت من حيث تقييفها ماحلوتها بما
غيرها لا تبنيها إن الحقائق كلها راجعة إلى الوجود المطلق بحسب المعرفة بكل شيء غيرها
يحيط بالوجود وإن كانت متغيرة باختلاف الظواهر وأبياتها هو أول وراء ظهرت
في الخارج للمرة الأولى وقد بيننا إن الحقائق الأساسية في هذه المرتبة من حيث
فيها ومن وحيدها تحيطها بالمعنى كذلك فاختصار الحقائق فيه كما في دين آدم كلها
في آدم بنزل ظهورها بمعنى أنها وإن كانت في هؤلئك مختلفة عندظهورها بل
هوAdam المعني ويُوَرِّي قوله عليه السلام أول ما خلق الله ذي وألمانيا من الماء

الثانية في المعرفة العالية وفي مقابليها صدر الشهادة المتعلقة بعلمها عالم الملائكة وحضرته
البيضاوي ويتقسم الماء يكون أقرب من العرش المطلق وعالم العالم الارتفاع الجبرية
المطلقة وهي العرش المطلق والعرش الجبرية وكل ما يحيط بهما من الشهادة
وعلمها عالم المثلث واغاثة العرش المطلق وصورة غسلة مجردة مناسبة للعرش المطلق والآيات
الحضر المباركة للأربعة المذكورة وعلمها عالم الائنات أحاجي جميع العوامل وما يحيط به
علم الملك مفهم عالم المثلث وهو علم المثلث المطلق وهو مفهم عالم الدرجات وأعمال العروض
وهو مفهم عالم الآيات والآيات وهو مفهم الآيات الذهنية والحضر الذهنية وهو مفهم
الحضر الذهنية **تفيه** يحيط بهم أن هذه المعرفة كلها وجزءها كلها كتب الذهنية
لهمatically الترتيبات فالعقل الأول والنفس الكلية الشهادتان عاصمتان الكتاب
لامعاته بالإثبات أحاجي والنفس الكلية كتاب بين لهم ما يحيط بهما فقضاه وكتاب
المحوا والآيات موضع النفس المنطبعة في الحس الكلي فهو موضع تلك الحضر ومن
حيث تعلقها بالحوادث وهذا الحس والآيات أقسام يحيط بهم المعرفة الشخصية التي فيها
ياعتاروا لها الائنة لا يباها حجج استعدادها الصلبة المشروطة وهو
بالإجماع الكلية المعدة تدللت الذوات أن يبلس بذلك المتصوّع أحواها الغاية
عليها من الحقائق بالاسم المدي والمادي والمثبت بالفعل والافتراض، وأمثالها والآيات
الخامس كتاب جامع هذه الكتاب المذكورة لآخر حفظه العالى الكبير قال العارف الريانى
كتمة الله وجهه شعر دواعك يك و ما شعر
دواوك منك وما يصر وترى تم أتك يوم صغير دقيق انطوى العالم الأكبر
وات الكتاب المبين الذي يحرق بنهر المحمد وفالاشيخ يعني الله عنه
شعر أنا القراء والريح المثاق وروح الروح لا درج إلا وان

كالاختلاف بالمويات فان كل ميزة عبارة عن الشيء وهو والفرق بينها
 الماهية ستعلمه في الكليات والمعرفة في المجزيات فلا يقال ان خاتمة محدثة بال النوع
 والماهيات مختلفة بذواتها فلما عين ايجادها لا تأثيراً ان الماهيات موجودات
 خاصة متعددة بعمرات كلية وكلها محدثة في المعرفة من حيث هو وهو الذي العقل
 بين العالم والمعلوم لأنها في المعرفة في المعرفة كما ان الاشعة للواصلة في التقارب وفي الليل
 الفقير واحد في نسبان المعرفة ان العقل يحيى بن نزار الشافعي وابن نزار الكواكب
 واحداً في المعرفة بالعلم والعلم انا اهوا خاتم الاسماء والصفات والاعيان بالمعنى
 لا يفي وهذا حال الصدود الخالصة في كل علم سوا كثانت متعددة او غير متعددة
 فانها بحسب متعددة عن حقائقها لا ينافيها معرفة في المراجحة كذلك معرفة في العالم
 المعنوي والشيء والمعنى وحصول صورة الشيء متعددة عن حقيقتها لا يكون على بعدها
 صورة اذا الصورة غيرها عندهم ولا يمكن تكملة الشيء العالم الذي يشتغل على
 سائبة من المفاسد كلها بل في عينيه من وجهين يعين ما مر وما يحيى عنها الا النشأة
 العنصرية بفقدانها الايجاب يظهر المفاسد فيه فالمعنى معلماته تحالف العقل
 الاول بل في المعرفة على ايتها افضل من وجه و هو من حيث مبنته وان كان
 انفعاً لها من وجده آخر بل هو اشد انصافاً بالعلم المعنوي من المعنون الا اقل كثرة للمعرفة
 والمعنى في كل العالم وحقيقة هذا الكلام وذاك من قبل اغايى يحمل لمن يظفر به
 حقيقة العقولية وظاهره له وحدة الوجود في ذات الشهود وان عليه تعالى ذاته وعلو
 ايجاد ذلك والامتناع بمحبتها المتعددة فقط لانه اعلم بالحقائق

الفصل السادس فيما يتعلق بالعلم المثال العلم ان العالم المثال هو عالم يهم
 من يجهزه وراثي شبيه بالجوهر المسمى في كونه موسماً مقدارياً وبالجوهر
 المحدد المعنوي في كونه بذاته وليس بحسب مركب مادته فالجوهر يحيى عقلياته بذاته

وحد فاصل بينهما وكل ما هو بينهما لا يتوافق غير ما يليل له جهتان
 يشه بكل سماتها عالم الله ثم الا ان يقال انه جسم فوري في غاية ماهيتها
 من اللطافة فيكون هنا فاصلاً بين المعاشر المقدرة الطبيعة وبين الجوهر المسمى المادية
 الكثيفة وان كان يعم هذه الاجسام ايجاد الطبيعة من البعض كالماهيات بالنسبة
 الى المعرفة فالناس ليس صدراً في المعرفة بل يحيى ايجاداً في المعرفة
 كاننعم في المفاسد المعنوية والنقاش المقايد المعرفة موجودة في كل من العالم الروحانية
 والعقلية والمعنوية وظاهره درجات عوالمها وذاك حقيقة وجدت الفرق المعنوية
 الى ذلك للنفس الكلية المحيطة بجميع ما اعطاه بغيرها من المعنوي المعنويات محل ذلك
 العالم ومتضرع وانما يحيى العالم المثال تكونه مشتملاً على صور من العالم
 المحساني وكثافة اقبال مثال الصدودي على المعرفة العقلية الالهية من صور الاعيان
 والمقاييس وحيثما يحيى بالبيان المنفصل تكونه بغيرها مادياً مثبباً بالبيان المفصل طبع
 سعن من المعنون ولاروح من الا روح الاول ونورة مثالية مطابقة لكلا الاتهاد كل منها
 ينبع من الاسم الفاهم اذ يلك ورد في المعرفة العجم ان الذي مدل ايجاده عليه وسلم
 رأى حين مل في الشدة ولم تستامة جناح وفيه ايجادها انه يدخل كل صباح ومساء
 في نهر المعرفة ثم يخرج فينفع ايجاده فخلق سجناً من نظراته ملة يحيى لا يقدرها
 وهذا العالم يشتمل على المعرفة والكتاب والحوارات البصري والادعىين وما في
 جميعها من الاملاك ويعزها ومن هذا المقام يتبينه الطالب على كيفية المراجح
 البنوى وشهوده عليه السالم آدم في السماء الاولى ويحيى وعيسى والثانية
 ويوفى الثالثة وادريس الرابعة وهرون في الخامسة وموسى في السادسة
 وابراهيم في السابعة صلوات الله عليهم اجمعين وعلى المعرفة بين ما ينشأ عنه
 في النعم والقدرة المعنوية من المراجح الى المراجحة كما يحصل للمرتضىين في التلوات

وبين ما يشاهد في هذا العالم الروحاني وهذه الصور المحسوبة ظلماً تلك الصور
 المثالية لذات بغير العادف بالقراءة الكشفية من نسوة العبد احواله فانه قال عليه
 السلام انقاذه المؤمن فانه يتضرع بخواصه وفأعليه السلام في الحال سكوب
 ولا إراه سه على ناصيتها كرت لا يقرها المؤمن وقال تعالى يحاجم في وجههم من أشده
 السجود في أهل الحياة وفي أهل التاريف المحرر بسجاهم في عذر النوم والذنم
 والمثاليم المفيدة التي هي الميلات أيضاً ليت إلا اعمدة جامدة وظلماً من ظلام
 خلقها الله تعالى ليلاً على وجود العالم الروحاني وهذا جعلها أدباء الكشف متصلة
 بهذا العالم ومتتيرة منه كأدباء دار وآخر المتصلة بالجهو و الكوى والشريك
 التي يدخل منها الضوئي البيت وكل من المجرودات التي في عالم الملك شال مقييد
 بالطبيات في العالم الانسان سواراً كان فلكاً أو كوكباً أو عنصر أو معدن أو بناة
 أو حيواناً فإن كل منها دواماً وفريدة وهي من الله ولا يملكها إلّا هو
 متناسبة غاية ما في الباب أنه في الجمادات تحيط بأحمد كظهوره في السبيان فافتدى
 وإن من شيء لا يحيط بهم ولكن لا ينفعهم شيئاً لهم وقد في الجن المصير ما يزيد
 ذلك من مشاهدة الحيوانات أسوأ ما يشاهده ماء ماء في آدم الآباء الكشف أكثر من
 أن يحيى وذلك الشهد ع يكن أن يكون في العالم الثالث المطلق ويكون أن يكون
 في المثال المفید والله أعلم بذلك ولعدم شهود الحيوانين من الإنسانية جعلهم الله
 أسفالين والثالث إذا اتصل في الرابع الثالث المطلق بعيوره عن جيشه
 المفید يعيش في جميع ما شاهده ويمد الأسر على ما هو عليه لظاهرها بالصور
 العقلية التي في اللوح المحفوظ وهو مظاهر العلم الأكلي ومن هنا يحصل الاطلوع
 للإنسان على عينه المشاهدة وأحوالها بالمشاهدة لكنه يتضليل من الطلائع
 إلا أنواه الحقيقة كما يطلع عليها بالاستقال المعنى وسبعين ذلك أن شاء الله تعالى

وأنظر

والفصل الثاني فإذا شاهد أرميما في جيشه المفید يعيش ثانية وخطاب
 اخرى وذلك لأن المشاهد ما ان يكون أمر محققَا او لا فان كان فهو الذي يعيش
 المشاهد فيه والأقواء المختلفة القاتدة من التخيلات الغائبة كما يكتفى العقل
 المسؤول بالوهم للوجود وجود ذلك الوجود وبوجوه الآخرة والباري تعالى شيكاؤ غيرها
 من الاعتدادات التي لا يتحقق لها في نفس الامر قال الله تعالى ان هي الا اصحاب سيمونها
 انت وآباكم ما اتر الله بهما سلطان ولا عصابة ابا بعضاها راجي الى النفس
 وسبعينها راجي الى البدن وبعضاها اليها جميعاً ابا الاسباب الرافعة الى التحقق التي توجه
 الثالث الى الحق والاعتداد بالصدق وسبعين النفس المداخل العالم الروحاني العقلى وطبعها مقا
 عن التقاييس والاعتماد عن الشواغل البدنية واقتضاها بالحاصل لكن هذه المعانى تتوجب
 تنورها وتفريحها وتقديمها مقاين القيس تبود تقدى على حرف العالم للسمور فمع
 الفطرة الموجية لعدم الشهود وأيضاً يقوى بالمناسبة بينها وبين الادراج المجردة
 لاقتضاها بسبعينها فتفصيلها على معانى الموجية للعقيدات اليها من ذلك الادراج فمحض
 الشهد النام ثم اذا اتفق حكم ذلك العيقق فرج النفس الى القيادة مقصفة
 بالعلم مستفزة بذلك الصور بسبعينها في البدن والاسباب الرافعة الى البدن
 بعونه واعتداه راجحة المعنى وراجحة المعنى والاسباب الرافعة اليها المعنى بالطعام
 والعبادات البدنية ولبيارات واستغفال القوى والأقواء بمحضها لا مرآة الظاهرة وحفظها
 بين طرق الافتراض والتقرير فيها ودورها المتواتر وبنها الاستعمال في التجربة
 بالذكر وغيره مخصوصاً من قول الليل الى وقت النوم وسبعين الخطأ ما يخالفه ذلك من سبعين من
 الدجاج وشتى النفس بالذرات المعنوية واستغلال القوة المختلطة في التخيلات الظاهرة
 والانحراف في التقويات والمرجع على الحالات فان كل ذلك مما يوجب الفطرة وان دليلاً يحجب
 فما ذاع عنها النفس بما ظهرها ما يباطن بالنوم تحيط بها هذه المعانى فيشتمل على لها

وترك الاشتغال
 بذكر ما لا يُنبأ به
 ص

الدهون
 فدومن

أَذْبَحَهُ
بِرِّوْنَ رَدَاوِرَا

صَرِّ

وَسَنْوُ مَيْسَرَه
وَسَنْبَرَهُ لَهُ

للميت في نبع شامة اصناف اعلام لا ينبع بها اولد ما قبله الميتة بيته ماتى
يبس المذاق المذاق كثرا ما يكون اسود من بيجه لها حات تغير مذاق بذلك اكثرا ما كانت
فهذه الامور المشاهدة كلها شائع احوالها العاده ان حين الخير وان شر اشرى
مشاهدة الصوره الشاهدة كيتفى اليقظة واخرى في المقام وكان المقام ينقسم باصناف
احلام وغيره كذلك ما يزيد في اليقظة ينقسم الما مرئي فيه حمهه وافقته
في نفس الامر والى اسود ضاريه صورة لا حقيقة لها شيطانية وقد يدخلها السطعات
يسرى ما لا يرى للحقيقة ليفض الى الرأى بذلك يحتاج الى ذلك يحتاج الى ذلك المرشد بشر ويخبيه
من الممالك والآدميات ما يتعلق بالحوادث أو لفاظ كان متصلها بها فعندهم قوعها
كما شاهدها او على سهل التغير وعلم وفروعها يحصل القين بينها وبين المياله المرة
وغيره للمقى عن صورها الاصيله اما هو للنابات التي بين الصور الطاهره
هي بينها وبين المقى ولقوله بما فيها اسباب كلها راجحة الى احوال الرأى وتفضيله
بعدى الى التغريب وما ذالم سين كذلك فللفرق بينها وبين المياله الصفة مواعين
بعريتها ارباب الذوق والشهد محبس كما شفافهم كما ان الحكماء ينزلنا يعرف ببين
السموات والمقطاء وهو المنطن منها ما هو ينزل عام فهو القرآن وللمحدث المبى كل منها
عن الكشف الشام الحميدى عليه السلام ومنها ما هو خاص وهو ما يتعلن بحال كل
نهم الغايف عليه من الاسم الحكم والمعنى الغالب عليه وتسوي في الفصل الثاني
يعين ما يفرق به احوالا ان شاء الله تعالى **تَبَيَّنَ** كبيان مثل ان كل ما له وجود في العالم
المس هو فالعالم المثال دون العكس لذلك قال ارباب الشهدون العالم المسي بالنسبة
العالم المثال كل حلة ملائكة في سيد الاحياء طلاقا لما اذا اراد الحق تعالى ظهور ما لا يجوز
لوقعه في هذا العالم فالصوره الحبيه كالعقل والجبره وغيرها يتشكل باشكال المحسوسات
بالناسبات التي بينها وبينهم وعلى قدر استعداد ما له اشكال كظهور جبريل عليه السلام

بصورة الديه الكلبية وبصورة آخر كما قتل امير المؤمنين عليه دمى الله عنه
من حديث السوال عن الايان والاسلام والاحسان وكذلك باقى الملائكة
الخواص والغضبيه والبن ايضا وان كان لها اقسام تابعه كما قال قيم وخلص
لبيان من مدارج من نار والمقسى الا شاهدة الكاملة ايضا يتسلكون باشكال
غير اشكالهم المحسوس وهم في ادار الدنيا لغوة اشلاء لهم من ايديهم وبعد اساقتهم
ايضا الى آخر لازم بياض تلك الفتنه بارتقاع الماء العبد وهم الدخول في العالم
الملحوظة كلها كدخول الملكه في هذا العالم وتشكلهم باشكال اشد واطم
ان يظهر وفي حالات المكاشف كايعلم الملكه والجنت ودهوك لهم
المستوى بالليله وتدبر يرق بينهم وبين الملائكة اصحاب الاذواق بوزانهم
العاشرة بهم وتدبر لهم الحسن سحانه ما يحصل به العلم به وتدبر اصحابهم
من اقسام واذا ظهر واعند غير الكافر من اصحابه العابدين لا يعiken له ان يقرؤ
بینهم الابقار اي يحصل فيها الفتن فقط مثل الابقار عن المغيبات والاطلاع بالغمابر
والابرار عن المفاطر مثل وقوعها في الغلي والله اعلم **تَبَيَّنَ آخَرَ** عليك ان تعلم
ان البرنخ الذي تكون الاذواج في بعد المقادره من النشأة الدنيا وهي هوعنبر
البرنخ الذي بين الاذواج الجبره والأجراء لأن مرات تزكبات الوجود فمعارجه
دومنية ولمرتبه التي قبل النشأة الدنيا هي مرات التزكبات وهذا الاولي
والتي بعدها مرات المعاير وهذا الاخرية وابضا الصود التي تلقي الاذواج في البرنخ
الآخر اما صور الاعمال ونحوه الاعمال السابقة في النشأة الدنيا يختلف
صور البرنخ الاول فلا يكون كلها عينا لآخر لكنها يشتهران في كونهما عالما وحيانا
دوجه زرداياها غيرها متشكلة من الصور العالم وقد صرح الشيخ بعنه عن
فالفتحات في الباب الحادى والعشرين وثلاثين بيان هذا البرنخ غير الاول وديبي القول

باليقيني والثانية بالريب الحال لا يكاد له دعوى في الأقل في الشهادة وامتناع
رجوع ساق الثانى إليها إلا في الآخرة مقللاً من يكاشفه بخلاف الأقل لذلك شاهد
كثيراً وبكاشفه بفتح الأول فيعلم ما يريده أن يقع في العالم الثاني في الموارد
ولايقد على كاشفة أحوال الموت وأحواله هو العليم المبين

الفصل

التابع في حربات الكشف وأذواها أجمعوا على أن الكشف لغة دفع الحجارة

قوله كشفت المرأة وجهها أي دفعت ثقابها وأصطاحها أو أطلاع على ما وراء
الحجارة من المعان التيبيته والأمور الحقيقة ووجود ما وشهداً وهو معنى صورى
ماعنى بالصورى ما يحصل فى عالم المثال من طريق اليوس الحسن وذلك ما ان يكون
بطريق المشاهدة كقوله الكافش صوراً لا رؤيا لمحسبة والارواح الروحياتية
وأمثاله تكون على طريق استئناف كسماع النبي صل الله عليه وسلم إنما ذكر عليه كل ما
منظوماً أو مثل صلصلة المرس ودوى الخ لكتابه في الحديث الصحيح بأنه عليه السلام
كان يسمع ذلك ويفهم المراد منه وعلى سبيل الاستئناف وهو انتقام باللغات
الآفائية والتى تلحوظات المعرفة فوالعليه السلام إنما في أيام دروسه
نحوت الآفاق منها وقال إن لا جد نفي الرحمن من بنى إلين او على سبيل
اللامسة وهو بالاتفاق بين المؤمنين أو بين المسلمين المثاليين كما فعله عبد الرحمن بن عاصي
نهى عنه فالرسول الله صلى الله عليه وسلم ذات ربي بتبارك وبغالي فاصح عنه فقال لهم
يختص الملاع الأعلى بمحمد فلتات اعلم اي بد مرئين قال فتح الله كذا بين كتفي فوجدت
بهما بين ثدي فهلت بما في التقوتين وما في الأرض ثم تلا هذه الآية وكذلك شری ابراهیم
ملكوت السموات والأرض ول يكون من المؤمنين او على طريق الدليل كمن يبتليه
ازاعاً من الأطعمه فإذا اذاق منها وكل اطلع على معان عينيه قال عليه السلام
رأيت ان اشرب اللبن حتى صرخ الرئي من اطافيره فاعطبت فضلي على فراوة انت ذلك بالعلم

الوجه

وهذه الأذواح قد تتحقق بعضها ببعض وقد ينفيه وكلها تحملات إعماض
إذ الشهود من تحملات الاسم الكبير والتعليل من اسم المسيح وكذلك المفارق
إذ لكل منها اسم زينة وكلها من سمات الاسم العظيم وإن كان كل منها مت
سمات الآباء وإن نوع الكشف الصورى لما يتعلن بالموارد الدينية
أو لا ينكرها متعلقة بما يجيء زيد من السفر واعطائه لم هو الغائب النبأين
فتسمى دهباينه لا طلاق عم على المعينات الدينية حيث يضاف لهم وبمجاهداتهم
وأهل الأسلوك العظيم وفقهم العالية في الكون الدينية لا يليقون
إلى هذا القسم من الكشف لمرفقها في الأحوال الازدواجية والهوا لها ويعدهم متسبيل
الاستدراك والدرك العظيم بل أكثرهم لا يليقون إلى القسم الآخر فإيضاً وهم
الذين معوا غاية مقاصدهم العتنا فاته والبقاء والعارف المحقق لديهم وهم
وظهوره في مظاهر الدنيا والآخرة واقتصر اهتمامه على غيره ويرى جزء ذلك
بعيات الحياة فينزل كلها مفهوماته فلا يكون ذلك المنفعة أهلاً من الكشف
استدرجاً في حقيقة لاته حال المبعدين الذين يقتعنون من المحن بذلك ويحملون ذلك
سيحصلوا به والمنصب في الدنيا وهو ستر عن المقرب والبعد المتبين على
الغيرية مطلقاً وإن لم يكن متعلقاً بهما يجيء بآن كانت الكاشفات في الأمور
التيبيته الازدواجية والحقائق الازدواجية من الأرواح العالية والملائكة الحاوية
والآفائية وهي مطلوبة متغيرة وهذه الكاشفات المعنوية فيكون أعلى مرتبة
وأكثرها يقترباً بحسبها بين الصورة والمعنى ولم يثبت بارتفاع الحجارة كلها أو يهمها
دون البعض فإن المتأخر للبيان الثابتة في الحقيقة الاعطية على مرتبة
من الكل وبعد ما ياثرها في العقل الأول وغيرها من العقل ثم من يثاثرها
في اللوح المحفوظ وباقى السقوس المجهزة ثم في كتاب المحو والآيات ثم في باقي الأدوار

٤٧

الغافلة العبر عن الدليل إلا أن يحصل من وراء الآثار الإنسانية وهي عين الأعيان
وأليها شارط الشفاعة عنه في الفضائل التي فلاد تطبع فلا يُسبّب نفثة فاتحة
الغاية التي يتحققها غاية وأما الكشف المعنوي المطرد من صور المقايد الخالص
من تحليات الاسم العظيم والحكمة وهو ظهور المعانى الغيبية والحقائق المعنوية
فله ابشاريات أو لها ظهور المعانى في الفتن للفكدة من عين سنتها المعلمات
وزنثيب العيادات بل بذلت مجهودات من المطالب إلى باديها ويسعى
بالمربي في الفتن العاقلة المستعملة للفكرة وهي فتوة روحانية عزيز
حالة في الاسم ويسعى بالتدليل على ذلك من لوعة إنواره وذلك
لأن الفتن المفكرة جسمانية فنير حجاً بما للفرد الكاشف عن المعانى
الغيبية فهى دليل على الكشف ولذلك قيل الفتن على قسمين فتن وفتنه
وهو يعطي العلم النائم نقلًا وعقلًا وفتح في الروح وهو يعطي المعرفة
وجود الأنفلاج ولا عقلًا ثم في مرتبة القلب وقد يسعي المهام في هذا المقام إنما
الظاهر معنى من المعانى الغيبية لاحقته من المقايد وروحانى الأرواح
وان كان روحانى الأرواح المهردة أو عين الأعيان الثابتة فليسى شاهدة
تبلية ثم في مرتبة الواقع فتحت بالتمدد الروحي وهي بذلة الشفاعة المؤذنة لمحوت
مراتب الواقع وأدھمها بذلة الجسد فهو بذاته آخر من الله العظيم المعانى الغيبية
من غير واسطة على قدر استعداده الأصل عييف على بذاته من الغيبة فـ^{فـ}
الروحانية والحسانية إن كان منا كل والأقطاب وإن لم يكن منهم فهو أحد
من الله بواسطة القطب على قدر استعداده وقربه منه وبواسطة الأرواح التي
هو تحت حكمها من الحيرة والملوت ثم في مرتبة الرسم في مرتبة المهر للتق
حسب مقاييسها ولا يعين إليه الاشاره ولا يدين عن عينها الغباره وستين
ألفاً فـ^{فـ}

رسنـ

العاية والكتاب الألهية من العرش والكرسي والسموات والمعانى والمقابلات
لأنه لا من هذه المراتب كتاب آلو يستحل على ماخته من المقايد والأعيان
وأعلى المراتب في طرق السمعاء حجاج كلام الحق من عين واسحة كسماع بيتنا
عليه السلام في معواجه وفي الأوقات التي أشار إليها بقوله طبع الله وقت لا يسعني
فيه ملوك مغرب ولا نعمان وسماع موسى عليه السلام كلامه ثم سماع كلاماته
بواسطة خيره عليه السلام سماع القرآن الكريم ثم سماع كلام العقول ^{الآيات}
وغيره من العقول ثم سماع كلام الفرقان الكلية ولملائكة العناية والإرميـة على
الترتيب المذكور وابـا في على هذه العيـات ومن بين هذه الأنواع من المكاشفات
هو اقتـلـ الآثـانـ بـذـانـهـ وـعـقـلـهـ للـنـورـ الـعـلـىـ الـسـعـولـ بـجـاهـ الرـحـمـيـةـ فـاـتـ
لـلـقـلـبـ مـبـناـ وـجـعـاـ وـضـرـهـ لـكـنـ الـحـواـسـ كـاـثـ رـالـيـهـ سـجـاجـهـ بـغـوـلـهـ فـأـفـأـ
لـأـنـقـيـ الـأـنـصـارـ وـلـكـنـ تـبـعـيـ الـقـلـبـ الـأـنـثـيـ فـالـصـدـقـ وـخـتـمـ لـهـ عـلـىـ قـلـوـبـهمـ
وـحـلـ سـوـهـمـ وـعـلـىـ بـذـارـهـ مـغـشـيـاـ وـفـيـ الـأـحـادـيـشـ الـمـشـهـورـ مـاـيـوـيـدـ
ذـلـكـ كـثـيـرـ وـذـلـكـ الـحـواـسـ الـرـحـمـيـةـ اـصـلـهـ الـمـوـاـسـ الـبـسـامـيـةـ فـاـنـ اـرـفـعـ الـجـابـ
بـيـهـ وـبـيـنـ الـخـابـيـةـ يـخـدـلـ اـصـلـعـ الـفـتنـ فـيـ شـاهـدـهـ الـمـوـاسـ مـاـيـاـهـدـهـ بـهـ
وـالـقـحـ يـتـابـعـ جـبـيجـ ذـلـكـ بـذـانـهـ لـأـنـ هـذـهـ الـمـقاـيـنـ يـتـحدـقـ بـهـتـبـتـهـ كـأـمـنـاتـ
لـهـ فـتـأـيـنـ كـلـهـ فـالـعـقـلـ الـأـوـلـ سـخـنـةـ وـهـذـهـ الـمـكـاشـفـاتـ عـنـ بـذـانـهـ الـتـلـوـلـ وـلـفـقـ
فـجـيـلـ الـمـقـيـمـ بـالـتـدـبـيـجـ وـحـصـلـ الـلـكـهـ يـتـقـلـ إـلـىـ الـعـالـمـ الـثـالـثـ الـمـطـلـنـ فـيـطـلـعـ عـلـىـ ماـ
يـخـصـ بـالـعـانـصـرـ الـسـمـوـاتـ فـيـسـرـ مـاـعـدـاـ إـلـىـ إـنـ يـتـهـيـ إـلـىـ الـلـوـقـ الـمـحـفـظـ وـالـعـقـلـ
الـأـوـلـ صـورـقـ الـكـابـ شـيـتـقـلـ الـحـضـرـ الـعـلـمـ الـأـلـقـيـ فـيـطـلـعـ عـلـىـ الـأـعـيـانـ
حـبـ مـاـتـأـيـهـ الـقـلـبـ كـاـقـالـ وـلـاـ يـبـطـلـونـ بـشـئـ عـلـىـ الـأـبـاشـ وـهـذـاـ
أـمـلـ مـاـعـكـ مـنـ عـبـادـهـ فـمـرـاتـبـ الـشـهـودـ لـأـنـ فـوـقـ مـذـهـ الـمـهـبـ شـهـوـذـ الـذـاتـ

لـفـقـ

إلى تختص هذه المباحث أن شاء الله وادامها هذا المعنى من فما وملكته للانسان يصل
 عليه بعلم الحق انتقاماً لضرع بالاصغر فحصل له أعلى المقامات من الكشف ولما كان
 كل من الكشف الصورى والكشف المعنوى على حسب سعادته بالذكى ومتانته ودقة
 ونفعه من الكل من افاع الكشف وكانت الاستعدادات متقدمة وللناسات
 تسلسلة صارت مقامات الكشف متقدمة بحيث لا يكاد ينقطع واتسع المكان شيئاً
 وافتها اغلاصي ملئ يكون مناجة الروحاني اقرب الى الاعتدال النائم كما دوادج
 الابينية ، والكل من الاوتية ، صلوات الله علهم اجمعين ثم ملئ يكون اقرب اليهم
 وكيفية الوصول الى المقام من مقامات الكشف وبيان ما يلزم من كل نوع
 منها ينفلق بعلم السلوكي ولا يحيط المقام أكثر مما ذكر وما يكون للمرءين في
 الوجود اصحاب الحوال والمقامات كالاحياء والاماتة وقلب الحفريين كعلم الحواء
 سائى وبالعكس وطن المهن والمكان وغير ذلك اما يكون للصفرين بصفة العذج
 وبالاسما ، المعنوية لهذا عندهم تحققهم بالوجود المحقق اما باواسطة روح من انما
 الملوكيه واما بغير واسطة بل بخاصيتها ملء الحكم عليه فاقسم **ثانية**
 الفرق بين الاهام والوحى ان الاهام تلقى حصول من الحق تعالى من غير واسطة الملك
 بالوجه الخاص الذي له معنى ملء موجود والوحى بحسبه وبواسطته لذلك لا يبيت الاحاديث
 القدسيه بالوحى والفرق ان كلام القوى يضافه ملء الوجه بحسب المفهود
الصورى الملك وجماع كلاته فهو من الكشف الشهودي المنفقن للكشف المعنوى والاهام من
 المعنوى فقط وأيضاً الوجه الموصى به لشدة تعلقه بالظهور والاهام من اصل القيمة
 وباصاره مشروط بالتبليغ دون الاهام والفرق بين الواردات الهايمية والملوكية
 والجنيه والشيطانية سيعلى بين ان الناس الكافر ومن ذلك فنون الى
 شيء فيها وهو ان كل ما يكون سبباً لغيره بحيث تكون مأمونة على اية
لوقت

في المعاشرة ولا يكون سبب الانتقال الى غيره ويحصل بعد نجاة نام الى المعيش
 ولذلة عظيمة مرغبة في العبادة فهو ملكى او وجاه وبالعكس شيطان وما
 يقال ان ما ينضم من الميت او القديم كثرة ملكى وعن اليسار والخلاف
 اكثرة شيطان ليس من الصواب اذ الشيطان ياتي من الجهات كلها كما اتفق
 به القرآن الکريم ثم لا ينفهم من بين ايديهم ومن خلفهم وفرعاً لهم
 ومن خاليلهم ولا يخداكم منهم شاكرين ولا قلائل **ثانية** انت تتعلق بالامر
 الذي **الثانية** وفيه مثل احضار الشئ للناجي الغائب عن الكافر في الحال كاحد من
 الموكد الصيغة في الشئ **الثانية** مثلاً لا جبار عن فقدم ذي بدء وما شابه
 ذلك ما هو غير معتبر عند اهل الله فهو جنبي على الزمان والمكان والبقاء
 من الاعداد من غير الاسلام والا لشقاق ايمانهم فما لهم ومواصي الملائكة
 الى اعلى مرتبة منهم فان كان ذلك لمنها شئ تعاونه منهم ومن قائمهم وانهم
 يتعلق بها ويتعلق بالآخرة اف كان من بقى الا طلاق بالغایر والمواطر فهو
 ملكى لأن الجن لا يقدر على ذلك وان كان بحيث يعطي الكافر قدرة التصرف
 في الملك والملكون كالحياة والاماتة والاحزان من هؤلء في البراحة محبوس
 وادخل من يريد في العالم الملكية من المریدين الطالبين فهو وجاه
 لأن اشاره له التصرفات من مواصي المربنة الهايمية القافية بما
 وبها الكل والاقطاب وقد يقال لها الشيطان كلها وجاه فاذ امرت
 ما يبينه لك واعتبرت حملك ومقامك على كل الاستعدادات ومرتبة كشف
 وتقضي بما واتته هو على تكيم **الفصل الثاني في العالم**
هو صور المعرفة **الثانية** فدمان الاسم الله مشتمل على
 جميع الاسماء وهو يدخل فيها مجبس مرات الهايمية ومنظمهها وموافق

الآيات والمرتبة على باقى الآسماء فظاهر ايما مفند على انها كلها وتحلى فيما
هي مراتبه فلهذا الاسم الاولى بالنسبة الى غيره من الآسماء اعتقاد ان اعتبار
ظهور ذاته في كل واحد منها لأسماه واعتبار اشارة عليهما كلها من حيث
المرتبة الافتية فلا ولتكن ظاهرها كلها مظاهر مظاهر هذا الاسم الاعظم
لأن ظاهره المطهر في الوجود هو واحد لكنه فيه ولا ينعد وفي المقتول
متى ذكرناها عن الآخر كما يقول اهل النظر بان الوجود عين الماهية في المدارج
وغيره في العقل فليكون اشارة عليهما اشتراط حقيقته واحدة على افرادها المتعددة
وبالتالي يكون مشتملاً عليها من حيث المرتبة الافتية لا شخال الكل المجموع
على الاجزاء التي هي عينه لا اعتبار الاول واذاعت هذا عملت ان حقائق
العالم في العمل والعين كلها ماضا في الحقيقة الانتانية التي هي مقدمة
الاسمه الله فاراها ايضا كلها بحسبيات الواقع الاعظم الا انها في سوء
كان روح فلكياً او عصرياً او حيوانياً وصورها تلك المحقيقة ولو ازدانتها
لذلك يسمى العالم المفصل بالانسان الكبير عند اهل الله لظهور المحقيقة
الانتانية فيه وهذا الاشتراك في ظهور الاسرار الافتية كلها فيها
دون غيرها استحقت لخلافة من بين لقاين كلها والله الذي لا يكذب

٥١
الكلية ثم الصور الدموية المطابقة لصورة الجسم الكلية ثم الصور الاعتنائية
ثم في صورة باقى المقدرات والقوس الناقفة الفلكية وغيرها في صورة الطبيعية
والصيول الكلية والصورة الحسيمة البسيطة والكلية باجمعها ويؤيد ما ذكرنا
 فهو ابيالمعنى وليست فالارضيات قطب المقدرات على ابن ابي طالب كرم الله وجهه
في خطبته كان يخطبها للناس انا نفعلها باسم الله انا جئت الله الذي فطرني فيه
وانا القلم وانا اللوح المحفوظ وانا العرش وانا الكرسى وانا السوت السبع
والامونيون الى ان صحي في اشاء المغفلة وانتفع عنه حكم قبل الوحدة ورجع الى عالم
البشرية وبخل له الحق عبكم الكثرة فشرع معذراً فاقرئ عبوديته وصفاته
وادتقهاره تحت احكام الاصحاء الافتية ولذلك قوله الانسان الكامل لا يبدان ديري
في جميع الموعودات كبيان الحق فيها وانه كذلك في الصراحت الذي متلقى الى الم yan
بالحق وعند هذه السفريات كماله فيه يصر على حق اليقين من المراتب الثالث ومن
هنا يتبين ان الاخرية هي عين الاولية وبنفسه هو الاول والآخر والظاهر
والماء وهو كل شيء عالم قال الشیخ رغبة الله عنه في فتوحاته في بيان المقام
القطبي ان الكامل الذي اراده يكون قطب العالم وخلقه الله فيه اذا وصل الى المعاشر
مثلما متزلا في الصراحت بيننا وبيننا نيشا هدم جميع ما يزيد ان يدخل في الوجود من
الا فراد الانتانية الديم المبنية وبدل ذلك التصور ايها لا يسمى المقام حتى
يعلم مراتبهم ايها فسبحان الله ب بكل شئ حكمته وانهن كل ما من بهم
كما علمنا للحقيقة الانتانية الدهورات في العالم تفصيلاً فاعلم انها ابعنا
ظهورات في العالم الا ضمان احوالاً او ظواهرها في صورة الروحانية
الجرة المطابقة بالطبيعة الكلية وبالنفس المتطابقة الفلكية وعینها نعم المقدرات
الانتانية الافتية المتسائبة بالواقع الحيوانية عند الابقاء المطابقة بالطبيعة
الكلية ثم الصور الدموية المطابقة لصورة الجسم الكلية ثم الصور الاعتنائية

الآلهية جببها تله كل الأسماء، يتصرف بها في العالمحسب استعداداته
ولها ت منه للحقيقة ستملة على الجھتين الآلهية والعبودية لا ينفع لها
ذلك اسالة بل تبعته وهو الخلاقة فلما الاعياء، ولا مائة واللطف والعهد
والهباء والخبط وجميع الصفات ليصرف في العالم وفي مقاصها ويشرطها
أيضاً لتفانيه وبكونه عليه السلام وضيوفه وصيوفه لا ينفعها
فانه بعده عقبيات ذاته وصفاته لا يغير عن علمه مثقال ذرة في الأرض فلأن
الآن من حيث تقويه وإن كان يقول أنت أعلم بأمورك من حيث تشرديه
ولما حصل أن دينوبته في العالم بالصفات الآلهية التي من حيث تقويه وعمره
ومسكته وجميع ما يليزمه من التفاصيل الامكانيّة من حيث بشرى لما حصل
القيمة والتنزه إلى حالم السفل ليعطي بظاهره خواص العالم الطاهر وبساطته خواص
العالم الباطن فيبعين مع البحرين ومنظر العالمين فزوجه أيضاً كماله كما أن عوجه
إلى مقاسه الأصولي كالذفال تفاصيل كلامات باعتماد آخر يعرفها متى تعود قلبه بالغور
الآلهي ولها ت منه للخلاقة واجهة من الله تعالى في العالم حكم سكان الأرض
يكله الله إلا وحيها أو مرتعها، جايد وجعله ملوكه في كل زمان سناً وفترة يصل
لهم الاستثناء ويستحب لهم الالوان بكل الناس كما فال سبحانه وجعلنا ملكاً
لجعلناه رجلاً ولدينا عليهم ماليسون وظهوه كل الحقيقة بكل ألقها أو كل يكن
مكناً ظهرت تلك الحقيقة بمورثة خاصة كل منها رببة لا يقيمه بأهل ذلك الاتيات
والوقت حيث ما يقتضيه اسم المهرن ذلك الدين من ظهور الكمال ويعود الآية
عليهم السلام فما اعتبرت نيتها لهم وتحتها تم بعلمه احكام الكورة والحقيقة
عليك حكم بالإيمان بهم فالعمريه وبكونهم غير تلك الحقيقة الخديعة لغاية
للأسماء لظهور كل منهم يغضي الأسماء والصفات وإن اعتبرت حقيقتهم وكوئهم

٤٤ العطاب لإيجام العالم الكبير وبهجة النبلات في المظاهر الإنسانية حصل
الطاب بين النحتين وذكر الشيخ يعني الله عنه تقدير هذا الكلام في كتابه
الستي بالتدبرات الآلهية في الملة الإنسانية ومن اراد تحقيق ذلك بطلب
هذا **الفصل الثامن في بيان خلاقة الحقيقة الخديعة وانها**
قطب الافتخار لما تقريرنا لك ااسم من الأسماء الآلهية مودة في العلم متاحة
بالملاصي والعيوب الثانية وان لكل منها صورة خارجية ممتدة بالظاهر
والملحوظات العينية وان تلك الأسماء ادبار تلك المظاهر وهي فيما وصلت
ان للحقيقة الخديعة صورة الاسم الجامع الآلهي وهو بها ومه الميف الاستدرا
على جميع الأسماء، فاعلم ان تلك الحقيقة هي التي تربصون العالم كلها بالرب
الظاهر فيها التي هو بتات الرباب لا تفاصيل الظاهرة في تلك المظاهر كامر فصورها
المناريتية المناسبة لصور العالم التي هي منظمة الاسم الظاهر تربصون العالم
في بساطتها يربب باطن العالم لأنها صاحبة اسم لا عظم ولا ربوبية المطلقة
وهذا قال هو الذي ارسل رسوله بالهدى ودين الحق ليظهره على الذين كلهم
لذلك قال عليه السلام خصصت بفاخته الكتاب وعواجم اليرقة وهي
مصلحة يقوله تعالى الحقيقة بما العالمين يحيى عوالم الاحياء والا دراج كلها
 وهذه الريوبية انها هي من جهة حقيقتها لا من جهة يشتريها فاما قيام تلك
الجهة عليه بربحتاج الى يقانعها ببيانها هذه الجهة يقوله قبل اغاً بشر
شكراً يحيى و يقوله لما قام عبد الله يدعوه فشانه عبد الله تبكيها على انه مطره لهذا
الاسم دون اسم آخر وينتهي بالجملة الاولى بقوله وما مررت اذ دعى ولكن الله رب
فاستدر منه الله ولا يقتصر هذه التبويضة الاباعظاء كل ذي حق حقه وفاصنته
جميع ما يحتاج اليه العالم وهذا المعنى لا يعنى الا بالعندية التامة والصفات

قبله
بعبر

سجين المؤمن وحيثة الكافر كما اثبتت في عالم اليرنج يقول القبر وصمة من ديار الحنة
او صریحت مفران النيران واسأله ذلك وفي القلم الاشباح لما يمنا وجوده سقام
والقلب كلاماً لغنا عنينا العجم مقام النفس والجوى ومتقنيها بما تقص الجبيم بذلك من
مقام القلب الروح وتصف بالاخلاق الحميدة والصفات المهمية يتعمق بازول الغم
وتفتح النفس والذاته والهوا وشمواتها يتعدب بانزع الملايا والنعم والمرات
في دار الاصحه ونكل منهن المظاهر لوازم يليق بهاته وكتل ذلك الساعة اذن حسنة وبعد
الحسنة منها اهون في كل آن وساعة اذ عندك اپ نظيرها العيب الى الشهادة ويدخلها
الى العين من المعان والتجليات والكلابيات والفالسات وغيرها حماها حيط بما لا اقدر لك
باسمها قال الله تعالى فقل لهم قل لهم متخلق جديده كل يوم هو في شأن ومنها الموت
الطبیع کما قال عليه السلام متقدماً في ماضي وبيان الموت الکاردي الذي يحصل
للساجدين للتوجه الى المعن وقع الموت الطبیع قال عليه السلام من راد ان ينظر الى
بيت بشی على وجه الآخرین فلينظر الى ^{الليل} ~~النهار~~ ^{الليل} ونما يوزوا قبل ان توتوا بغيره عليه السلام
الاعراض عن متاع الدنيا وعليها قفا والاشتاء عن مقتنيات النفس لذاتها وفروعها
الجوى ومنها لذلك ينكشف للسائل ما ينكشف بيت وبيت بالقيمة الصغرى وبجعل
بعض الموت الکاردي ستي العيادة الوسطى لزعمه انه يقع بين اليقنة الصغرى التي هي
الموت الطبيعى الحالى له في انتشاره السابقة والقيمة الكبيرة التي هي العيادة فإذا كانت
و فيه نظر لابنیف على المفطن ^{الليل} ~~النهار~~ ^{الليل} ونما هو موعد وستنظر بكل كفوله تعالى ان السادة
لا زب فيها ان الساعة آئية اكاد اخفيها و غير ذلك ستأليات المالة عليها و ذلك
بتلوع سفن الذات الکبيرة من غرب مظاهر المفتنية و اكتشاف لحقيقة الكلية فنمور
العمردة الشامة وانفهار الکرة كقوله من الملاك ایعلم به اول حدا الفثار واسأله ويا زاده
ما يصل للحاديین الموحدین من العتاء في الله وبالبقاء بتلاده من حكم ذلك المفلى على حبیب الملة

رایتیش الى المرض الواحدیة بفضلية احكام الوجل عليه مكتباً خادهم وجعله ماجاً
به من اللذی الکی کان ایامه نیاز لفرقیین احمد بن سله فالمطلب الذي عليه مدار
احکام العالم وهو حکم ذاتی الوجل من اکذل لاید ولصدیقاً بتاریحکم العصمة وهو
المبنیة المحبیة عليه السلام وباعتار حکم الكثیر تسعده و بتلقطع البته و قد
کیون الغایب بالمبینة القطبیة بین اطاهرا کایریم سلوات الله عليه وتدیکون
ولتاختیفی کا الحق فی ما تویی قبل تحققہ بالمقام القطبیة وعند تقطیع
البیت اعیانیة التسیری ما عالم دایرینها فله ولذکریه من الباطن تناسیت
القطبیة الایولیة مطلقاً لاینالی فی هذه المرتبة فاصدرتم فایریم فی هذا
المقام لیتحقق به هذه الترتیب والظام فالسبحانه وکل کرم هاد وان من امة
الاخلاق بینها ذین کا قال فی البیتی علیه السلام ان انت آن تذکر المان تختتم
یظهرها تم الایولیة و هو لکن تم الولایة المطلقة فاذکلت هذه الدایرة ایضاً
ویکیم الساعة باقتضایا الاسم الباطن والملقب من الباطن واظاهر الذي
هو الحد المقابل بینها ظهر کا لاثه و احکامه فیصی کل ما كان صوره معنی وکل ما
کان معنی صوره ایظیرها هر مستوی فی الباطن من هیئت النفس علی صورها
المضیقیة و تسترن الصور التي احتجت المعانی المحبیة بینها تحصل صوره المتن
وانوار و الحشر والنشر على ما ایتقنتم الایولیة سلوات الله علیم ایجیان تذکر
لابدان یعلم ان لیخته وان امد مظاهر فی جمیع العوالم اذ لا شلت ان لها ایسانا
فی المرض العلییة وتداجن الملق عن احزاج آدم علیه السلام سبل لجنۃ فلها وجود
فی العالم الرفیق بتلاده فی العالم الحبسی وکذلک لک لتنا رایضاً وجد ویفت
لانه شا طلاقی ¹¹ المرض العلییة و فی الاحادیث الصمیمة ما بدأ علی وجہ دینما
فیه آکثرین ان یحیی و ایثت رسول الله صلیعهم و جودهما فی دار الدینیا بقوله الیتی

الرُّوْمَ الْعَجَلَةِ
مَطَلُوبٌ

ويستوي القيم الكبير وتكلم بهذه الأنواع لوراءه فتخرج بى مثلها الكلام
المحبة والإهادى الصحيحة صريحاً وأشاره ويعلم كشف بعضها والله أعلم بالحقائق ^٥
الفضل العاشر في بيان الرُّوح الأعظم ومرتبته وأسماه في علم الأنسان
أعلم أن الرُّوح الأعظم الذي في المعرفة هو الواقع الأنسان مظهر ذات الله من حيث يروي عنها إشكال
لا يمكن أن يفهم قوله حايم ولا أن يفهم وصله باسم المادي حول جناته والطالبي ذر رحاله تنتهي إلا
لأنه كله إلا الله ولا يخل بعده بحسبه سواه وكان له في العالم الكبير مقاطعاً هرداً سائلاً عن العقل
الأول والثانية والثالث والرابع والخامس والأخير المحفوظ وغير ذلك على ما يكتبه على
بيان للحقيقة الإنسانية في الظاهرة وهذه المعرفة العامل الكبير كذلك له في العلم الصغير
الإنسان مظاهر واسعة يحب مظاهراته ويزداداته ويزداداته في انتشاره في العالم العظيم
والمعنى والواقع والغيبة والكلمة والمعنى بضم الآراء والقواعد والتصديق والتحقق
كقوله تعالى فإنه بعلم الرؤيا وفي الرؤيا من أمر بياني أن في ذلك الذي كُرِّلَ كان له
قلب وكله من الحق يعي عليه السلام ما كذب العواد مثراً والمتشنج للجسد
ونفروه سوياً وفي الحديث الصحيح إن روح العبد شافت في دوسيع انقسام عن
من تستكمل رزقاً للهيث فاما كونه سراجاً بعتباره مديكاً انواره لا درجاً بالقلب
واذا حبيب في العلم بالله دون غيرهم واما الحق فلحن، حقيقته على العارفين دينهم
واما الرُّوح بما يكتبه للدين وكونه مصدراً للمعرفة للحقيقة من بين مفاصلاً فـ
على جميع القوى التفسيرية وإنما القلب فلعقيله بين الوجه الذي يلي الحق فيستقيض
من الإذنار وبين الوجه الذي يلي القوى الجيوبية فيفيض عليها ما استفهام من
موجدها على حب استعدادها وإنما الكلمة فباعتبار ظهورها في النسخة الحاكمة تظهر
الكلمة في نفس الأنسان وأيما القواد بما يكتبه من ميدعه فإن القواد هم والجذب
واما شرائعه واما الصندوق باعتبار الوجه الذي يلي الدين تكون مصدراً فاره ومضدته

لأنه ذر رحاله فالصادر عنون له لبيان
لأنه ذر رحاله فالصادر عنون له لبيان

على البدن وأما الرُّوح فباعتبار حقوقه وقوته من قوى بنيده الفهار إذا احتجه من زرعه ^٦
وهو الفزع وإنما العقل فلتتحقق ذاته وموجده وتعتبره بتعين ذاته تقيده
ما يذكره ويفسره وخصوص رأيها فيما تصوره وإنما القوى متعلقة إلى البدن وتدركه إليه
ويستوي عند ظهور الافتغال البنائية منها بذاتها نفسها بذاتها وعند ظهور الافتغال التي لها
سنه بذاتها بذاتها ثم باعتبار غسلة القوى الجيوبية على القوى الوعائية تسمى إمارة
وتحت ثلاثة نار القلب من العين لا يطهار كالماء وادران القوى العاطلة وحاجة
عاليتها وقادها لها بذاتها لوجهها على البدن وهذا المرتبة كل المقدمة لظهور
المرتبة البذرية فإذا غسلت القوى القلبية وفهم ملطفاته على القوى الجيوبية وأطافل
يسمى طفليته وملأ كل استعدادها وقوى بذاتها واشراطها وظاهرها كانت بالقوة فيها ومار
مرة للتجعل الآلهة يرى القلب وهو الجمجمة بين الجرين والملائكة للعالمين لذكراً وحده
وصار عرش الله كثابه في الجنatum لا يمْعِنُ إيقاعي ولا إحسانٍ وبيعى قبل عبد المؤمن
التي التقو وقبل المؤمن عرش الله فالمعتبر أن اعتبار الحقيقة الواحدة المعروضة هذه
الاعتبارات تحكم بأن الجمجمة شيء واحد معيقة مدقق فإن اعتبارها من كل من الاعتبارات
تحكم بالغاية بينما مدقق أيضاً **نبيه** ^٧ وأذاعت هذه فاعليه إن المرتبة الروحية هي
ظل المرتبة الأبدية والمرتبة البذرية ظلل المرتبة الواحدة الألهية ومنها من المقدمة بذاتها
بهمت عليه وطريق بين الماء فنطر له إسلاماً خلا لاحتاج الضرر بعانته **آخر** ^٨ أعلم أن الرُّوح
من حيث جره ونحوه وكورة من عالم الارواح الجهرة مغایب للبدن تعلق به
نفعي المذبح والغرض قابض بذاته غير محتاج إليه في بقائه وفراشه ومن حيث أن
البدن صورته ومقلمه ومنظمه كألات دفواه في عالم الشهادة فهو محتاج إليه غير منفك منه بل
ساميه لسان الملوون والخداء الشهودي في عند أهل النظر بل كربلاً الدجور المطلوب
الحق في جميع الموجودات فليس بذاتها سافية من كل الوجوه بهذا الاعتبار ومن علم

٥١ كتبية شهادة المحقق الكبير، وإن ^{الكتاب} ملأ بجهة عينه وفنه كثيرة فهو الروح في البدلة وهذه
ووجه عينه وفنه في جميع لذات الواقع رب بذاته فن يتحقق لحال الكتاب المربي تجلى له ما ذكرناه هو المداري
الفصل السادس عشر عموم الرؤوف وظاهره إليه تعالى عنده العجم الكبير شعران للق

طبعات ذاتية وأساتذة ومنها شهادة وان للاتحاء والصفات دوالاً يظهر كلها سلطنتها في العالمين
له سلطان العالم ولذلك أن الأحقر أنا غافل بأيقاع الحجر فظهور الحق بالوحدة المحيطة كما يظهر كل شيء
فيها على صورته المعيشية ويغير الحق عن إبطاله لكنه يريم الفضل والفضلا، محل هذه البخل ونعلم أن رفع
روزجي أن يقع فيه عند وقوع ذلك البخل يعني جميع ظواهره فالتعالي وتفاقع الموروف معنى في السورة
ومن في الأرض أحسن شفاء الله وهو الذي يفت لم الحقائق الكبرى لذلك ينزل كل شيء برج الأصله
فالغرض من قليل وله ميراث التماثل والإنسان كل شيء هالك لا يوجهه كلام عليهما فان
برىء وصربة والبلاء والأكم وذلك قد يكون بذوق اللعنات الملتحقة وفداء
ووجه العروبة في وجه العروبة كان قدام تعني انتقالات عندها مولى إلى البحر
وزد وبان للبيهقي بطيء شمس الحقيقة قال تعالى يوم نطلع على شاء كيلم السجل للكتب
كما بدأنا أول ملئن بيده وعندًا علينا اننا كلنا فاعلين او تبريل عنها التعين الشعوى
ليرجع إلى الوجود المطلق بأيقاع الوجود المعيود فقال لن الملك اليوم أنه الواحد المعقلا
شيئاً إلى مجرد دولة حكم المحبة الأحادية وجاء في لبس الصريح أيضًا أن المحبة
يحيى جميع الموجودات حق الملكة وملك الموت أيها ثم يزيدنا للفضل والفضلا،
يسمهم لينزل كل شيء لمنزلته والنار وأيضاً كان وجد العقبات
الحقيقة أباها بآيات الآخرين في ذات الكثرة كذلك ذرا لها بالطبقات
الذاتية في ذات الوحدة ومن حملة الأسماء المعنوية لها الغفار والواحد الأوحد
والغدر والبعد والعنتي والعزيز والمعبد والمبيت والمالى وغيرها وأنصار
من يذوق هذا الشهد من العارفين على غير الواسطين حالاً والمرء بين يديه فليس به فضل

الضيقه الماديه هذه لالة افادت من مفاصي اعلام بالآباء، عليم السلام اعادتنا الله
سنده من اكتملت عينه بروايات وتوارد قلبه مطلع شمس العيان بخداع العالمه سعی

الرسه ^{الله يعزه} امساك من ^{الله يعزه}
باعتبارها فيه كاحتياجاً، الكلاب عندهم عدو الشئ وفتنه وبعد العروبة بوجهه
الزبانية فيكون الورث ظاهر والبعد مختلف ومن شأن هذا القاسم **شر** يشتغلون عن عيشه بطلاء
فيني بن غالب الدهري ليس ثنا في **فروض الایام** ما اسي بادرت ^٧ وain مكافئ مادرت مكافئ
وذهلا الامتناع انا هو في مقابلة انتقام الحق بالبعد عند اهداه اياه وقد يكون تبليه بالضفاعة
البشرية باصفات الاهنية دون الذات وكلما ارتفع منه سمعاتها فامتناعه الاهنية
شأنها ينكون الحقيقة سمعه وبصر كالظفر به الحديث ويتصرف في العجب بما اراداته وكل
منها فن يكون سجلها لكتل والإزداد الذي فاتمت تيأسهم وفتواقي للتقو وهم في الحقيقة الدنيا
سوة وقد تكون سجلها وهواتعة الموعودة لبيان الآباء، ملوات الله عليهم **غير تبليه**
لأنه يعن في ذلك القاسم هو اثناء العقل المعاشر لغيرها الذين ليسوا بآيات الشهاد للحال
بح تقديرها وصفتها فإن بيته من يتصور المحبة وبين من هي حاله فرقاً عليها كما قال الشاعر
شر لا يرى في الابن يكاد يدراه **٨** ولا الصباية الا بن ميعاً بها، ولحق ان الامر يبعثه
لبنه انتفه سر والاطهار لغيرها يجيء احتفاء والعلم يكتفيته على ما هو عليه محنيص بالله
لا يكفي ان يطلع عليهما الامن شاء الله من عباده الكل وحصل له هذه المشهد الشريف
والمجيء الذي المعنى للعيان بالآيات كما قال تعالى فلما جرى به الجليل عليه دكتار وغرسه معتقاً
ما زعلت ماءه على لعنات الذي استهان بآياتها فاعلجه وعلت لعنات كل اسم من الآيات ^٩ مطرده
وصدرته او اسمه اخر وظاهر حفظها فهو شهود لافتاده نظرات الامطار بعد عدته
والغاء الانوار مع تكثيرها اما لغير المعاشر الشئ والكلاب على وجهه الارض ومن اسرج
المعتمدة في بيت واحد وبدل صور الكون والفناد على هيمول واحدة **١٠** ليرا وافعه

وبيج ما ينفع المقتني على الإبانات وهو نعام الراية المأمور من الأولى وهو المربى الأول معه
البيس أبا شاه بن أبي شيبة الراية وهي تقسم للأعامة والثانية والأولى مُتَعَلِّم على كل من ابن وعلاء الدين
عليه السلام كفال الله تعالى على الدين أبا شيبة الثانية فتحت على الراسلين من السلاطين فقط عند
ذلك وبعائهم بـ^ف قالوا له ثالثة على الدين أبا شيبة ثانية على الراسلين من السلاطين فقط عند
ذلك وبعائهم بـ^ف قالوا سادسة عبارة من قاتله العبد في المقى فعلى ذلك هو عبارة فيه الباقى به ولهم الماء بالشافى
الحادي عشر الميلاد طلاق بالمراد فنها جبهة الشريعة لبلدة الروبانية ذكرها عبد مجده من المخفر الآخر
في الثارا بيعليه قوله ولكل وحمة هو مولتها أكيم وذلك لا يحصل إلا يوم الجمعة اللام العباسى المطران
إذ يدعي مجده حيث قتيل بجهة خطيته لمن يغفرها وبعدهما بالصلة كما تقدمة من الشرف
الجامعة للناس فاعدا بباب الجاودة والاستئذاد لغيرها النارية والقابلة المحسنة فيما تستدل
قوله قوله إلى أن يقتينا رأينا يحصل سادساً عبارة الأحوال والأضداد والصلة وزهرها
وبعد الاستئذاد متعلقة كدمة باردة وذلك المتوجه لا يعلن إلا بالحبة الثانية الخامسة في
ونعمها تكون إلا بالاجتناب عاصفة دعاها وصافتها وصوابها عادها فالحبة في
والزال المتعوى وهذا الغناء موسي عليه السلام يعنينا خطأه وصنفاته مذهبية مرة
آخر وهو العقاب بالذنب فلا يرتفع العين منه مطلقاً وهذه المقام دارمة وأكم من زيارته
البنوة لذلة انجذبت البنوة وأوجزه دارمة وجعلنا لها سعاده الله تعالى له ذلك البنوة وكذا
الرواية الكفرية من البنوة ياطنا لها شلت الأبيات والأوبيات، فألا بنيا، أولياً فما بين في
باقيت به مذهب عن العيب وأسراره محبس اقتضاها اسم الدهرا بياته وأطهاره في كل حين
وهذا القاسم انتها مذهب العيب عزيز كبيسته
حاصله للغير الثالث من العيوب لا من وظفته بالذريعة بمحصول شرائطه واسبابه
المحظى بغيره إن كبيبي بالغور وبيكذ لك في المعرفة فما قائل أبا زكريا: أنتها، سفلانك الذي هلك
من الخلق إلى المحن بآصاله العرش من المفاهيم والإيمان والخلاف من المفهوم والاستدراك العبور من المفهوم
والقياسات والصلع على الممارسة والدرجات وغيره حصول العلم المعرفى للشخص لا يجيء بأمر هذا

على خطبة سابق من ذراع ان الجسم كثيف فما نقلت بالجنس الطيف في كل من الممارسة المعتبرة
والحال والافتاد بين الذين المتمايزين من كل الوجه شهد عند أهل العلة لتنا، الافتاد عنهم
المفصل الثاني عشرة في البيعة والرسالة والوصية فنها أن الحق تعالى
ظاهر بأدناه والباطل ي occult الحقيقة التي يغيب المطلق والأشك العلية حضره إلا عيال النا
والظاهر لا يزال ساكتاً لكنه لا يخلو عنها لأن ظهور الأسماء والصفات من حيث مسوبيها بما
الموجية لخداعها لا يعين أن يكون لكل منها صفة مخصوصة فلينهم التذكر مكان كل منها
للمفهوم وسلطته وأحكامه حصل المزاج والختام في الاميران للحادية بايجابه لدفعه
إنما مفهومه غير فاحتاج الاميران لقوله مفهمكم عليه الحكم بيتها ومحفظ نظام العالم والنهاية ولا
وبحكم بيه الذي هو رب الآيات بين الأسماء بعثها بالعدل بالشك وفرض كل منها بالكل المفهوم وأياها
وهو مفهوم المعيق والمغلب إلا في الأبد أولاً بأخر ظاهر أو باطن أو وهو مفهوم المحدثية
كما شاربه بقوله كرت ثنياً وأدم ميلاده والطين أعيان العلم ولبس ذات الحكم بغير المفهوم
دون المفهوم خفر بالي الذي يحصل بنوبة بعد الفهم بزيارة عن المفهوم فالبيت هو المفهوم
إلى الملوى ليكون هادي لهم ويرشدوا إلى الكلام المفهوم في المخفر العلية باقتضائه واستدلالاته
الثانية إلها وقد يكون مشرعاً كما لم يرسل في ذلك ولكن ثنياً، يقاسها والبنية البعضي
احتصاراً إلى حامل لبيه من الجل الموجي للإحياء في العالم وهو المفهوم السادس وهو مكان كل من
المطهري طابع لهذا المقام إلا فعلم حكم المفهوم على ابتسابه فنها البنوة بالله المجرات وعجا
العادات المحظى بغيره إنما المفهوم فالنبي عليه السلام منظار الدلائل الآلية
برؤيا بيته المفهوم وعده المفهوم فما البنوة تتحقق بالظاهر فنها كلهم في الدعوة والهدى
والقرآن في المثلث وغيرها مما أبدنه في البنوة ويعتذر لك من عذر في المفهوم بحسب المخفرة
سواء العزم سال المسلمين صلوات الله عليهم يتحقق وغيره إنما مذهبها بغير سليل فالبنية دائمة
على واريتها مفهومها في المخفرة ونها على المفهوم كلامه، التأسيد على المفهوم والقدرة والقدرة والقدرة

و صدیقان موافقی رساند، پس ممنون کزار باب شود، دشنه حق همکنند و مهربون بامیریا
 روزی آندرشت دست بر صد و کسیایی کی کر شت، گفت بلکفت زبان زین ایسا، پرسید و کوش
 سو ش من ندا، که من صوفی و جز صوفی کری، بیست کار من جه یکنوبکری، کرد و ششم قی و سده اهل جاذب
 قیستگاه خود را در شان زرم باز، میکنم حوار کرد خود طواف بیست تکیدم زین طواف اخاف، هرچه
 نایا بایست انان باشتم نغور، انکنم آنرا ذکر و خویش ور فیض، حقایقی مو جودا که از جذبیت
 اندیشه و لذت عالم و غیب بیوتین ذات می اند بشویان ذات ذاتیه و خروج عالیات دران مرتبه
 از عفرت ذات مقدسه از یکدیگر میباشد و شنید اصل الاعمال و لاعینها و این مرتبه را غبیباً ول وین
 اول میکویند و در مرتبه ثانیه که غبیثانی و نیعنی ثانی است و حقایقی درن مرتبه اعیان ثانیه
 میخواهد اکرمه حقایقی را امیاز عینی بیست اما اصیاد علمی است و صون درن مرتبه اعیان
 ثانیه میکند و باکسره الشسبیعه باعتبار عدم بیت اصلی اعیان و کلشت بی ایشان میتواند که از بیستان
 این مرتبه خواسته باشد یا مرتبه سابق بدان و مرتبه ثالثه مرتبه ارجاع است و این مرتبه طهور
 حقایقی کوئیه بسیطه مجرد است منفس خود را و مرمثل خود را و مرتبه رابعه مرتبه عالم امثال آن
 در مرتبه خامس عالم اقسام مرتبه ساده مرتبه جامعه است جریحیه مرابت را و آن دعفت انسان
 کامل است و پوشیده غاند که هر چند حقایقی از مرتبه اول دور نزیق افتد اهمام باه الا میتیان بر
 احکام ما به الایاد غالبه ممکن د و مراد بدوری و معموری که در امثال این مراضع واقع شوند
 غلبه احکام ما به الا میتیان است بر ما به الایاد و اند سجانه اعلم

کر نیستان نامر ایه بیده اند در فیضم مرد وزن ناییده اند
 جید اروزی که پیش از روز و شب، فان از اندزوه آزاد از طلب، مدد بود هم شاهد
 حکم غیرت بخل قیود، بود اعیان عیان بی صید و جون، زامیان اعلی و غیری صون، نی بلوه علشان نیش
 نی زفین خوان هستی خود ره قوت، نی زنن ممتازی از یکدیگر، عرقه در رای وحدت سر سپر
 نی کمان در پیش آمد بجز بود، بلکه رادر فرد ز فره با خود عنو، امیتیان اعلی آمد در میان بیشان راشتا
 شد عیان

غافی از خوشیم من و بقی بقی، شد بایس سیم بکباره هشت، آر میدم باقی و از خود رمید، آن و هم سر و پون
 که خن در من دمید، بالب دمساز خوشیم کشته جفت، می نیارم برباب الائمه کفت، می بیان با گنگ خلام
 خن طهور، خواه فران خواه انجیل زبور، رقص جرغ و اخن از ساز منت، قدسان راشخ زا و آزاد
 منت، سرکه در اشاده باجنت نزند، میکنم آکامش از باکن بلند، و آنکه اند صفت نزد نیشت
 رازی کوئی بکوش پیش بیت، کاه شیخ محنت جوان دم، بی دلازاد افایا بر جان نم، کاه آدم مرثه
 قوب و دصال، بخش اهل ذوق را صد و بد و حال، سمش رای رایان من میکنم، هم قایقی رایشان من میکنم،
 هر جه باشد نظم و منش اند ز من، بیست آن لفناهی هجن من، هست اذین خوش نهاد بیان، مشوی درس کیکندا
 درخت خوش باید و عذر از تا بکویم حال خود بکشیده باز، چون بایان می باید این سخن، می هم خوش برد من
 و می تواند که مراد از قلم بوده باشد که سخن از کرده باشد از بیان این مذکور اکرجه بمعنی او صاف و احوال
 که حضرت مولوی بردن ای اجرکرد و ایت ملیحیم این معنی غایبی و جامع میان ایشان آن باشکه و کنات
 پیچ کیکه اکتفیه مستند بروی بیست بکد وی مظدا فخان و احوال دیگر بیست که مژن و معرفه است در روی
 و دیگر امرتیه ملکتی پیش نه، غاصم بکوییم بالخان ضریب، میز نم غان معنی راصفه، میکشاند
 در دام خنط، و اندی ریزم برایشان از نقطه، از سیه کاری بیت واژگون، رفته در آب سیاه سرگون
 چون برآردم سرازان آب سیاه، طهه ش بکترم بر روی ما، صدقی کاخ فور راشکین کن کن
 سبنل تر زیب و نیز نکن، میکنم چون شاد فرق خرد شکاف، میشوم فان شانه هم دم حل دهی
 در بیهور ای این معنی زین بدل، نوبنی ایکنم شکن هله، این هم کویم دل چون بنکدی، هست از ایشان قلع
 در گرف کا بت وطن دارم هدام، کرده پن الا بیعنی او مقام، بیست در من جنبشی از ذات من
 اوست در من دم خشیش بکن، گرها بامن کدار دیگر نیشن، بزرین مانن فشک و بس، و می شاید
 طریق، که بیان و هستاره را بگذراند و فی راه بارت مم ازین نی یا قلم ظاهر دارند زیرا که او بیانی خداوند
 که از ایاب فرات و اصحاب کیاست اند از مده موهودات بیان احوال و او صاف ایشان معنی
 لطیفه و حقایق شریف که مناسبی خلام و ملایعی کامل و افرا بیش نی دارد فهم میکنند و بطبابان صافی

تایو د پیوند جان و نن بجایی کی شود مقصود کل همچنان کشای تابوده با غبار جسم و جان
کی تو ان دیدن رخ جانان عیان بی فنا کی کل و بی جذب قوی کی حیم وصل را خرم شوی
این سعادت روی خمایدیکیں بجزیس از عزی و آن سه یکیض جون بس از عزی بتور عیا اور
زود تراز بر ق خاطر یکند و تشدید را کر زد رای فطره در دل آید بلکه بر لب قطه
خط اوکی شود زان ضرطه خوش کی برد از جانش آن قطع طشت بلکه جون آن قطه بر لب آید
جون رسداز تشكی جانش بلب کر کند شور و شب بند **باب** بکار یافدو آن کوم کست این هم
سرگشت عاشقان در عاصها خوش چه زان خوشتر که عاشق پیش بیار نالد از علما چیز جوان زار زار
اوج ببلد رفغان و در فروش بار جون کل سوی او پساده کوش بر کشاده و فغان کای نازن
جر تو بام چین کر و چین غمایخ و بلد بر من کاشت خط طمیش و دم افشار داشت
سر زمان حالم کر کون بارزو سینه پیغم دیده پروفون بارزو این و مدل این حکایات در از
پیش او کوید زحال فویش باز **باب** دیکر یافدو آن کویم کست این کفت
از برای غافل بی راه و روی کی کند سیراب در آب اضطراب تاکه بتشکان راسوی
خواهی این معنی شود بر نویان کمال لا اعید از قران یخوان بند مستوق اذر بندیک
میکند ظاهر ز خود شرمنیک که جا از بند سرمه کشم رخت از ن منزل خاتمه کشم
میکند تعریض آن متکبر ایان که بر ایان بند آید کران تا زاده بند آکه شوند
بکند ندازی ری و آن ره رووند سهین و اصل نشسته پیش بیار کی کند از بجه نا شای رزار
نمود ججو بخروم از وصال و اقف از بجان پر بخ و ملال روی بر تا بدزه لذخاب
زود بستا بد سوی **حسن** **تاب** **حاته** جنه بامی با لحت بازک سوی و گراصلیت پروان
طوط شرین مقایل تا پکند باشی اند حبس زاغان پای بند بوده عزی با کروه طوطیان
شکرستانهای دشت ایشان پکشکر خایان سم او ابوده سفر افشار و شکر خابوده
منزل اصل فرا نیشت شده است کرست بزنت هم اغوش شده است
دل زیاران کن بن بیده دارمن از ایام و فادر صین وقت شد کر دوستان پاد آور
رفت سوی منزل اصل بری

واب و مکن زم قیاز شد رسه آین دوی آغاز شد بعد ازان یک ساعه میکر زد محیط سری ساعل آمد
ار دل بسط میکر زد بدید آمد ازان بزخ حاج میان جسم و جان پیش آن کن زمراه ملحت است
نام آن بمنع مشا علیق است میخ دیکر باز در کار آمده جسم و جسمی بعیا مامده جسم هم
کشت طور ابد طور تابعه آنچه اش اقتاده دور نوع آن فاده است و آدی کشته خود از عالم خود
بر ایت سربر کرده عبور پس پا به زاصل خود اقتاده دور کر کنده باز ریکن زین سوزنیت
از عیچ کس بجور نز که آغاز حکایت میکند زین جدا یا شکایت میکند کن پیش ای که رویی
ریک و هدست داشت با فور قدم تابعه فرقتم بیرده اند در غیرهم مردو زن نایدیده اند
کیست مرد اسماه ظلاق خود و کان بود قاعده در اطوار وجود چیز زن اسیان جله عکنایت
من فعل کشته ز اسماه چنایت جون به اسماه اعیان بقصور وارد اندر رنیه ایت ان خلود
جلید را دهن انسان ناله است که هر سه بکار یافدو قیبا شکر بیان که بشان جلیلطن
این پو در سر نیز مرد وزن اکر کسی سوال کند که جون ایان من ذکر عقام وصول دیسته
حکایت دوری و شکایت میبوری رای چیز جواب آنست که کویند نادی در شاد پیوست
حقیقت از وی متعدد است و بقیه از بیانی وجود با او سرمه و مدادام که بقیه وجود با اوت
وصول تا ممکن نیای خود کویند این حکایت و شکایت نظر با جوال افیکی که پیش از وصول
بروی کر شسته یا خود کویند که این از برای تنبیه ایل غفلت و تشویق ارباب **باب** کر کس
کویند که کاپل و اصل است و اصل از اقرب بانان حاصلت فرع ایث ن مقصود شسته با اصل
جان ایث ایان بد و رکشته وصل بس زمیوری حکایت بردیت و از هدایا شکایت
بر چیت خوش بنشد بر دهان آب نلال و ز عطش کردن بیان رین و ملال خوش بنشد
کنج خارون در غلب خویش را در منسی کردن مثل خوش بنشد امن پیسف یکف
زار نالیدن جدیقوب از اسیف **باب** کویم آری لیک وصل بر کاک
باشد اند رشاده دینی خال تابه تابه بجایی و جود ک شود صاف از که در بام شود

پای قاصد از شادی پلی تقصه پیشام و نامه حق کنن، با کنن در لکه نابود خویش
رو نهی در قبله مقصود خویش، با وی از جان یکدل و یک رو شوی بلکه خود را مجسازی او
در بقای او شوی خانی غام
ویسته بخت نهی باقی جاویده باشی والسلام
مخفوق که برای موله ناعظ الرحمن حلقی مرتضاد شد
جائز و ضئیع هنر خواه عارف قیاب که منشاء آثار انوار قدسی و محبط معانات اسرار غیبی است
محبته خواهد بود که در یاض قلبست تهاتم کم شده کان بودی محجزاً و ساذان زوایایی خرمایزا
و سبوب غمال و صاف و رشحات فرال افضل اهل مجال طراوی و نضارتی صورت
نمی نمدد بنابرین خود را مذکور خاطر عاطر آن تقاؤه کمل زمان و برگزینیم ارجای
عزمان کرد ایندو اکرچه این معنی نزوعیت از حوزه عالمی که نداد بالکان طبق فتوی من
اما بحکم ای ال جلد نفس ای حسن مرشد الین و آن ترکیم فایما در میر کم شخانت الاقمع صنو الما
حسارت نموده بعفو ما مولتست واللهم

سال رئيس ايكاد و افضل العمل خواهد نظير الله والدين الطوسى وله اسفى مكتوب بعنوان الحامل
والملهم صدر الدين القنوى قدس الله سره قول المسوقة التزوج بامرأة اسقاط الاشخاص فحالاً ان
يكون هناك اخلاقاً ولا نسبة في نفس الامر ولا فان كانت فلا ينفي استعمالها والآفاق يقتضي
نهايات الشيء انه ليس بالحقيقة اخلاق ولا نسبة ولكن ما ذكره مكتوب بالحقيقة واصحاء وصفاتها
وغيره وبيان المراتب والطهارة ادرك اخلاقاً ونسبة فيحتاج الى الاستفادة من مدارك البشرية

وَدُولَةٌ وَكُلُّ دُولَةٍ لِلْمُؤْمِنِينَ إِذَا كَانَتْ أَنْجَلِيَّةً مُرْفَعًا
كُلُّ دُولَةٍ لِلْمُؤْمِنِينَ إِذَا كَانَتْ أَنْجَلِيَّةً مُرْفَعًا

هر چند بسیب تو م بعد هزاران بلادی و برا بجهی از هنا را شنیدن سه بر زد و من
 د کو در دل و پیش در ختنی است
 بکوبنده از آباد ببر خنی است
 و کرام ای اه آبید ز پاس
 غخت شماره دن و فضل فدای
 که جاذزه ز جاه کرد نه که
 خوش را بود در قاعداً خوش
 د کنیکت سی نمک ما پا
 سعادت بلند ش کند پایه
 بخایندش از گنبد نه
 که تن پر و رست این فرو پایه
 و کروست تخت بیداری ز کار
 که اپشت خونند تو نه تین کار
 اگر ناطق طبل پریا و
 و کرفشنی نقش که بازه
 که پنجه لکو ز پیش هر که کمالش نکرده که تو مازنون که دارد
 ایز پیش فایله دلدار پیش نهادی که از کفر نهادی از
 که لکل کنان را خواهد نهاد ماد

ای دسانه که در عور نیان مخلص از مصنفان شیخ مجید اشنوی است و ای شیخ مجید
 از شله حله حله نامش علی محمد بن عبد اللہ بن دیلمی از بنو اذ که ای ای ای ای ای ای ای
 و سخن در حقیقت نهان میخان و تحقیق آن خنکه در مصنفای وی نه که نه نه مصباحی و گهان
بسم الله الرحمن الرحيم کم باقی نشود

الحمد لله الذي لا يحيى لا ولية ولا اول لا آخرية ولا بطلون لظاهرته
 ولا اهله ولا طلاقه ولا كائن لدانه ولا وصف لعجماته ولا مراجع لمرأة ولا
 علاج لصنفه ولا این بکاره ولا حسنه ای
 کین مرد عکا
 لا آلل الال مرد عکل علی سید المردی محمد المصطفی و آلام انجام الحمدی
 صاحب الحبی و سلم تسیم کیثرا آیات طال احمد تبارک و تعالی
 و اذ اسکه عبادی عنی فانی و قی و تعالی شکر تعالی و رخن اورت ای ای ای
 جل الورید بدان احسن الله تبلیک و تنبیک که جدن با دشان و عنده
 بمنه خیری خواه او را بآفرود اشناکند و بترپ خردش پاک کرد و اند تا پرسنه
 از قرب او اند ایشه و هجره او را بآفرود و خورد را با او داده لاجردم حرمت
 صفت او شود و مخافتت همدون برآو اب محبت عبادت او و کرد و مردم او را
 راحت و انسی افرایید و دولت نز حامل می آید و هر شمارت و عوان که
 بمردو و دان مرد ایاقت که خود را بور چه خط و خیال فاسد از حضرت مند مناد
 و در شرده و بچهل هفت از نواخ حضرت مجید بمنه صفت قلب به هم کرد
 ای
 تریبون نیز تین نیز تین نیز تین نیز

پنجه شنی مقتبص عجیج
 و پر نیزه نیزه نیزه نیزه نیزه
 سریزی نیزه نیزه نیزه نیزه
 تریبون نیزه نیزه نیزه نیزه
 پنجه شنی مقتبص عجیج

این سراسرار که کمی کنوز معرفت است و سبب سیدن بخت ناکمل ملک که بهی
 که رکشیده را میدرند پشت سر این اسرار بذکار در حیم جان و سوییده اول خون و مکنون داشتیه از
 راه محلی از راه عزت و نیافت و لیکن غدر در طله کرد این مخدوده از نکه
 کوش حظ از اقبال یودی و مجرم
 زمامه نزدی نشاند شیرش
 عرب و اگنوس کند فرد و پین
 که می رند از خفت و پیغم برین
 و کر زن کند کوید از دست دل
 بکوون در اقاد چون فر بل
 نه از جهد مردم ریز شست روی
 نه شاید زن مردم ریز شست کوی
 آن اذیت حقت علیهم کل که رکن لا یمزون و لو جارتم کل آیه حقی یا بعد
 الامم و لیکن ز میدنیسم که صاحب دولتی از سر در طله این محروم شکر
 دادین نیچه معرفت برخورد ارشاده و ما را بدعا خرماده اکمنی پیش از
 شروع در عرض این بجمع فصلی در توجیه بنیسم ما عاقل مصنف را مقدم
 شود که تشیعه در راد روند کان خرو امکان ندارد چه در چشم شهرو دیان
 پیغ پر زنا و پیغ دیست و نتواند بود بس او را تعالی بحی مانند کنند قرقنا او

حق پیغست و این بجمع راغب امکان نی فراز امکان نام کرد فرم حی تعالی این نه
 بس زیادی ایاعان و معرفت خواسته و شنونده کناد و ما را نز خلق و خلق
 را فشن کنار و اما د بالطف و سمع رعنه **فصل فی التوحید**
 قرر تعالی و الکم آن و احده لا اآل آله از این الریح بزرگان طرف کنند لذ
 ا و احده آن غیر آن و در می اجات حیین مضری است این که عقا و حیثیت المعبود
 و شیخ الاسلام عبد الله الفسارات این معنی را بیان آورده است شر
 ا و خدا را احمد من واحد ا و انک من وحد جاده توجیه من یقینیتی
 عاریه ابطال لله الواحد توجیه ایامه توحیده و نعمت من بیعته واحد
 و مصنف راست تم درین معنی سه جلت تعالی قدس وحدة ذات
 عن این بطوری ذوالاظوار هیئت ای بیطه اعنقا ابتکار بخلاف عباک
 الا نکار بهرمه و سمت اشیئت و سمت حلیقت و از و از توجیه اعظم
 تیار از دار حق جل جلاله مفتر راست با در آن که وحد اینست عمل
 مشترک است بمحی که از و صافیت ممی باشد اسم واحد و احده و فرو را با
 بین ماند و و صافیت عملی بیع دلات مدارد زیکر ای سای عدد و قلت
 و اشتنا خاتم فحاج و و این اقصیا کنہ و ساحت قدس احادیث این مجه مزءه
 و مفهود و قصیر خلیت از طلب این و صافیت و نطاکی آن جال و جلا بودن
 نیست نه عکت و هم در و کنجه و ز ازو عبارتی دست ده و نمید و اشارتی

مکن کرد و شش عاشتاز احمد راوی با نویسنده
لیسته و زند و در توحی مکررند. برادر تو متهم نتواند بود
همسی ای پزند و کی کرزند. الا این که ترجید سیکست که آنرا ترجید
الطف کردید و آن خلعت خاکیان است از حضرت لطف رحایت علن
و آن بیعت صد نوع است اول ترجید فرمان است و آن ترجید عالم پرمان
دو و معلم علی است و آن ترجید خواص است دیگم ترجید عالی است
و آن ترجید اخص خواص است اما ترجید قول که بکوید بشرط موافقت دار
قیمت لایشید این لا الہ الا الله وحدة لا شرک له و اذن قابل مورث ترجید است
و بجات یافتن ارشک جلی بد و منوط است و عصمت داد و اموال بد و مربوط
و بسب هجریان جلد احکام اسلام است و بجات یافتن از خلو و دوزخ و رسیدن
بیسم همراه است و این ترجید از زوال و تزلی دور است و بسلامت
نمایید از ترجید کسانی که بستل شده بدد غفلت و ایسر باده در بد شهادت
و محجب است. بحسب فصل قضه سارپاده عزت ترجید کنند زیرا که باست و
عدت عقل صافی از علل است و بمحض اذ شهوت بتجید رسیدن ممکن است
تا بستل باشید بدرست شکده عقل جهن در فضای عالم ترجید پروا کنند مکار
او بروشید و شکن بباشد مکثک و لیل ترجید کوید و فوای عاید که موقوف است
و اندرون بشهشت و شکن کنند ما بن است باغدادی برگزار دجله باست و دو

صد و لیل در ترجید بولا فرو خواند بس تراشید و سوکنه خود را که بعد و به لیل
که در ترجید گفتند ام دلیل در ثابت مثار بکریم اکراوراییک یعنی از دلایل ترجید
روشن شد بودی بجانا سرکار ارا این واقعه نیغنا دی **۱۱۰ ترجید علی**
سو قدمت بشناختن مکان وزمان و دانستن حیثیت آن و سرکرستوان
بود کسی را بوصایت الطنا اطلاع افتد و حیثیت مکان و زمان ناشایخت
و سرکرستوان بود کسی بدانه بحیثیت که حق عزوی بسیج چراغاند و بیچ پیز
از همیج و بد و خاند و مکان وزمان شناخت و هرگز سرکرستوان بود
کسی بدانه که حق تعالی نی در درونی عالم است و نیز پرون عالم وزمان
بعالم وزمان منفصل است از عالم باشک یکند و از اکل عالم از زاده و بیت
و مکان وزمان ناشایخت و هرگز سرکرستوان بود دانستن ایجاد کن و یکن
و دانستن اتحاد خاموشی و دانستن این او مکثک است از آن وابدا
بن انتطاع باشک سخن او پیش است که تعدد و بعض لیز و نکر زن پیز
و دانستن این صد و جهاد گفتاب که حق تعالی به پیغمبر ان و فتاویکی هر چن
تو اند بود و دانستن این حق تعالی بی و جزو موسی طی اسلام دیش
ار فوج روکوه طوری مرسی در گفت اخراج فعالیک این بالا واد المقادس
طهی و جوان سخن بجهانی شنیده و بعلیسی با عیسیی جهن گفت و ای و ای
پسر یانی شنیده و بی مصطفی صدرا ای ایه علیه با او جزا گفتن گفت و چرا بایق

شید با کن حکم قدم این عوی تو اند بود و داشت او تیت و آفریت
لها هر یت و با هیئت حق تعالی و داشت نک اوقی تعالی بیک علم عالم داده
نامنی رای داند و بیک تقدیرت عصمه درات را که بود و بست و خواه بود
آباید در وحده ارد و پیک شنای عده مساعات را که آباید خواه بود شنید
و پیک پیشی عصر ایات را که نایاب خواهد بود و پیک ارادت دیدم عزم آدا
را ای خواه در شفیع اخون و داشت این مکن میت هندا شتن و شناختن مکان
وزمان حق تعالی و علی بلطف شناخت معلم صفات ذات دیدم و داشت منی
یا مشتری از فران بچید و داشت قدم و زان و دیگر یت مو قوفت بر داشت
مکان وزمان حق تعالی و ما در عیت این مفضل هر دو ارش کافی شان بنویسم
چاکن عاقل منیت را در این بحال اکنار خاکه و کرکوکی از سر جبل میزط و عقل
محظوظ در و رطاخود و عناد اند و از قبول لطف مکان وزمان نظر شو و
و پرشیع و ترقی اهرار غایب مسج باکی نباشد شر على بخت از اتفاق من بجاها
و ماعل اذ ام اینم ایت . در حق در یا کر فکر داید . بد نان سک نیالاید .
۱۴) توجید علی بسر در به است در دا اول آشت که نخواز نخایت قدم
و مجدد از جد بات کرم و بر قی از بوق عدم بروج قبول باستیا امال
قدم و بده آید سبیل جبل و غشت و هنلت از جنم حیتیت پی اور دار
گشتن عکس عطا اک فیض ک ایوم صدیه مرید صادق زیر ک دور پین در

نور ان هر یت پیکر خود داشت را از هیش توجید و جسان وصول از فری تا قم
پراز کار باید و نفس خود را پنک که در پیش خوار صنم بجودی کند آش هیزت
که خود نزد هیزت در دستند او زیان زند و آی حضرت از دیده او پاریدن
کیه د مدی بدره بمالد و در طلب شغا این درود در هر چیزی بسکله آن که که کاره
شکوش و ک را ختم ازان کارکا و تو اند بود که جواحت آمد و ظنی اان لام
لهمی دمن اند آلا الایه رؤی بیاز بحضرت بنده نوار کار ساز آرد و دعغم دل
خود را بر حلام العینب و کثاف الکدو ب عرض ده جون اضطراد ش پنهان
رسد و اضطراد بش پنهانیت آن جامد و عده امن چیز المضطر اذا عاهه و یکیت
المسود بایخان پنهان در سرا و پنهان که ای سیلم دل نداشت که مبعده و تو
آنست که مقصد دل تست از آیت من انتخدا آن بدواد آتا تو غیر مارای ذلی
غیر مارای پرسنی سر دل بند تو است یهوا ای تو است خوارت خدایت
کنست و داشت که اند کی است برسود و ارجون بود پیش خوار صنم بجود
کیکنی علم بی عمل بمال است و قول بی فعل بحال کری خوانی که توجید تو
سبح شود بدل بیکان و از غیر مبارکن تا فعل تر مصدق قول تو بماله
هزید بجا ام اغشانه و بدفعه قطع علایق و عدایت مشهد شود و در جه و پیز
بیچ تغیر و تمازیز و اند ارد تا بعد علایت و حسن کنایت چپ هزار زو ای
ارزو فروز و والیت با سوی ازو نیعته و دل و بخود و یکان کرده و مدع

و زم و رزو قبول خلق نزدیک او بیکسان شود و ممنوع و بخواه او در کل احوال
حضرت ملک الملک بود جون و عینه بین صفت کرد و بدرجه اول از توصیه
علی رسیده باشد درجه دهم آنست که جان نور خود رحی بر جان و عینه
آشکار اشود که اجرای وجودش هم شد و در اشاره آن نور تو ره وارد روی
در تاب تو رای کشیده بزمیان تواری فریاده از شرق نور آفتاب فرزد
در نور آفتاب تو ان دیدند از این فرد نیست شد بلکه از این بال خود نور آفتاب.
فرزد را خود تو رای نیست اذ اعیانی اندیشی خش بدهون سلطان نور خود ره
و خود ره نور صفت مشرق شود فرماده اکوان را بتو رای و ملاشی روی نیاشه
نه اکننه همه خدا کرد و باید و میوزد یا در مضر شود تغای اندیعن کل عکس پرا
و نیز این بند بجهت نیست شود نای بروی دیگرست و نای دیدن دیگر تو جون
در آینه کندی آینه را نیزی ریز که مستغرق جال خودی و نیازی کنست که
آینه نیست شد یا آینه جال شد یا جال آینه شد دیدن قدرت در مقدور است
محض دان بی تفاوت و این قدم انسان فی التوجیه کریم و مرزا الاقام است
بسیار کس را از رو نمکان اینجا قدم بلعیده است چند لاله علم والث نکر
و بید کاری پرسیده و توافق و مدرقه حاجی بیده این بادید را اتفاق نهاد
کرد رو نمکان درین متمام بر تناوت نمک کس باشد که در نهضت کی ساعت
در حضرت پیش بار نیاید و کس باشد که هر روز یک ساعت و کس باشد که

۷۹
دو ساعت و کس بود که پیش از ساعت مستقرت بخوده باشد و غیرت او
بانش افتد و باشد دو ساعت پیش غایب نباشد و از خواه اسلام
هدس اند رو خشیم که فرموده بکرد شاهزاده نوز درین تمام بین نواده
بر و گلخانه مردی باشد پت اندین حسرت که از خود گرفته
دست و پایی بین به دان بک دانه اند اکنچ آن شخنی
دست و پایی بین از بین شخنی درین باشد که درین نکلت هیں
طبل و عرض را قدم کاره بنا شد خدا وند اغیری را که در روی همین را د
دارند و در فرست تا بختها این دولت برسند و شر اکوان ایشان
از درون کار ایشان دور دار و کیل ایشان در عکار و عاده احوال پیش و فلم
الو کیل و کیل ایشان در رفع تغزیه بی فران تم پهش درجه سوم
ان شاعر افتاب را آن آنست که از کمال استرات و فرط استهار احاس حاس
رو بند بسیار خود و اکایی از فنا خود و داشتن ایک این سلطان
خود ره جال جلال است که کم بدست رخت وجود در چشم شود با کنم
عدم برادم از پیشنهاد آکایی رو بند ایزن بعد در نظر طربت هم اثر
پیشنهاد کنند عین الحج و الحج اخراج است که خود را و بکل کون را در
نور خود رحیم کنند و اکایی خود این کم کردن هم کم کنند همچ چز پنهان
خرق و به پنهان که همچ چز پنهان پنهان جز حق محظی محظی نی طعن نام است

ای اخان ز رس و نه وجود است در این قدم ن عدم ن عاد است
 اش ارت است ن عرض است در این عالم ن فرش ن ارث است در این پار
 ن خبر کوک کل کن علیها فان خود را ن افلم مرد خند روح نیم کل
 شی از کنایا بجهه خود را فضابشام روح نرسد اما لای و سخانی
 ااعظمانی خود را ن مهام تحسی ن پند و تو خیدی برگ خود ری دار
 الکل صورت ن پند و اپنکنند علم تو خید است حیث تو خید
 از این بعد هوسی تقدی است روشن غلاسته و معقره در عالم تو خید
 مملکت پس و مکاری بود خشم اهل در جا تو خید کن میتدن کی را دو
 بل کی کی راه را دینه نور و شش ایشان در دیدن اسباب ایشان خودی
 بود لایم خیزان از خلقت خودی خود برایش ن کین کشود کری تعالی
 کم کر دند و در بینه خیرت هفت برگ شده شده و جلد صفات او را مکر
 شدند و او با خوبی صفات و صن کم کردند کنند ما موجود ع او را
 می بود نیوان کنست و ما عالم اور اعالم نتوان کنست اقا دیرم او را
 قا در نتوان کنست آماده دم و عاجز و جا هم نیست و مخپن در ع
 صفات بموسیان چنان در این در اسقا طحدث و اثبات قدم برو
 با عزم خیزان از نور ظهور حن بر جان ایشان آشکارا شد که مادون آن
 دشمن شمعان آن نور متدنس نا پنجه غور و بصفات کمال و نعمت

۸۱
 جلال در حبیل طالع اثبات کردند و از غیر آن نی آن را ج دیده کشند عالم
 او است و دیگران عرب جا نی قادر است دیگران عرب عاجز بل که مهر خود خجیت
 او است دیگران محمد معدوم پت عرش ناوش پیش هشتم شهود
 عدم صرف در خیال وجود ن تا و ت کن میدان این روش و آن روش
 و این روند و آن روند و همانکار تو از سری جاصلی و سکنی و دلکلی و از
 فرط ناپیاسی بناداشتی و ندادی خود این راشیخ نام کنی و طامان بست
 هنی و تعریت ذوالجلال که عین حیثیت تو خید است و بر تو خیدی که
 جو می اس است علیه عیل است و در این متأم اقدم بسیار است و رار
 آبی کنند اند و سرکز دلو رو ندند در متام تو خید در یک قدم بخود آن و نکره ای
 بود و در بین قدم آنج خود را است بنشست با و ناریک نجید و بعدم عدم و
 بر اسطه جذبه قدم می باید رفت که اخکار که بجاهم نبارد و هنکار این
 رات و ماذن سعیت و لاحظ علی طلب بشیر و داع که ترا دولت این درد و
 در این دولت بناشد اما باری باییان تمدک کن آغلبد مکب این سلطان
 دین بر جده تر شنیه و طار اغزار نوکر د و از این میان میان و اذم بینه و ای
 فسیده لعن عذا ایشان بدیم **فصل** نی پسان المکان
 اهدار لطف آنی و اعداد عطف باد شای شاز روز کارکسی باد که در این
 فصل به بیده انصاف نکر دند بدیده خیان و مضمون آن از راه طلب

فضل

جلال

اد اکنهم

بس هد

الله

حق یقین کند از راه تبعیع عزان که با دشاد تعالی غیر بست اسرار تهدید
خود را پیچ جاحد و معاذ در میان نهد بلکه عین پیر را مستبر کرد اند هر دیگر
کوینه داین کلمات آنست که در میان آسمان و زمین پیچ پیر غیر مرد و برگواره
و پیر غاید تراز سر مکان وزمان نیت گشته از برگردان شایع طربت و علام
حیثیت در آن محن کننده اسرار کار حق تعالی است و مکان وزمان نشانه
تر ذات و صفات او است و به که مکان وزمان نشاند اهواز مرفت
 ذات و صفات مقدس بوره پیشتر باشد و از غایت عزت این ترتیب است که
شایع طربت از عهد اول تا عهد با در آن پیچ محن مزد ماند و همچو اشناز
کنند و آن و بایست که مایز نگرد مانی و لیکن دینی یعنی امر اکان مفعول لا کمکن نیست
پر لایل محق اثبات گشتم که حق تعالی را کانت مکانت میم بل تم پر لایل شرعی اثبات گشتم
که مکان او بجهت محض در حیثیت لایل مکان را ایشان گشتن جایگزین مسناوات
از میث پدرات صعبا برای عمارت سهل چشم تماقم کردن ان اسان باشد ماما
پان اکن حق تعالی را کانت از راه برای همین محق ایات و آن مجید که سزا به
معزیست و ای را و اخبار صحیح معاوند مصادر سنت و طاعت و دلایل اجماع
امت که هر اهداف هر عمل است الای آیات دان فول تعالی و مجموع مکان ایجا گشتم و
قرول ماسکون من بمحیط ملائکه الای محو را پیغمب ای قول و پیغمبر کنم یا کنتم و قول
تعالی و اذا ساکن عبا و می عقیقی نهانی قویت و قول تعالی و محن اقرب الی مرحل

اور پر

۸۲ اور یه و قور تعالی و نابر عن بیک مثقال ذریه ای اراضی و ملکی اسلام و للا

اکنک

اصغر من ذکر که لا اکبر و مثل این در قرآن بیمار است و مخفیوم از ظاهر تو خسته
حق تعالی با مرد زن و جو بدلات مرجد ذات الای اینکه میست او با اجسام نه جون
میست اجسام است با اجسام یعنی در مکان اجسام زرگله و جرم میست و نه جون
میست جو اینها با اجسام با مرد نهیت غرض با خواسته اجسام زرگله و جرم
نیست از کی میست سرخ با جسد مثقال میست خاست با کل کاریات نهیز کار و روح
نه درون فابک است و نه برون فابک ز مصلحت فابک و نه منفصل از
فابک بلکه روح از رعایت و نیکی است و فابک از عالم و کیم و بر روح عوارض
اجسام از خزل غرور و اقصال و اتصال و غیر آن خایز است و با این عدم پیچ ذره
از ذره فابک نیست که در روح بجهت با مرجد ذات در مکانی که لاین بطبافت
روح است میست حق با خلقی تم برین مثقال است من عرف نشست فند عرف به
اشارت بهین تراست بس محل کردیم این کاریات را بر مکانی که لاین قدس
میباک اوباشد کام با مرد ذر که جو بود مزهو و باشد و م از عذر مزد و متد رس ممکن
و بجز این در تفصیل اکنکه پیان این مکان نشانیه اشاده تعالی اما اخبار
سید عالم این تعالی بیمار است منها قول علیه الصدقة والسلام فخار و به
انس بن مالک رضی الله عنه نزد اند تعالی و عزی و جلی و وحدتی و خداوه
خلق ای و استبدی علی عرشی وار نیاع مکان ای لاسخی من عبدی و امنی

صلی الله علیه و آله و سلم

درینی مقام

۲۰
تبلیغ

مکانیک
باقری
ذکری

۸۶

پیشیگانی اسلام شم اعذبها و قدر صدرا اند عذر نهاد بعزو جل بین المیان
آنالدیان ناگلاین بیم الدین و عزی و عطفی و جلالی و ارتیاع مکانی لاید خلیفه
مشاهی بجز خلاصه مشاهی خلاصه مخلصه و این لطف عزی و جلالی و ارتیاع
مکانی در جذب خردیک آمد است اکرم را دید کنم دراز شود و عرض اینکی حاضر
و ایرانیوس علیله اسلام و تنبان روایت کند از سید عالم صدرا اند عذر
که او گفت قال مرسی ای افرییت مهانیکام بعید فانی و مک فانی اچش جو
صدیگه لاید کل غایبات و قاتل اند خلق اماکن و عنینک
و عن شما کد و آنا جلیس عبدی حین یزدگانی و آن معده ازاد عانی و در پیش درجه
روایت از انس کلک بر ضایعه اصله و اسلام عربی
سکد است و ان مردی کنست جهانی ایچی پیش توان ای اهل رساله صلی الله علیه
وسلم ما اند فرشت کل شی و حکت کل شی نهاد کل شی عطیه و هم درایت
ای این عباس رضی اند عذر که او گفت من زعم اند صعد من اصحره ای قلیخیوس
فندگزیل ستوی اور فندگزیل خوی بر تیه و بطن خیاریه و کم خیل منه نهاد
ولاسهاره لا ارض ولا باغ لا بکار لا هموز عزو جل بکل مکانی و مم در پیش
حمله است ای این عباس صنی اند عذر که سید عالم صدرا اند عذر و سلام این رایت
برخانه سخاک اول و الکاف و الظاهره الباطن بس گفت همرو الاویل عینی لم یکن
مشده شی و همرو الاخر لبس بعده شی و همرو ای ای همیس دره شی و همرو ای ای همیس

دویش شم عالی علی الصدقة و اسلام خلوه ای بعضی ای ای ای ای ای ای
تعالی لانه لایخلو امن مکان و مم در اجازت کران اند تعالی ماحقی فی شیع
ولاغاب عن شی و جلاین اجبار دلات صرعی کند بر ای
منیزه در سیکاران دلات صریحت که مکان او بجهنی خسرویست بلکه پیج دره
از دران آهنیش از دات او در نیت و منفصل است با اینکه پیج خلوق را با او
پیوند و آینش نیت مکلمه یعنی ذات اند فرمایه ذرات فهم شرافت کرد
لایند تر تجزی و خلول در اینکه خلوات با جم مکان را منکر شد و هر چهار ای ای ای
آمد است بشایولیات سرد از نیا پرستی و ای
هر سخنها سرد مفسط نکشی اما پیان اجماع ای
کتاب ای
تباینیت بر ای
آن بود که معلوم شود که هر چه بعد ازین و ایده ای پیج خلوق این بیعت و خلالت
باشد بس هر کتاب کویده عان المعنیه و اخراج المعنیه و المرجیه بان اند تعالی
اند ام فی کل مکان و لایخ زان نکردن فی مکان و مکان و مکان و مکان و مکان و مم در پیش
و فته ای خواست هیچ ای
سرده و ای
امت بوده اند کنسته است نیا هشام و جم و الحشویه و المیثیه اند تعالی نیکن
قاله

تاریخ

مکان

تصنیف

جذب
جذب
جذب
جذب

۸۴ دو من مکان بس معلوم شد که ازین نارنج جلا امتحان متنبی برده اند را بثابت
مکان و اختلاف ایشان در صفت مکان برده است و ماجهیت و مکیت آن ن
در نفس مکان و نیز معلوم شد که اجاجع ایشان نه اپیش خوش بود بلکه ببابان
اجاجع بر قوان و اچجار و اقوال اچجار و تابعین بوده است و نیز
معلوم شد که این اجاجع دران عمد بیعت شایع بوده است تاحدی که مفهوم
آزار و نتو اگستیند کرد و کار نخواهد آزان اجاجع بودی هر چنان آزار و کردندی
نیز کارهای اجاجع در مسائل اصول بزرگ ایشان روایت و اجاجع است
بروزیک ایشان در فروع محبت نه در اصول مایل است بدایم نزد مردم ضفت
حت طلب بکون زروا ادا کر سکر مکان شنود باشند و آنند که معنی مکان خلقت
و خلوات را بثابت نمی بس کنندن در حق تعالی در سیع چنان ازین خلوات
موجود بیست و نه بزرگ آنست و زمان آنست ز متابیل آن و نزد زیر
آن و نزد زیر آن یا اکنی این خلوات را بثابت می صریح تعطیل و زندگ
باشد و غایت آنچه مسلکم از اینه جدل و عناد بکوید آنست که کو پداین و فول
و خروج و هراس و متابله و مجازات و فرقی و تحیت و صفات اجسام است و
او تعالی جسم نیست بس این عجیز بور و این باشد ج ۱

کویم آرای این عجیز براور و این باشد و یکن غرض عاز اثبات اینها نه است
و از بدکش غطا و ابطال تلپیس این اثبات را لبیط وجود بدل کنیم و کویم

۸۵ حق تعالی با عالمهای اعلی را ادنی و عالمهای صدرت و معنی مرد برداشت
یا نه اکر کوس هر جو دیست تطبیل بحق و زندگ صرف باشد و اکر کرسی هم بگوید
مقصود و محاصل آمد آن اکر بود او در اکنه جهانیات و رو جهانیات
محاست بس مکانی اثبات کردیم لایق ذات مقدس خدا و در معنی و
جیست از اکنه جهانیات و اکنه رو جهانیات و آن مکانی است که آزاد
نه خود است و نه عرض و نه عن و نه بعد و نه مسافت بکه حد قرب در
زوبت بکدره و کم از بکدره در عالم عالمی غیب و شهادت از رو خالی بیست
و محال است عتلاد و محال امکانی و فرع عالی سیع و هم بدور سدیا زیع فهم
آزاد را بیداری سیع عتلی بخوبی و چندی آن در ریا بد یا بیداند زیر که خالی است که
بیع مخلوق در اکنجهای بدور ایاد بکه عقل و فهم از مخلوقات آند و بجهد
حق تعالی با ذر نار عالم کهست حق ن وجود جانش با ذر نار، قاب و آیه
المثل الاعلی بجهد خود و فروم و اتصال و انسال و حما و اه و فرقیت تحیت
و بجمله عد ارض و صفات اجسام بروح چارز است زیر که در عالم ام است
نه از عالم خلق و باین عد سیع ذره از ذر نار، قاب از ذر خالی و ده و میزست
و از و میضیان نیست کرده بدو مقدم میست و وجود روح با ذر نار قاب
نه در مکان جسم است بل که در مکان است لایق ای و پیان این مکان و جهان
بعد این نصل کنند آید انشاء الله تعالی و بد ایک معرفت این اکنه غنیمت

و مثا هست برو معاينه دروح محلن نشود و قرآن و اخبار و اجاعه هست
محلن معاشرت مس مار آنجي معاشر و مثا هاست معلوم کشته بود بر جگه
قرآن و اخبار و اجاعه است اما حق تکيي کروم درست در است آمد شکر حق
حق لى كه زار دفع و بيل و جان قبول کردیم و در رابطه مردانه بی تسبیه
و تقطیل و مائده العصو و المزق آدمیم بیان مکان زبان طربت
جهانستند است از مثا هاست بصرت خداوند این مخدوه غبی را
که چرا می سالست بمحجوب عزت بمحجوب است و بمنابع نور از
اد آن مختفیت بعثا حکلی پیان این بد چویین برآخرازمایان جلد و کن و
تشکان آفرار زما زرازه است ساقی عراق از زال جان او شری فرست
عمر با خود آندریان عروسان حزن نمایه از هر کدام شاه نام زفاده باشد
و این اشعار اکرم، این سلطنت راییان روشن در شرح میرهن ظاهر کرداران بروکه مکن
شاعر ارض و افلا و کان غر غاب اشعار و میش صدر نان که در دیرین برسیت
بندکان تو گرگ صفت کشاند و فر من هل بزیده خود باش عنیت می سوزدند
اویا و بیکانی بری دسته بسزد دلالت تو از خلقت جهالت بجهند بادیل
المخترن و بایرجم از اینین **جا**ن المکانه و ارشد و میک و
سد و که مکان بر سر فرم است قسم اول مکان جهانیات و قسم دوم مکان
دو جهانیات و قسم سیزدهم مکان اند تعالی و قسم اول هم سه قسم است

مکان جهانیات کشت و مکان جهانیات لطیف و مکان جهانیات لطف
اما مکان جهانیات کشت زمین است و مراجعت و مضايق (روز طاپر)
کمی فراز نشود و دیگری جای و نشانه نشست و جوش بعد در اسلام است
نیسا بور شکان ز دیک و بعنداد در است و درین مکان انجایی جای شدن
جنسفل اندام و قطع مافت گهن نشود و در او استکان نشست اما مکان
جهانیات لطیف مکان با است و درین مکان هم با است ات بدبل اکن
تا باد در خانه باشد و از دری پرون نشود بازی دیگر نشانه آهد و اکن در
خان فهم شنازی کرد اینی سر پر باشد صحیح با دیگر در نشانه آهد که انجایی
با دی که در او است پرون رو و مدان که سر پر بند مکان جهانیات کشت
قرباین مکان است مین سر به در او در او است درین ز دیک است زی که به
دران مکان جایی و در ماه تران رفت درین مکان سباعیت بتران رفت
مرغ جون درین مکان می درجو و ساختی چنان بند و که زمین یا همان
رفت و آواز رعد و دیگر آوازها همین قسم کن و بدان که این مکان را تم بند
جه اکر بازی خواهد بارغ با او از که اند شهری عیزیز داد و بعده تواند رفت
اما مکان جهانیات لطف مکان اندار صورتی است جوش نور اند
و ماء و مسارة و آتش و هر چه در مکان جهانیات لطیف در است و درین
مکان ز دیک است مشرق از مرز و ران مکان و در است و درین مکان

زدیک و بد نان این آنست که جون آنها بر از مشرق پرارد در حال نور او بغير
بر سند به همچ درگذنی داکر در مساد در مکان باد بودی جزو عقدی بغير بزمیدی
و نور آش و جذآن عین حکم دارد و معلوم شد که نور مکانی دیگر دارد جزو مکان
باد بر نان دیگر بر این آنست که جون شمعی در حاز آری که پراز ناد است نور
شمع در حوزه مفعص شود بی اینکه با پسر و زن باید شد جذاشیم که نور را
در میان باد مکانی دیگر است لطین تراز مکان باد و بگزینند و در این مکان
نمزاد نفت سبب کنی فت ببی و نیز نور در مکان باد تو اند آمد بسبب
لطفت بر بعد رفته مکان باد و یکن از خایت فرب این دو مکان را از مگدیک
غیر نهادن کرد و باز نوان شناخت جون برازیم عقل و مکاشات قلبی مشاهده
بر ع و معاییا روی دار و زین اسکالی است مثلی دیگر کوئم نیز دیگر
بدان که حیثیت آش هوار است و خاصیتش اوق و آنچه تراز آش می دانی
صورت آش است و خاصیتش اضداد است و آش صد آبست بطبیعت
و اجتاع صدین میانی است که کنند برد که آب و آتش جمع شوند در یک
مکان و جون این بد انشتی بدان که در آب کرم آش موده است پسروش
و آن آش است که دست می سوزد به آب و داشت که آش و آب در یک
مکان جم نشوند معلوم شد که آش در میان آب مکانی دیگر دارد جزو مکان آب
و در مکان آب آش است و در مکان آش آب است زیگر که آب و آتش در

۹۰
۱۰۱
یک مکان باشد اجتاع صدین نارن آبد و این محال است اما آن دو مکان یکیک
بعایت نه دیگر اند هیچ جزوی نیست ازان آب کرم که نی توان گشت که این آبست
ب آتش و آتش است ب آب و هر یکی از ایشان از یکی که جدا منفصل و منفصل
جرون این مکان فهم کردی بدان که در این مکان مراجعت و مضاایت نیست
و بر این اشت که یکی شع در خانه آری نور آن بهم چهاری خانه و زدایی ای ان
بر سه و اکر صد شع دیگر در اری انوار عمد در یک مکان جمع شود بی اینک نوش
اوی را پیرون باید شد و بعد ان که این مکان را نیزم بعدیست زیگر که نور ای ای
از جو کیشیت در نتو اند کد است و جون بجه بجز شد و متفق شد و معلوم شد
که هر چهار این جواب کیشیت با این پس بجه بجز است این مکان ما بخی در این
مکان باشد و درست و با عده المتری قسم دوم از اقسام مکان اکن
رو خانی است و این انواع بسیار است برجند روح بای و عالی لطین
مکان او لطین تر و حاصل آن بای خاری آید فرع اول مکان و خانیات
اوی و نوع دوم مکان رو خانیات او مسطه و نوع سیموم مکان رو خانیات
اصل و نوع جبار مکان ار و اح الماء رو خانیات او فی و شنکانی اند که بر
و از نز مرگلند و بمرز مینهای دیگر فرو وزین و بر تراز ایشان در تجت
فرشکانی اند که در یا نه که در مکانهای علی الجلو طابن فرشکانی که مرثمه
از بند تر پت مانع عام سلی که متفق هنک قریبت و روشن ایشان در صعود

تمام مکالمات اولیه شنیده و از رایج‌ترین مفاهیم در متون کرد و مدت
آن فرازند و لیکن از راه رفت ایشان را بخاید شنیده هرگز سرگشته نیست
نشنیده جایگزین قرآن پنجه ایشان بخایت کنند قله غمای و مارتا الائچی مثنا معلوم
و در مقدمات و در جات ایشان تفاوت بسیار است و لیکن بعد را در یک درد
نمودیم و روحا نیات اولیه بنا دیم تا از نشزو و بهر صدر آسمانها است
از برآورده تی ایشان و وزیر اماراته طایفات اولیه طایفات اولیه طایفات ایشانه الله
و طایفیک هر آسمانی از ایشان دیگر بخوبی نه همه کوتاه است لاتر تی در حق
هم است و میخواهیم تا بخلاف عرض و خافیه و خافیه و ایوان طایفیک که فرواد
عزم شد و تفاوت در جات و میمانت ایشان را نیات نیست و لیکن محمد را
در یک درجه ایکا شیتم و تفاوت ایشان در مراتب یکون مراتب خدم و حشم
سلطانی هم درست است که در پیش نیت معاطین کشیده هر کسی را انتقام می‌ینشه
که از رایج نمی‌شود که از اماراته طایفات اعلی معرفه باشند حضرت رسول پیغمبر
از راه صفت و تفاوت در ایشان را نیات نیست و میمانت ایشان در
علم علیین است و ایشان بخت طیف این و لطف این و لطف ایشان نامه دارد
که اگر خواهند خورد از محظوظ این فرشتنگان که فرواد ایشان را باز پر نشنه
که پیچ کودا ایشان را نشاند و یعنی از فرط طایفات ایشان دیگران
ایشان بخوبی نیست از دیوار بجانان در آمده که از راه اندرون ساخت

مان جای دارند که در فضای فراز و در اکنون ایشان هم نویعت از بعد زیر کل
ایشان را بخوبی نیست که در بکم از جشم رخی معتقد و معتقد سند اما حاجت بخوبی
منافق کال است در روحیت هر کیم از خداوند یا کیم دیگر میخواهیم خاصیت دارند
و لیکن در عالم خود بند مررت خود را مکان ایشان را میخواهیم متعارف است بحسب
سادات ایشان در لطف و کمالیت لطف روح انسانی راست و این
روح بخایت طیف است و بیچ محلوق در لطف و کمالیت بدربد او را نسده و بیچ
فرماده از عرض پا تخت اسراری از و دو از مکان ایشان دو و دو نیست و او را بخوبی کن
حاجت نیست و هر کجا شیم بخوبی انجام بایدی و ایوان متعارف است و ز منفصل
و ز و داخلی ز خارج ز بخوبی ز سکن و این دیگر ایهیں عقلی معلوم است
و لیکن جن بیشوده علم معرفت نمود و هر طایف ایشان سخن کنند و بدهند از این
پر ایم عنقی شروع نکریدم و در این کسی را بکار یابید که مکاشتات قلبی و مشاهده
سرتی و معنایی است و دی و دی و جن آفتاب عرفت طالع کشت نیز
بران عقلی حاجت نباشد و بدیان که درین مکان نویعت از بعد زیر که غمین
نم متسای ای و دو و دو است و سایلین نایتنا هی دو و دو است و علی جلد سر و کمالی
از دو و دو است جای خنای است و متسای نایانا هی بحیط نشود و رسیده عیم متعصر
بدان که حق بگز و تعالی این که مکانها که یا کردم منزه و معدوس و متعال است
و خدال و درین مکانها کهن است ز خانه آن او را معتقد داشت ز خانه

۹۲ آن به اینجا نیست و مکان او عتو جل فرق جلد مکانهاست و بدین مکان تجربه
در مردم است در او مع بعد از بیع و بدین نیت علیین و ساختمان و میراث
مکانی نیز نیست و از مکانی از طبق است ن عرض ن عقون ن بعد نیز نیست
ن فرق نیز نیست ن عین زیار ن خلق ن فدام کر نیز اخی و سمعت آن مکان
مکندی مکدی مکدی مکدی مکدی مکدی مکدی او را بده
نمانتای با محیط پیشی لا غرب عنده مثنا دزدی فی المحمودات ولا فی الارض
و لا اصفرین مکدی
بدانک کر روح بمنابع سید عالی صلبی اعد علیه سلم و بدوام مجاپه و
ریاضت قریب کرد تو آنکه کسر قابل کشید را بگان جهانیات لیست
سرشد و شاش آن باشد که سه عقی دو سه ما همراه برو و آنچه شنید
کسر زین از بده فلان ولی در نوشته مایک پیش بگرفت در این حال باشد
و اگر قدرش نیادت شود بر آن که قاب را بگان جهانیات اتفاق کشیده
نشانش آن باشد که در میان آب رو و نرسود زیر آنکه او در مکان آتش
در آب رود و در این مکان آب نیست و نیز پیش نیس از شرق بغرب
رو و نیز اور از اخ نخسته پنه واه پیک جا سکن باشد و این ولی
هنوز از آنکه جهانیات در مکد شده باشد و اگر قدرت روح بگمال رسیده
را بگان ره جانیات کشید و شاش آن باشد که در آتش شود و نیز

۹۳ زیکه او در مکان رو حانیات در آتشی رو و در آن مکان بیع
آتش نیست و آنچه شنیده که زیانه در آتشی رو و ایشان از
آتش دو نوع بیع المی بباشد نیست و اینها او دیگر در دو نوع رو و
از بده راستی و عده ای میکم از آن دارای دنی بین صفت رو و دنی و دنی
مکان رو و دنیا جرم در شوند و پرون آیند و ایشان از این دو نوع
بیع ضربا شد این آنکه بسته تکم نه ایشان ایشان ایشان
در دو نوع باشد و از دو در باشد مجسم کن اندیشه تو در میان آتش
و دو پرون آید و نه اور از آتش فهر و نه اش را را بفرزین که در مکان
آتش در مکان از نیز آتش نیست و نه اندیشه تو در میان آتش
از دیوار بخان در اید که از در و بیع پژ او را چه سخن و نشان دیگر
آن بود که خود را از جشم هر که خواهد پیش دادن نه مکان است و هست
و خواهد بود اما مکن نست و صورت بیعه در و باشد که حق جل طلاق
در جهی ازین اماکن که باید کرد بیع فرو آید باید این پیو شد و بیمار بر آن
شود بایع آفریده بخان از دسه و این عیات ارتفاع مکان است که
بیع اگریده را با حیاتی درین اماکن مشاکت نیست و آن ارتفاع که
منعدم اهل طلاق است از راه بجهت فرق نه بس رفعی است زیرا که زیر
عرش عالمها بسیار است و محله نات بی شمار و اکراین را ایجاد کنی اماکن

۹۶ و خود خلود حات را نیز علاش سایه کارمند ای کرد بس بداشتی که رفعت جنتی فخر
 که خلیقتی دو زان مشارک است و کمال تکن رفعت این مکار نزاست که بیاد
 کردیم زیرا که امکانه ندارد که هیچ آفریده دارد کنجد آری جانانگی کرد عالم
 پروری فراز پرور با عین گرفتنی خلاصه بخود توئی و پیشنه شدود توئی در فرو
 نمک و قی انیستم اتفاقاً بخیر و اتفاقاً بخوبی عالم ابانت کرد ای در خود عیان
 بپیش که هفتون و دولت تو اینچیست رفاقت اسلامی بتوکزان فصل را میل
 وار بپیش دخل و دست رفع هفت در پیش تا بعد این ببل بپیش که امکان کفر اول
 نشست از میان دل و جان نشست بدان شرح آنقدر صدیگ و پسر آمرگ
 که قابک تو مرکن ساز جهاد عصر مصادف حاکم و باد و آب و آتش و این
 مرجهار بجنتیت از قابک ترجیح اند هر چه بعد از حکم سذلن قابک به عالم
 از خاکی است و مر طبعت که وزنست آنرا بست و سر پست که در دست
 آنرا بست و هر حوارت که در دست آن آش است مکان خاک در
 قابک تو خار سرتیل کر عیان نشت درین خاک آب را مکانی دیگر نشست
 لطیف لاین لعانت آن بد غیل آنجو پیش ارن کنتم سکه آب و خاک ضمیمه یکدیگر
 و اجمعی ایشان در یک مکان محلی است و نیز در مکان ایشان مفہم نیست
 و هر احترت ایشانی که برخیزد دیگری بجا نشود نشست درین آب باد را
 مکان دیگر است لطیف تراز مکان آب زیرا که اجتماع ایشان در یک مکان

۱۰۱ باشی پادشاهی و کامرانی تو بمانیست و راحت و انس از من است خود را بخان
 خاسه و رسم خطاب و تسویل بی فخران و رسومه دیگر دکان از من و رسیده ز
 تا از اولت قرب من محروم نشی و از صفت قبل و نزدیک من بخدمت خلقی
 قرب من با قواره ایکار تر و دیدن و نایدین تو بکر د من فرمیم که تو خواهی
 داگرنه و با تو ام اگر تو منی و داگرنه اذ اقرار و ایکار تو هزار یاد و نقصان
 بی شده متصد و فتوح نشت و غرض راحت روح تو و اگر سایی سوال کنند
 و کویدی جون مکان ایست که تو پاک کردی از هنر علی الکثر شی اسوسی پیش
 ایحباب کوسم پادشاهی با دشانی صورت نمود ای پادشاهی پادشاهی
 جل جلاله دیاد شان صورت را دو جای باشد یکی سرای فرم و دیدن
 پادشاه در ای ای محضر من باشد بحران با دشاده و خاصکان او و دیگر پادشاه
 عالم که دعیت را ایجا بار دهد و فلکه مان داد آنجا حلینه و حاجتند ای
 حاجتند ایجا عرض و اینه و ضر مکان و طیف خدمت ای کارند و میشان
 دیدار پادشاه آنجا هم قصد دسته و نیز احتجاج ای ای حاجت بخشند و بخواهند
 ایجا سیاست فرمانید و علی جمله نعلم صالح محکت و تریب ملکی دلت در یک
 پادشاهند در سرای خاص و چون این معلوم شد مکان که بدم ذره، آن دیش
 سر اما خاص یاکن المک است جل جلاله بحرمان را ایجا و خاصکیان حضرت
 عزت را در این جایگاه پادشاهی تیکان زیبدن تواند بود و بجز خاص ایضاً

۱۰۲
 او نادار در ذات موجده است نتوانسته بیدن باز عرض مجدد بارگاه خاتمه است محابان
 حاجت انجا بردارند و طایفه در کل این بدانجا برخی سکنه و اعمال بندگان آجبا
 عرض دهنده هشتمان دیدار انجا بایدند و خطوت معتقد لان از اینجا فرستند
 ششماد مردوان زبان اجرم رشته علی الجلد هرچه در حکمت رو داشت پیر و شر
 و نفع و فرد داد کاهه بارگاه عرش است دعوی شرا در از کاهه این بحد و قایع شسته
 عین رافت و محض رحمت بود تا کریش هشتمان از اینه حررت بر صند و در
 سویچ و قایع و حاجات قصده بارگاه بکشد و ازین سبک گفت الرعن علی
 الرعن اشتدی و نکت آنکه علی الکریش اشتبه و لعلها ستوی دوام خوب است
 فی احیا و مثل ای اشتدی حق تعالی ببرش از راه تعریف با فهم و لامکن
 الاعلی جنان و این که است لای آنها ب دریچ روز جرم آفتاب و نور او درین
 و غیرنم روز بیکارت و لیکن محابان نوز بدهد و عاهر از نوز او درسته
 استدی می باید بھین ذات حق تعالی و صفات او پیش از استرا عرض
 و بس از استوی در قدمی و نزاهت و جلال و کمال بیکار بود و باستوا
 پیچ نیز تبدیل راه نیاف فی ایاز که تصلب محاجان از بود و از نیز بود از
 استدی تمام شد و استرا از ای امثال روشنی ترازین متوات بود و و را از
 این خود ذوقی مسأله بنت شد لئنها سمعت لمنادیت جیا
 و لیکن لا چیز نداشتن ملکی فصل فی الرعن و معرفه کریکن

مورد معاشری و معاشرها الا واحد کلیج بالبصر و همکاری اینا اینه لشی اذ اذ اذ
 ان نندل لذکن فیکر ن سڑان اعشا دا اهل سنت و مراجعت آمنت که اند تعالی
 مرید است بارادت قدیم از لی ستعلن عبارات ناسنای و بارادت قدیم هرچه موجبه
 شد اند بود و موجبه آن باشد که حصول بعده بارادات بعد و همچون بود و در که
 و معلم است که بعیض پژواز بارادات از لی پیشتر چو علن ارادت بجزی خود
 آن چیز اتفاق گردد زیرا که تعقی ارادت بعد قدم محال است بس بارادات که ایه بار
 در وجود خواه آهد ستعلن ارادت هرچه که در ازال ازال بود چون تو لند بود و پیز
 از بارادات چیزی هست که بیشتر بر اساس موجده داشت و انسان شویست
 فی سنته ایام و این بیان عند رک کالن سنته ما تندیون و چیزی هست که بجهل
 هزار سال بوجده داشت و ان ازدم بود علیه اسلام که خوش گشیده اند بیدت
 از بین صیاحا پس کن فیکر ن که بجمله هزار سال فرآید بکدره و این الجواب
 و باید این توفی کوئی ارادت موجبه حصول بارادات افضل کنند چنانکه فتنی الله
 که چهار چیز دیگر باید بایحصول باراده بانهاه ارادت کلیج باشد و اکریکی بازین
 چهار یا فتح نشود نهاده ارادت ناپیش باشد و نتصان نهاده ارادت از نفعها
 ارادات باشد و نتیجت الصند القدر عدهه الاین که خون مفهه النتصان و مسمی الحدثان
 اول ایک هر اد بروغی ارادت باشد نکم و پیش دوم ایک آن و نتیجت بهید
 ایک که مرید خواهند پس و زیش سیم انجا پیدا یاد که مرید خواهد بجهای دیگر

چهارم این بدان وقت پدید آمد که او فرازه نیکم و زه پیش تقدیر آدم علیه السلام
گفت بیا ش به طلاق سکل بنلان وقت در میان نک در طایف بجهل هزار سال با جرم
بپرده حاکم خواست بخدا را که خواست دران وقت که خواست و اگر تقدیر را
از بریک طرفه العین در وجود آمدی برخلاف امرکن نیکون بودی ریز که اتفاقاً ام
کن نیکون بخواه آن بود که بجهل هزار سال بر جرد شود زکم و زه پیش معلوم شد که حق
تغایی باشد در چهارمین او نیز با هرگز نیکون می افرید و اخلا خا زنده را داده
هم از متفصای ارادت و امرکن نیکون اینست قدم و اخاد ارادت و نه
منافی امرکن نیکون است آری جان بدان که ای طلاق عایا بیان و ای عریض
بر سرف غذا مغل اسرار که ای جا ب اک پد کافی و شایان و درشت و بیرون است
اما در قصر بعرفت نیست بلکه از خبر هرمه سال آن در بیان لی متنهاست
و شن خن حقیقت کن نیکون و رایی اینست و بخان من دعی آنست که حق نهایی
نم کوید و ما از نا ال و احن کلچه بالیکه کارمن نیکیست و ان یکی چون خشم برآمده زد

بعن ۴۶

و پیش نه عدیکی کوید و ما ام را ساعه الاکل البصر و هوا قیسی بیل بهرا قب
یعنی روز تیماست که از بک جسم بر جمیعت و معلوم است که در ازی و در غایت
پچاه هزار سال است فی یورم کان مددله خسین الن سدۀ بد اسبیتم که
این پچاه هزار سال تبرد بکیا و تعلیم از یک جسم بغم گفت و شناختن و داشت
هدین سری عظیم است فخر بعرفت نه اطیل از منه تو اند بود و شن خن آن عرض
دبارکن

و هر چیز داشت ان بطریق اقامت بحج و برایین مقدورست ریز که پر پاست
در شن خن ان که بجیث بدماث بسایر نتوان و بید و نتوان داشت لما اکن
با بمان و نیلم فبل ترا ای گرد با خرجن روشش شود که فرج خان نیست که
طریت پایی کرد و انشاد اند تعالی آمیدیم بسپان زمان بارگ که اند علیکن بدان
سر زمان شن نواعت زمان جهانیات و فرجهن برو علیات و زمان حق تعالی
آمازمع اول بدر مرتب است اول زمان جهانیات کیشیش و آن زمان
از حرکت اهل اک خیزد چاکن پار و اسال و دی و امر و ز و فر و ا و در ازی
و کو تا همین زمان مکوم است سال در ازست و ما که کنماه و ما همی خیست
در ازست و روزی کوتاه و روزی نیست در ازست و ساعی کوتاه و
درین زمان هم باضی و مستقبل و تم حال است و ماضی است و فردا
مسیبیل و این زمان کرد رانی حال و درین زمان مراجعت و مضایع و
من افتست نایدی نرفت امروز نترافت ام و ما امروز زردو و فردا
شتواند آمد و اجتماع ایشان در یکمان بحال است هر چند دوم زمان جهانیا
لطفی است و این زمان پر یافت و هر چند دران زمان جهانیات کیش
در ازست درین زمان کوتاه است و پر که درین زمان کاری کنند و مذی
یخدا را کار ترا ای گرد که بایی بک در جهانیات کیش توانی گرد چاکن
شیشه که از بر عرفت کار شناییم و جنوارش و فرزند ای ایشان بر روزی

بـا اـمـرـتـهـ لـهـ تـدـدـ

۱۰۷

واین زمان را کندشن و آمد نیست و تقدیر محدود و بعض رایه از زمان
نیست و بمحاجان کر مکان حق تعالیٰ یکیست با معتقد او یا این یکیست که تقدیر نیز
بعض ذرمه از درات آنچه از رو داده نیست بلکه بزرگ خواست که کوئی لا رجی
حکلت هوان یکندره نیست واین زمان بزرگ یکیست با تقدیر پندز بر با این یکیست
بعض خط ارزی بی احوال با ابدی افروزیده تیران کرد که زمان واین زمان را
با آن خط جان پی کرده بدلی او توان کفت نه بعد این کوشی که زمان بجز آن
لخطه نیست هن تعالیٰ درین بکه زمان نامستود که تقدیر و بخوبی پندز بر
و زبع معتقد و بخوبی از و بخوبی غای درست پیک قدرت نامستود بر عرض مدیر
نامتناهی و عالیست پیک عمل نامستود و بهتر معلومات نامتناهی و مردیست
الله علیک پیک ارادت نامستود عزم ارادت نامتناهی را ویساست پیک پیشانی
نمود و بدینها نامتناهی را و شنوایت پیک شنوایی نامستود و مخصوصاً
نامتناهی را و ممکن است پیک کفت نامستود عزم احمد نامتناهی را اهل بدعت
چون از تو رطود راین سر محجر کشند مکرر قدم قرآن شدند گشته اخلاق که مری
بند و کوه طور بسیار حق تعالیٰ با او درن کفت اخفع نیلک این با لود المدد من
طوفی با این حق نامعد و کم نشتن سخن بر دیگار کان جون جز مکان فروکا و فرشته
پودند و بدانسته و باز متذو حنایت هرگز سرگرد و سرمهی بین ریگلی و خالی
بین باخلی راه ایمان ایشان را برد و گزیج از مصنفین زمان اجسام و نیکای

۱۰۸
جهان بیالله که فرنداز آنچه میان به سال نسبت ایجادیدن ایشان در زمانی
که اندک آن بسیار است و کوتاه آن در از است و این زمان از نیز ماشی و مستقبل آن
و حال یکن لایق از زمان دی و فرد و کارهای و مستقبل آدمیا نیست جیان تعالیٰ
وایشان در این نصر نهاده کده و ماشی و مستقبل حال ایشان است که پاره
اسمال آدمیا نیست واین معنی تقریب است ز تحدید و بین جسته اعماق
نهایان کرده اما از بای بصلاید را در این هنکی نیست بناشد لام نوع دوم زمان
ارواح روحا نیست واین زمان اقسام بسیار است و غرض با این قسم حاصل
می آید بران اقصای بکنیم واین زمان ملایکه است حلیم السلام بد این همراه
در زمان جیان در از است در زمان ملایکه کوتاه است و اندک و هر از سال
در این زمان یکروز باشد و هر که درین زمان کارکنند هزار سال کار پیک نیس
تو اندک رو درین زمان مرآجت و مضایت نیست هزاران سال کند شنی با
هزاران سال نا آمده درین زمان هجع تو اندک آمن و ماشی آن زمان جراحت است
و مستقبل این زمان جراجد نیست واین زمان ازی و ابد محیط نیست و نتواند بود
زیر که این متناهی است و متناهی بناسته بی محیط نشود و رای این بود زمان حق
تعالی فهم گشتن انجان ماضی است ز مستقبل محیط بازی و اندک که اذل و ابد دران
که نیتفه اذل ابد و ابد اذل بل که آن زمان اذل نه ابد اکبر بزرگ ازی این زمان
کم از نظر آن عین باید اکثر کوتاهی آن اندیشی اذل و ابد دران یک تجییانی

واین

۱۰۸
عالم صورت بمندازی که شخص بازرسیده بودندی با استثنای که زمانی که آنرا ماضی مستقبل نباشد و تقدیر و تجدید پذیرد واژه ایندیکی نقطه ابیه مدعی عدم وجود اینجا چکونه موجو و باشد و با او چکونه سخن کوید سوال این چنین سخن مذکور را ندان و طالب از حقایق را از چنین سخن شناو دلها صلی نیاید لابه جمیعیتی باید نادست آویزول شویه جواب کوئم هر چه از اراده کشافتات علیه و مشاهدات سری و معاینات روای معلوم کردد احامت جنت بران چنان اهل ذوق را متعدد باشد و یکن هالتی از احوال بسته عالم صلی الله علیه و آنکه حکایت کنیم که با پیشنهاد رامنکه باشد و آن آنست سید علیه السلام و اسلام در قصه مراجعت کننده است رایت یونس فی بطن الحوت یونس را ویدم در سکم ما یی و در صحاح است در قصه مراجع کردن رایت عبد الرحمن بن عوف یعنی الجنة چندان عبد الرحمن عرف را ویدم که غزان غزان در هشتی رفت بس ادو را کنتم چو ایدی کنست ما رسول ام من از افتنم سپور رسیدن ما سخنها بر دی من رسید که کوکا کاندا پر کنند و جان پنداشتم که دیگر ترا خواهم دید گنون معلمتم شد که یونس را علیه السلام در حالی که در سکم ما یی بود بعدین با اینک آن حالت بد و سمه هزار سال پیش از آن بوده است و عبد الرحمن بن عوف را در حالی که بعد از چهار هزار سال خواهد بود ویدن و ما او سخن کنن در آن حالت بجز درین زمان سواند بود که هزاران سال که شبه با هزاران سال نا آمد

در بیک حالت زرام نیاشد تا با هجر او احوال کند و می خواهد تقدیر و این بود
بس جون روابا شد که بسته عالم صلوات الله علیه و آنکه عرف سخن کوید
در حالی که بعد از چهار هزار سال خواهد بود مکانی که چنین نیازی و این
حالت از راه صورت مرجد نهاده بوار و اینها بمندازی که پایه شاه عالم در از ای
از ای با موسی علیه السلام در حالت بودن اینچه که طور سخن کوید و اورا پنده
و مرجد او از راه صورت در زمانی تلکی در میان نهاده ایشان این وقایع
سید عالم صلی الله علیه و سلم را بسیار است زیرا که مصنف را این قدر کنیت
و اکر نیز کوید که مراجعت علیه السلام در خواب بوده است نه
پیداری و این مکائنهان به دیده رسربوده است خوبیده سر کویم اولاً که
اعتدار اهل سنت و جافت آنست که مراجعت رسول صلی الله علیه و سلم در سد از
بوده است تعالی نیاط و بیریں مجده است تلکی که این محضر مرفع ذکر آن
میست و اکر نیز نسلم کنیم که مراجعت کنون بوده است عرض ما از ایشان زمان
روایات حاصل است و در خواب کند شد و نا آیده بجز در زمان از روح روحانی
نمودان ویدن که کنده شده و نا آید در آن آنده وقت باشد و بد ان که علیه خطا
مطالعه آن زمان هم دست دهد گنین در خواب و در عقب این در تبریز پیر من
اشارت کنیم و اینها را و خواص ادیا را دست دهد در پیداری و یکن نیاط و مهتر
و بهتر مرجد داشت داده می برم تعالی سوال بر اصل سخن چون بعد

۱۱۰
موجودات نکه بود و هست و خواهد بود درین زمان کرپیان گردی و ام الکنای بش
لبت دادی م وجود باشد و این زمان در از از لب اول موجود باشد بلکه باز می خورد
باشد چنانچه از کردیم کارزم اید که جلد موجودات در از لب موجود بوده باشد
و خود از این باشند قدمی باشند تا چار و این عین میثب ملاسنه و ده هر یافت
و بر طفاف مواعده عاید جلد صلحها آشت جواب این سوال بخت اتفاق آتی
و جوابش میکند خاصیت است و اگر زیر کاهه بشتری فهم کنی اشت ام الکنای بعد از
که دران زمانی از از لست و نه ابد و نه اول از آخوند و بوجود می خودد
در از لب از اخادر و بیکانی از زمانی فیزیک را از از لست همان بعیند لب
و آخوند اولست همان بعیند آفتست بس از از لشی دانی و تهتس از لیست عالم
از زویی کسری بر کرد از تا همان بعینه ابد پیشی و انجیم ایدیت می پیداری از یکی
پیش و این را پیشی شافی تو شری روش نزدیم بدان که این ام الکنای
از معینیت زمان که از دوران غلکی می خیزد پیرون آشت و از از لب اید پیده
و این جاشنی صفت علم قدریم دارد و آخوند در م وجود باشد و جود آن در عالم
موجود و از از لب از لازم ساید و شناس آشت که در قصر مراجع کننم که سید
حالم صلح ام علیله سلم جرف از سکنای زمان و مکان پیرون شد و از مصیبن
از لب اید که معدوم است خلق را بر ترا مد عبد الرحمن عرف را باید و باید
محن کنت در حالت روسی او در بیت و ایز دران زمان بید و بگفت لازم ناید

۱۱۱
که درین زمان ماهر جرد باشد بلکه این حالت در زمان مابعد از پیکاه مهر از اسلام
در وجود خواه آمد و این حالت در بین عرض سید و عالی السلام موجود بود و مارا
محدود و محیط کل افریش در از لب از ایل با دشمن را تعقیل مه جرد بود و مارا
محدود و مقدم عالم از ایل روی خال است که بزمانها تعلق دارد و از ایل روی
که بعلم پادشاه و زمان او تعلق دارد و بدان که اگر روح انسانی تون کرد
بانفع تضییغ تبریز و متابیت صاحب شرمعت تو اند کردن که قاب را
بزمان جوانیات لطین کشد و نشانش آن باشد که بورنی چنان کار
بیولید که دیگری سایی نتواند و ایش شنیده در قصه خضر علیه اسلام که
کوچه را از باغ دستگان که به بندی او مبتلا شده بود پس روز از بن یکنند
و پاز میش بپار کرد و جمل خاک انجیجایی دیگر نش کرد درین م تمام بود
و محیط حکایت ابوا الحسن خزانی کنت یک بش ما را از ما بستند جلا اراد
ما از ما بزرت خود را بآباداد و نهضت مروی روی ما از آب و خود تر بود
و از زمان ما کس هست که در کم از یک ساعت صد بار بخود و آخوند احرف خود
و آیت آیت بر خواند و این حالت او را بارها آفتداد است و اگر قوت روح
بکاله رسید تو اند کردن که قاب را بزمان روحانیات کشد و نشانش آن
باشد که پیکا ساعت کار صد ساله و هزار ساله بکند و قصد عراج سید علیه
الصلوۃ والسلام دارین م تمام بود که پس ساعت از شب بعد تنا میل علکه

را بگان بگان برو عرض کردند و نواده از حی تعالیٰ شنید و جون باز آمد
پسرش کرم بود اگر کسی این را نگار کند باری امکان مثل این در جو ای امکان
نست آنکه در امثال این بگماند اور غرب مکن است چنان بخوبی پنهان که بگشتن
رفت و انجازن خواست و هزار سال انجام نهاده هزار فرزندش پایمده هزاران
سال در یک ساعت که شنید بدرین زمان که بیا و گردید صدرت نهند و وقوع
شلی این در هات پیداری هم رو است چنانکه در حکایت آمده است که یکی از اینها
جیزه رحمه ام علیه بگمارد چه رفت تا غسل کند جا پر و گرد و در میان آب
شد و تم در دم بهند و سان رفت و انجازن خواست و فرزندش امدو ساله ای
بسیار ایجا باند بس دیگر بای خود را برگزد و جلد دید و جاری خود را وید چنانها ده
در پوشید و بجانه رفت اصحاب را دید که نازار ای ساختند و روایا شد که این
واقعه قبلی بود و باشدند قابلی و نیز تو اند بود که بباب باشد کوپا و شاه جل جلال
بسمه پرنی فاذرت و آنج در کلات بزرگان شنیده که یک نسی و نزد کان
هزار سال عاشر بشی از رد زاین فضیلت ارزوی بخت و وقت فهم کرد و باشی
و آن خود است لیکن حیثیت آنست که رونده هون درین تمام شد دیگر ننس
هزار سال می صدم هزار سال طاعت نکند این به مکنت و واقعه اما هر کن
شناور بود که همچو اور نیزه بزمان هی تعالیٰ رسیدایران مطلع شود و ام الکتاب
این زماست و هر چهار از ایل و ایل است در امو جزو و مردم است ولوح محظوظ

۹۷
هم محل است بدل آنچه تم اگزون در اتحاد اجتماع آب و فاکه با دگردیم
در این باد آتش را مکانی دیگر است لطفین تراز مکان پاد بزندش مجاز است که
کشته آمد و در یعنی اش جان ترا مکانی دیگر است لطفین تراز مکان آتش و
در میان جان ترقی عزوجل را مکانی دیگر است لطفین تراز مکان جان
و ندق مکان حق بیج مکانیست و متواتر بود در مکان مانند آن است
ن باده ن آتش نه جان خدا شی در مکان آن نه خواست ن باده ن آتش نه جان
نه خدا ای در مکان باده خواسته آیه نه آتش نه جان نه خدا است آب ن باده
نه خاس استه آیس ن باده نه جان نه خدا ای در مکان جان نه خواسته آب ن باده
نه آتش نه خدا ای در مکان خدا نه خواسته آب ن باده نه آتش نه جان باده
لب عده با حکم از زم دور و دور بجهه نزدیکی که ای در میان دل و جان و
از دل و جان پیشان و ای نپر دید کان خود دید از تو بی شان ای حاصل ند
و دل از تو بی حاصل ای نزدیک نمی تصل و درون نه منفصل بحمد جا هست و
نمایم کیات بزم هر چه است شان است و نهایم که از تو کی است شان
جودیم بایم فریاد از جان بکال تو و نانیا ای بینه فرماید فرماید کی نزد دوست
بند و فرماید فرماید از حاضری تدو غایبی بینه فرماید فرماید که هزار عالم نهایی
اگر صایلی سوال کنند و گویید این مکان که ای ای ای که جوی در ایل بود میانه ایکیوی
که بود لازم اید که قیدیم باشد و با فی تعالیٰ عذری دیگر ای ای ای که جو بود و کار

سخن بزند چهارین محلق باشد و مدلول قدمی در مردخت و ملذوق خالص مسلم شده
اینها مکان متعذر است جواب و با بهاده المترقبی کویم لعمی حلول بر ذات و
صفات مقدم جمله هلال رواست نیز ملطف بدل و فروایه دز ذات او بع
ملطف هدوایده ماکینه ته حن درین مکان نظری مدلول می کریم خاشا و کلابی
بدان طرقی کویم که کیمنه ته روح با پاپ جه دروح هدف زنگی قالب محیط است
و منع ذره از قابله از ادخالی نیست و با هزار چیز مبره دست با اک حلول
برور داشت زیرا که مدلول و اشنا از عوارض احیام است و هیچ پیز از عذر از
اجسام بر روح جایز نیست پس میگانند دروح با بد ذرها رفاقت محیط مهد داد
پی حلول بلکه در مکانی که لایت لطافت روح لاست ذات متدنس ربا العالمین
با هیچ ذره ندار او آفرینش محیط مهد است لی حلول ولی انجاد و محاسنه و خادمه
در مکانی که لایق قدس و نیاز است و پاکی و رفتن اوباشد محیط میگانند
پان کردم اگر سایلی سوال کنند و کوید بدریں لیل قطبی روشن کشید که هر یه
طبقن آسمان وزمین بی که در کل آفرینش منع ذره از ذات متدنس و دو روایی
نیست بلکن مدلول و اتصالی برادر داشت و یکی از درون با همذ ایان معنی
پاکی جهد نسبت ایک ازین لازم آید که حق تعالی بدان در مواضع قدریم باشد و عنوان
حشرش و سرمه بلع عزان و این حق شفیع است و مستنک جواب این سوال
س جواب یکدیم جواب اول کویم ادب نگاهه داشتن در هم مهر سند است و جواب

سخن در ذات و صفات حق تعالی رود ادب نگاه باید داشت و سخن بجز
کشتن فرض عین باشد و از بدهان غرددشت درکنست که ای فردند خوش و
حرس و ای پروردند مارکر کوئم و ای بیدیارند خار و خشک و آنچه بین
مانند که پدایت چرا جواوس تواند آفریدن پین که ای ایم خلیل علیه السلام
کشت قدر تعالی و از امرافت فدو شیعیتی کشت هن من پیارشتم او شناوه به
دشمنت هن او پیارم کنند خاری که زرش کمود است اضافت باز کرد و شناوه
سله خوش خبر است حوال باقی تعالی کرد اکبر بد چاری کس متواتر و از جو
تعالی و آنچه حق تعالی ری فرماید مالی اهد تعالی ما اصلیک من هشیته فن اسد
د، اصلیک من سیه فن نیک تیلم ای ای دست از بدر نزدیک ساخت
همت از عدی رصد و بعدها و مکاره بجهنم باید داشت در مسلم با و
باید کشت و نشاند کشت جواب دوم انتاق عده ای اسلام است
که عادن از بخاست و خاذورات حق تعالی آفریند و ان دم کرید در بخشش
اوی هند و حلا رواست اتفاق بانکاری و از و جهی خلطا و بیار آن خالش
این عده کند و ازان بیع شخصی و عینی برات متدنس و صفات عالی او بدان
عی کرده بس جوار و ای باشد که خود با او بود و ازان بیع عباری و شخصی و
عینی برات متدنس و صفات خلاب الوعیت او راه نایید با این معلوم است
سر فعل بی فاعل و صفت بی موصوف متواتر بود جواب سیم

و مخنی نیست کوم ذات حق تعالی و مکان آواز جام بک محجان هنر است که از
ایام پلید و بعد مسنی که میان مکان حق تعالی و اکنه مخلوق است مرا زد
جهن نیست که از بالای عرش باخت الرشی بل که تقدیر اگر کسی هزار سال عیا به
و در منصفی ازین هر یهاران نهار کام مردار دکای هزار حذان که عرش
نمایش از مکان جسمانیت بل که از مکان روحا نیات بعکان حق تعالی تکانه
رسید بل که رسیدن بذلت خود محال است این الایاد و درن بعد صوفی بین
صنعت باشد قرب صورتی بد زیان وارد و این را دو مثل پیغمبر از بدر بر است
با همان عوام مثا ل اول نور آفتاب که بر بارکه پلید و پو ما و کندی کسان وی باشد
و در هر کیا آنچه خاصیت اورتی افراد و زاده از بلوی خوش میگردید
و پاکی آن سیح افروزی است و زانگند و فرغند و مردار و پلید حی آن سیح
و عصی است و شاه دوم روح که مستصرف است در عباره ای قالب و مرقد
پس از زاده عالم بورنگی میگردید و است و از دست و باین و روح با محل قالب
از خون و بخار است سیح خلی و نیفانی بزم است و باک روح را نیاید بل که اگر
روح هزاران سال با قالب پلید صحبت دارد محجان بک و مصلحه باشد که پیش از
تعلق بباب آبد بی سیح تعالی و مستامنی ذرا هم که روح و سیم بیش از
روح تو رسید و تو رس ساعت دوری راجه از می جویی به همان جهان دوی
بسیار نهاد روز از من دوزند و تو زدیکی را به این جو تابه زدم عین روز یک نه

۱۸۵

نحو چیز اندک است ازان و اسرافی علاوه السلام به لوح المحفوظ مطلع است
اما بر ام الکتاب کس را اطلاع نیست فتحت را جل طلاقه و ای در لوح المحفوظ است
محروم اثبات پذیرد تحریم آنها میشاند و نیت اشارت بدانست و حق تعالی درین
زمان نیست اما مطلع است برین زمان و این رازمان اینهم هزار از احتمام
و تشریف نکرید چنانکه بیت اند و نایمه آن در روح آن و غیر آن چون این
یکد قلم کردی و بد انسنتی بی سکت و سبب است که حق تعالی و تقدیس از ای ای
وابدیت و دیاعم و باقی و کلام او قدیم است و از ای ولدی و سخن او
میکنیست که تقدیم زرده و از ازل بی او ای ای آفریدن کی مخنی نیکم آن
بی انتطاع و بد انسنی همک جلد نکنات را پاک کن میکنند ایجا در کرد ای
وان کن فیکن باری و ای بحیط است چنانکه سیح طرفه العین از رو دنیست
و از رو پرون نیست و بد انسنی سیح تعالی پک مدرست فا دارست مریدهند و روا
و پک علم عالم است بهم معلمات و بد انسنی که پک نظر نمیجند و مسخره
حمد هر نیات را از ازل بآیه بمن و پک ششوائی هم مسموعات را از ازل بآیه
میشنند و پک ارادت بدر مدادات را از ازل بآیه خواهد و بد انسنی که
اویت او نه از تقدم زمان است بل که تقدم زمان ازاویت است و
آفریت او را از ناخزمانت بل که تآفرین از آفریت است و اویت
و آفریت دو صفت قدم است و تناقض و تناقضی را بصنت او را نیست

هم زان رکزاد است آخوند و هم زان رک آفریت اول است در از لکش
وزمان آفریت نا آنده و در این اویت نکشند آری جان
آچ کشند آماز اسرار زمان و مکان چه غلط ما است از زیبایی کی کران و سایه
عزم کشند چنان و مادر و بادرا و بس از شوار کرنا سنته چانه مسیب بیکن هر صلکی
ولی ها صلی تو **ست** دارم من و ماده من بارم کرد .
فریاد کر فریاد من بارم کرد ای خاندی و ای کران سایه که نوشتند
کلید کیخ صرف داشت که نوشتند ادم بیکر و خزان اسرار بگذشت که بر تکه تر
کشادم هکل حق بیکار که اصراری که هزاران سال است تا مجده نجف
در روز کارت حواسی کشت و در راهی کرانه آنده هزار سال است تا در قمر محظی
در زمان روز کار ترین پرند عرض فرستادند باری بجهود انجمن و کران این
فعن و اندار و اکس که حال بازین امامت است و منبع ای اسرار است و مطلع
این آنوار است که فاکه بای او بنا شنی خاک جهاد روای او هم پاش و ند کافز
از رنج اسد و گزیر میست که جان تخلی و محل اذن نیشید و لیکن ایشان رنج ایشان
کم پیامد بکدش نیان رنج ایشان رنج ایشان و پر هر کار از راه اذن رو ند نشانید
او را زدای آن رو ند کر دند و ند بجهل اذن سوی علیینی رو د و می دند
بسیار اذن سوی عجین می غلطید ای هر اغزو و که هر چه ترند ای نیت پس جان
علم نشند و بار کی هنر لکن کشند کمال بر مزد و مقت مکن و در طلب رنادی

قدی

۱۱۵
قدمی می زن لعلکم کم جایی فی الرؤایا و پیشنهاد من خبر عزیز برخودی فران
کرسیه عالم صدفات الله علیه فی فرمایه این من العلم که هی المکننات لا یعلیه الا
العلماء را بهم فنا ذانطفدا بهم یکند علیهم الاعمال الغرزا بعین از جمل علی که
آدمیان را دادند علی است که از افادام علام پیشیده است نداند آن علم بجز
دان ایان بخدا و جهن ایشان از این علم سخن کوینه انجمنه مرشان بجز
مسنده ران بخدا هر چو جل ای دوست که اعلم چین است که از اسنا دان کرند
بس اعلم ای الموسینین علی علله السلام که از خود فخری دار که تو شیخ لا و فوت
سبعين بیان من تفسیر فای اکتاب با اکد کرفت و ایک عبد الله تفسیری کی کویه
لکل آیه من القرآن بسuden ال فهم و باقی من فهمها آنکه اذکی توان
کرفت و آنچه پاد شاید جل جباری کویه قل لوکان الجرم داد اکلامات برقی
لشند البح قبیل ای شند کلامات راقی بر جم جل لوکان کرد و اکد که هر چه علم است
ط عیا زاد ای سرگفت فی بای بود پس ایک عبد الله عباس رفعی الله عده کی کرد
لو کر کت کم ما اعلم من تفسیر همه الایه لر مجموعی و فی روابر لعلکم آن کاف
لعنی قرآن کلی ای الله علی خلی سبع سموات و من ای ارض مثدهن جراحت
و تابعین با او شرکی بخودند و آنک علم عزیز و ای معنی مخنوں که از
غایت وقت و غرض بخواه و که افادام صحابه و تابعین کفر خواه و از امور خست ای
می اخزو انصاف غی دهی آفر اسرار مخدیت در میال سلم و هن و مشفعه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِسْمِ يَمِينِ

الْعَالِمِينَ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ عَلَىٰ خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٌ وَآلُّهُمَّ اسْتَغْفِرُكَ
صَوْمَقَهُ وَجُودَهُ حَفْظَتْ سَمِّيَّ بَوْدَهُ مُسْتَقْبَلَهُ زَبَرَكَهُ وَجُودُهُ نُورُهُ اسْتَغْفِرُكَ
اَمَّا مَعَالِيٌ قَدْسَهُ تَحْصِيقُ كَرَوْهُ وَنُورُهُ اَوْ اَغْبَارُهُ اَسْتَكِنُ اَطْلَاقَهُ وَوَصْدَتْ وَبَخْرَهُ اَزْمَظَارَهُ
اَذْنَ حِشْتَ غَفَرَهُ وَبَاطِنَهُ وَأَوْلَتْ وَادِيَكَهُ وَمُوْفَتْ وَرَوْيَتْ وَشَوَّدَهُ بَاوَرَهُ مُبَيْتَ
وَوَوْمَ تَعْبِيدَهُ وَكَرْتَهُ وَلَبَسَهُ طَاهَرَهُ وَازِينَ حِشْتَ مَشْدُوْهُ وَظَاهَرَهُ اَخْرَاسَهُ وَازْحِيشَتَ
اَوْلَ اَزْعَجَهُ صَنَاتَهُ وَنَفُوتَهُ شَبَّهَهُ مَنْزَهَهُ وَمَبَرَّهُ اَسْتَقْبَلَهُ عَقْلَهُ وَوَعِيَّهُ حَسَنَهُ
وَازْحِيشَتَ دَوْمَكَجَهُ صَنَاتَهُ وَنَفُوتَهُ وَعَيْنَهُ مَوْصَفَتَهُ جَرْبَسَهُ بَرْمَظَرَهُ وَمَرْتَبَهُ وَأَيْنَ حِشْتَ رَا
كَرْنَاهَرَهُ وَجَوْهَهُ اَتَ وَجَدَ اللَّهَ كَوْنَيْهُ تَوْلَهُ تَعَالَى فَانِجَاهَهُ لَوْافَمَهُ وَجَهَ اَمَّهَ بَبَسَهُ مَادِهَ كَهَنَاتَ پَتَ
تَرَابَرَهُ ذَرَهُ رَاهِنَمَهُ دَوْعَالَمَهُ ثَمَ وَجَدَ اللَّهَ مِنْهُمْ وَازِنَ حِشْتَ غَارَهُ مَشْدُوْهُ وَأَوْلَهُ رَاتَهُ
بَادَهُ وَعَيْنَ لَبَسَهُ وَنَقِيَّهُ بَنْطَاهَرَهُ مَنْزَهَهُ وَمَبَرَّهُ اَسْتَقْبَلَهُ بَلْطَاقَهُ دَاتَهُ وَجَامَهُ اَضْدَادَهُ
اَزْحِيشَتَ وَاصْدِيَعَنَهُ سَرْمَوْجَهُ مَقِيدَهُ وَصِينَ اَنْتَصَافَ بَرْسَفَهُ مَهَارَهُ اَزْشَدَانَ كَرَهُ وَجَوْهُ مَطْلَقَهُ
كَلَاهَلَهُ مَاهَلَتَهُ وَاطْلَاقَهُ دَجِينَ وَاصْدَادَهُ اَزْحِيشَتَ وَاصْدَادَهُ اَذْنَاتَ مَتْصَفَهُ اَسْتَبَانَدَاهَنَ وَرَاهِيَ
شَبَّعَ الدَّرَنَهُ طَوْرَعَنَهُ نَظَارِيَتَهُ بَنَاجَهُ شَبَّعَ اَكْبَرَ قَدْسَهُ سَرَهُ وَكِتابَ التَّحْجِيَاتَ كَعَنَ فَرْمَوْدَهُ پَتَ

فَبَالَ لَازِمَ اوْپَسَ سَمَدَاصَنَ لَازِمَ باَشَدَ تَوْلَهُ تَعَالَى الَّذِي اَصْنَعَهُ لَهُ شَيْءَهُ وَسَمِينَ وَعَنْفَاهُ اَكَتَ
كَنْزَهُ اَغْنِيَهُ فَاجِبَتْ اَنَّ اَعْوَفَهُ اَنْتَفَقَتْ اَنْفَلَهُ اَلَّا وَفَ وَسَرَابَتْ اَنَّ كَنْزَهُ فَنَى درْفِيجَهُ مُوْفَوْدَهُ اَشَعَّتَ
وَجَبَتَ كَدَهُ اَبَطَهُ اَسْتَ بَيَانَهُ طَلَوْهُ وَبَطَلَوْهُ لَازِمَهُ بَاشَرَهُ وَسَرَكَاهُ كَهُجَتَ تَعْلَقَهُ بَهْرَانَهُ تَمَرَقَ
كَيْرَهُ وَپَکَنَهُهُ وَصَعِيفَهُ شَوَّدَهُ وَجَوْنَهُ بَرِيكَهُ بَجَوبَهُ مَحْصَرَهُ كَرَدَهُ وَوَقَتَهُ کَيْرَهُ وَبَرْتَهُ اَعْشَتَهُ رَدَهُ
وَجَوْنَهُ جَانَهُ جَوْنَهُ صَوَّرَغَلَاهُ اَزْجَانَهُ جَوْنَهُ ذَاتَهُ تَعَالَى اَسْتَهَارَتَهُ اَعْشَتَهُ کَهُجَتَ تَعْلَقَهُ بَانَهُ کَيْرَهُ عَارِبَهُ
بَوَدَهُ وَجَوْنَهُ اَزْپَرَهُهُ جَبَهُ فَنَوْدَهُ کَنَدَهُ وَبَجَانَهُ طَلَقَهُ تَعْلَقَهُ کَيْرَهُ وَدَغَابَتَهُ کَالَّا بَوَدَهُ کَرَبَنَهُ بَکَنَهُهُ بَهُوَهُ
اَنَّهُ اَتَشَ اَنْکَنَهُ بَانَهُ وَبَجَوَهُ بَانَهُ
اَنَّ رَوَیَهُ دَکَشِیدَهُ بَیَانَرَآمَدَهُ مَلْقَ بَینَهُ بَلَسَمَهُ کَرَفَتَهُ رَآمَدَهُ بَینَهُ اَنَّکَرَوَیَهُ فَنَوْدَهُ
وَجَوَهَتَهُ بَرَدَهُ کَپَشَتَهُنَیَاتَهُ صَوَرَهُ کَشِیدَهُ وَپَکَشِیدَهُ بَیَانَرَآمَدَهُ مَلْقَ بَینَهُ بَلَسَمَهُ کَرَهُ
بَرَرَوَیَهُ اَنَّ کَنَجَهُ فَنَیَهُ کَشِیدَهُ بَرَاسْطَهُ کَرَثَتَهُ تَعْيَنَاتَهُ مَلْقَهُ وَآلَهُ رَمَبَانَهُ کَرَنَهُ رَبَعَهُ جَانَهُ غَلَقَتَهُ
وَپَنَدَهُ اَغْزِيَتَهُ کَشَتَهُ بَهُوَهُ غَلَقَهُ بَرَاسْطَهُ اَسْرَانَهُ بَرَتَهُ جَانَهُ لَهُنَ رَوَیَهُ بَرَدَهُ بَلَسَمَهُ مَوَهُ
جَبَلَهُ کَرَفَتَهُ بَلَایَهُ اَعْشَتَهُ وَجَبَتَهُ کَشَتَهُ بَعْقَعَهُ عَاشَتَهُ مَهُنَ وَبَعْنَهُ عَاشَتَهُ مَهُرَتَهُ تَوْسَهُ بَنَهُ وَپَرَوَنَهُ
اَسَتَهُ تَوْسَهُ وَسَعَامَهُ لَطَلَستَهُ وَعَشَاقَهُ صَوَرَتَهُ بَتوَسَهُ غَرَوَهُ وَدَمَشَرَهُ دَوَرَانَهُ اَنَّهُ وَنَیَهُ دَانَدَکَهُ
عَاشَتَهُ کَیَسَنَهُ وَزَبَانَهُ اَیَانَهُ بَیَتَهُ سَیَنَهُنَقَ جَدَ عَالَمَهُ تَاَبَدَهُ کَرَشَنَسَدَهُ کَرَنَهُ سَوَتَهُ
وَحَسَنَهُ کَهُمَشَهُ قَهَدَهُ اَسْتَهُ لَهُلَهُ وَهَدَهُتَهُ حَقَهُ اَسَتَهُ وَبَانَهُ سَبَبَهُ وَلَهَارَاهُ زَبَرَهُ کَهُنَتَهُ
اَزَتَهُ اَسَبَهُ اَعْفَاهُ اَخْرَکَمَیَتَهُ وَهَدَانَهُ اَعْتَدَهُ اَیَتَهُ وَبَانَهُنَوَهُ عَبَارَتَهُ اَزْعَقَهُ کَرَانَهُ وَهَدَتَهُ
وَدَرَتَهُ اَسَبَهُ طَاهَرَشَوَهُ بَنَجَهُ بَنَجَهُ اَنَّکَرَصَنَهُ رَوَیَتَهُ مَنْفَوَخَهُ دَرَقَابَهُ اَسَبَهُ بَرَنَهُ

بس اثبات حلوں کفر باشد که معنی آن سر است و معین اتفا و حقیقت که عبارت است از اینکه
دوچند و حقیقت مغایر باشند کی شوند نزد عقلاً محال است و نسبت بحقیقت کفر و اتفا
که صوفیه اثبات می کنند عبارت است از رفع تعمید همکن که ما به الاتیاز است میان مطلق
و معمید با بقای امکان ذاتی و یعنی اول همکن در مقابله معین اول واجب که عبارت است
از تعمید علی جای من حقیقت علم پیغماست لی انظام و صدق و نصی و درین مرتبه علم مقداری
بیک مغقول باشد خانمک کوی علمت او علیتی خلاف هر چهار شانی که متقدیست
بعضیون خانمک کوس علمتی خیا او قدر اوعیه دلک فاهم شیخ اکبر قدس سرہ و در کتاب
الجیعت فی فرماید که اخاد حجاب توجیه است زیرا که اوغاد فنای ذات است و فی الحجۃ
ذات همکن فائی نکرده و پیش سبیله روئی همکن در ده عالم صدرا هرگز نشد و اعدا عالم
و فی فرماید الاتیاق و غیر بسته العدوی الواحد بمنی عدو و داد و داد اضمحلال حکام
امکان و تین اول همکن که فنا کو نیز نه اندام آن جون اضمحلال سرکه داعلہ اللام
آید که دعفت همکن که عدمیت مقلوب شود بجهت واجب که وجود دعف است ولایا
حقیقت مسلم زمیریت حقیقت است و غیر حقیقت موجود نه پلک تکرار و درست لیکد تو حید
نقش نفی و دیت و اتحاد و حلوں عین دویت حلوان اتفا و اپیا می است نیک در وحدت دو
عین فضالت و شیخ عطاء قدس سرہ فی فرماید سرکرد ای مرد و سلطان کی شرک پیش
آفریسان ک شد و بالطبع عالی و بس نازک رسی این جو عین آن بود آن کی شد
یعنی آن بود و عین مطلق وجود که حقیقت اکتفاق است نه و حقیقت برزخیه عدمیک عبار

۱۲۰ مصدق و حدت کرد و رایی مدعی است عاشق ممادول در مرتبه دیگر اکثر خلق غیلان کرد
پیش غریز نوسرچیست سراب و غایش است کاچیانه اندکت و نه بسیار آمده بین غذا و غایش است
و بود و غسل است و آصدیت بودت هرچیست از غدریات و غیبات بیرون سراب و غایش است
مر وجود را زیرا که هر جهیه مستقی است نستی بود پرشان امواج برقایم بجز است و غایش او نیز مقدار
ذاته عدم و باطل الاتکل شی ما فلما اللهم باطل ش پردازی و غروری است ظور سایه بودش همچنین
و غرورش همچلت اثارت بدین معنی است قوله نیک کرباب پیغمبر محبیه لعلان آن همه حقیقت اذای احمد پیده
شیا و بده عنده و در حضرت وحدت ذاتی که مدلول پیغمبر تو سایه بیت نه اندکت و نه
بسیار نه فراوان نه اندک باشد بیک اندکی بیک باشد زیرا که اندکی مسایری لازم
متدار و عدد است که تم تصلی و که منفصل کن نبند و در امور غیری و معانی خصوصی صادر و حدت اندک و
بسیاری فی کنجد و معانی تحقیق اعدادیت در معانی تجزیه و افزاییست و لذت شیخ اکبر قدس سرہ
فرموده که از نزدیات عذر که لازم ذات است یکی نزدیست از کل و بعض حون عدد بندو دین راه
فر و کل نزد نشاید اب و کریت نبی و جو کریت حقیقت محتوا در مرتبه واحدیت و نعین شایسته باشد
این مرتبه و نظرت و بحور را واحد و کلی خواهد بود سوی کل خود را و ای خود خدا از هر دوی که نهند نه عانی
یعنی از خودی و دوی ای خواری خود و بای خودی و دوای حقیقت اکتفا یافت سبیون
وجود بیک پیش نباشد و اندکی مسایری در و نه ای انجام حلوان کفر بود اتفاقاً هم بکن و حدت یکی
بکتر ایمده حلوان فرو و آمدن پیشی بود در هیچی و این مستلزم آن بود که ظرف و مظروف ایشان
کنند یا جیبتی و غریبی و ایضاً مستلزم آنست که خلای در و بود باشد و این بعد در اصطبلیت حال

قطان، بیان اسکن و مینه و مباینند و ایقا و دین صحایق مستلزم رفع تعین ذات هشیات
که تعین با او است و ذاتیات اگر مبتدم شود ذاتی بناشد فاهم و آنچه در آیت و احادیث
موسم است بکلوب جنون توله تعالی فشم وجه الله والرحمن علی المؤمن استوی قال ابن علی اللہ
وکان فی عالم و فی قلوب عباد المؤمنین محول بر تلویت شبر کلوب کرد یعنی درین مقام
عقول، که بکل ذاتها و زمانها و آنچه عالم و ماذ مدلک است سعو و بصره و اشاره آن
هر اد طلب و غلبه حکم اصل بر فرع و کل بر جزو و جو布 بر امکان و وضدت بر کمتر است
ودفع الحکم کشته است نه ایقا و حقیق سیمروی ز مکن در دو عالم جدا هر کز نشد و اعلم
قوله کین و مددیت لیک بکار آمده زیرا که اشتبه است میت تا حلول واقعی و صورت
بند و بک و حدت بکار ظاهر شده در ظاهره کشیده نه آنکه وحدت که تعین ذات است
مکرر شده بکل نسبت او بظاهره متناسب تعلق کرفته صد هزار آبیه دار و شاهد مدر روی
رو بد آبیه کارد جان در و پدا شود و شخ اکبر قدس سرمه در کتاب تخلیات فرموده
کربی پی عدو کرانکی آن یکی باشد درین رهانشک و واحد که کل معمول است
در اعدا و که برایات شفاف نداری شده بیرون و سرایت معقول نه آنکه واحد عین که هر یکی
در هرات اعدا و ساری باشد بکار از واقع و حقیق که وجود ظاهره عالم و تکی شایسته گذشت
آن فیلم بیط و حقیقت است و مکنات و موجوتو آن متناسب ظاهره کشته و ظهر رایفت و می یابد
زیرا مسانع کیست و منبع هزار آن سار پیش بکله ز نقد علم غردار آمده و منبعث
حق جنون و آن او کیانه است قول قلع و ما امرنا الا و اعده کلی بالبصر و جلد مصنوعات

از نقد علم که پیاست و آن اظاهر علم که نبیند بخود هشته عین نبین و کثرت در عدوه دار ظاهر است
که التزید بوجود و التئیه للعلم و نظر بوجود نیز نیت در موجودات و فضول و میزانات
امور عقلیه است که وجود آن در علم است و آثار آن در خارج نه اعیان و مطالع آن و آن صائع
یکانه بر مشاه بجزیت غیر ساخته از مذهبی خوبیش از بیت عین فطره عدو باز آمده
بنانکه شیخ اوحد الدین که مانی فرسه می فرماید من سیک جانم که صد هزار است تن
جهان و جهان که من مه فوشیتم فرد او کری ساخته امانتیت غلب آشاد کنم آن و کرد
که منم عین اغیار اصل ارجح بجز وجود آن که بخود بیچ و وجود مدارند و بواسطه و کلت منزی آن
بجزیت بخت طور روحانی تعیینات والوان و اشکال و اضداد و صور مختلف که احکام و آثار
شیوه آنی اند که آنها بیت کو نبیند بنظام بجز متعین و متخل شده اند و بجز بعوی و
منج بجز بکار آمده و سیک منطقه و یکی شده وجود منج بجز بعوی و بجز
را کری مانی پی بدان کان مانی او باشد و را کری مانی پی بدان کان مانی پی ایش
و عینی بجز وجود در مرتبه تعیین شانی که مرتبه الورتیت و واصیت وجود عالم و شیوه
الزمن است ابیت فیاض در صیحت رسول اللہ السلام وارد است قول کان فی عالم
کا فویه مساوا و ماتکه مساوا عین قطوات وجودات فاصله بفرست زیرا که کلی عین بیان
بجز پیشنهاد و این ابر عدو باست زیرا که عین میان مطالع آنی و کوئی و عین مطالع
و العالیه درین مرتبه است و در تعیین اول که وحدت شدت صفات و اعیان است
واحدیه برسپل اجمال و وحدت وکثرت در وحدت مناسب و مستنده حکم کیشونه تخل شد

خیش اما بکون بحسب الحال سرا و کان المی صوریا او معنیا و ابرکه مینم، نی است نظرنات
ند و امر عدیت جون سایر نعمات و بر عصت میان و بود عدم و عین حقیق بر
د جو و لذت فرموده غلیا است کان فی خلاصه بس در کلام شیخ فیاضی باشد که ذکر طرفت
و اراده مظروفین فطره عین کعن جازی باشد تغییر کلیت بوجود مطلق نهانی
لعلی مینم کونه کلیا باعبار این مرتبه است نه بحسب اطلاق صفت ذات فاعل و مثال امری
بحذات یعنی قبل اول و واحدیت ابی عینی علی ثانی و ظیور اعداد از ن واحد ذات اتفاق
و شعاع کان سیط او و شعاعات بفرمایه مینم است ضایعه فرموده، این راشال میست یعنی کیا افدا
کن مکن او دو کون پیر اندر اراده، یعنی ذات آثاب بیکیت و شعاع او که عین خلدر را تو
در مژده پیر نزکیت ولیکن در شعاع او کثرت نسبی هست که بواسطه عیال و مظاهره
ستخی و منعد و می شود اگر به بحسب ذات یک امر طبیت و فابل بخزی و اتفاق میست
اتفاقی و سعادت این ابکینه تافتة، بس بر یک هر کی تاب علیان اند افت، مثال بکر
این متن را والا کلام حق که عنا امکن بکیت میباشد بس در نزول تخلف آن رامده
بداند سپس سلف و تجیع مخفیان کلام حق صفت است علاوه غیر متعلق ارادت وقدرت
پیراد و مقدور که ازان بقوله بکلام است عقدتست کن تبیکشند و باشد ایا و ببول
متهم او و این وزاری طریق است ولیکن شریعت یعنی ناطق است قوله تعالی اهان امر
اذا اراده شیاء اذن میتوان لکن نیکون انبیاء و محققان او بیانین مشفی اند و بین
معنی ترا تحقق دارند که کلام حق تعالی واحد حقیقت است و اندی و ابدی و ازلیت
وابدیت حق و صفات او نه بآن معنی است که امداد و موضعی یا موصوفی

فرض کنیم که آزاد بایت و نایت باشد بلکه بعنی سبل افتتاح و انتها و بدان وقت
اض و سفل نیست لیز عندر بک صلح ولا سآه بلکه یک آن دایم است و اندی و ایزد
مندرج و حاضر و ان عین وجود است و نام آن دهر لا ابتوا الدّه فان القدس والدهر و کلام
او تصور و حروف و صوت و نقدم و نآخ معنی یا میتسدا و همه و بایار و نجی احکایت از ماضی مستقبل
نمی توان کرد و یک کلام چون سکل است از لاآ و ابدی او جیج کبت حاوی و کلام او بایار و زرات بود
یک حقیقت بسیط است و در نزول و تکمیل بسان عربی و عبری و سرایانی و لسانی هر قومی و
رسویت ام و بنی و قصص و امثال و حکایت و ماضی و مستقبل نهاده و نازل مکر و دجله یک حرف
و عبارت مختلفه ادار که حقیقت آن کاس و حق موقوف است بر کمال عرفت مشهودی و ذوقی
ذات و صفات حق تعالی و ادار که تکنی و تعلیدی آن معرفت زمان از لجه
و تنفسه میان از لیت ذات حق و از لیت صفات او و از لیت غیره حق از عقول و نفس غیره
آن شده اند و کمی آن عین شیخ اکبر قدس سره و کتاب الازل فرموده و چون داشت که یک شیخ
و بجز داست که بصور و آثار مختلفه ظاهری کرد و بس بزنده صور اشیا افتخار کن و از نظر
صیغت یکانه از که در نظامه است بین بین نکن کسیه مین تو مین آنکه بین کانچا است
محو جاندار آمده بر ای ای و انش پوشیده نیست که در اضنا ای ای و صیوان و بیانات
و معادن تفاوت بسیار است و آنرا جمیع بضعف و قویه روزهایی هشتیات که آیت فیصل
الذی بیمه مملوکت کل شی و ناطق است بان و ای بحسب تفاوتیت که در سمعت
آسماییت که ارباب آن اصنافند یعنی در وجود آجوره که حصص و بود مطلق کلیت

۱۲۶ باعتراف تین که نیز آن صفة وجود است و از سایر صفات که هر صفة را با آن تین اسمی
نمند بحقیقت اسم ان سه وجود است که حقیقت و باطن حقیقت و مابینا و مجهود فرد
بطلب سرانجام خواهد که تویی و بنی برینیا سه آفات است بسته مشوق تو هم ذات
و احتمله و سمعت و ضيق اسما و کلیت و جراحت آن بحسب سمعت و ضيق تینات که میز صحن
محبود آن از شجاع و بود و مطلق و اعظم و اوسع و اجمع جمیع تین احوالات که نیزی کی او
از غیب بتویی که آن بخی رتب میز است مثل آنکه علیه السلام و حقیقت و باطن و ماهیت
او و آن تین عرکت و منظر آن ماهیت محمد و کاه حقیقت محمدی کویند و اراده آن
تین کنند و کاه اراده آن بخی و کاه اراده آن جمیع آن اثیار که تین بر زخمیت
زادید بر تین میت بس نظر تین محمد را منظر اسما اعظم و جمیع اسما کویند و نظر بخی
معین که حقیقت و باطن ربت و نور و ماهیت محمدیت او را اسم اعظم کویند و اعما
اول جانب خلیق و عبودیت او هست و دو قسم جانب سیادت و ربوبیت او و نظر
به دو اعتبار شیخ فخر الدین عراقی قدس سره بسان محمدی ^پ ناظم مظفریه است
ذات من بل اسما اعظم حقیقت پیغمبر کرم و در باقی موجودات نیز حقیقت را
بر هردو وجه اطلاق کنند و آن موجود را اسما و منظر اسما کویند و این حقیقت مخلط
عظیم است و فهم این مفتعاج مخلوق دشکلات که بیاست فانم و تا میسر به ایشان
چنین دوچادرات نیز آن تنادی است بحسب اسما جنگمه در سنک جده و ایجار
و بعضی مردم با تخریب معلوم است اکرده بسبب آن محظیست بر صحیح ابان اما اینها

و کل اویا که بعییره ایشان از عام اباب و حکمت بجا نمیست و قدرت نعمت که در حقایق
واسرار هشتاد مطلع آن و اینا در کجه شرق آن ده عالی و آن و بجز آلاس و احیا بقیه
جزیه و متوجه امکان کشف مناسب و حکم و مصالح دینیه و دینوی کفته آنها بخی در سر
عبادات و احکام و قواعد شرعیه اما کل انبیا و اولیا و اعاذه اد بس اسرار و حقایق که مخفی
طور عقل نظری و کشف مقیده است اطلاع باقیه آن و با خذ و معادن آن رسیده بنا بر
قواعد حضرت رسالت صلی الله علیہ وسلم فرموده بجز آلاس و دین اندیشه اراضی پیصل
بیه عباده و مطلع ایشان اد طوف اکعبه بجز آلاس در اسلام و پیصل مکدو
محی کفت تو سکلی هد هضر میر سانی و نفع اکرنه آنی که من رسول را صلی الله علیہ وسلم
دیدم که تقدیم تسلیم میکرد و من ترا تسلیم و تقبیل بخودی و حضرت عمار نفعی ^{صلی الله علیہ وسلم}
بعدند فرمودند مهلا بایغم آن بیفر و نفعه عمد نامه که روز شیاق حق تعالی با بنده کان عده
کرده و زین سنک و دیو نهاده و بوسه بدان عده نامه دهند و عذر قمده اند قبول
و بوسه داده و روی دران مایلدن اشارت است بناست دست برسیدن و در عده دست
راست کر فتن و دیگر چون کعبه بیت الده است و مظلوم ذات که آن جلد بی جنایه دل
اسنان کامل و دنستی که مدلول فنا برداشت و حوالی کعبه مظاهر صفات و بجز آلاس
برینی است بینین اند مناسبت دارد بسی تو اور اسنک بیه میں و بی خضابی
غایسر و ایا اول الابعاد از ظاهر و صورت آن بعنی و رو و حائیت آن عباره کن و
از این بحث است دو میت این وزان باطن ماهیت که سه وجودی خواهیم بود

بعنی یرم و لغت زمانست بس در اقصی خروجی از زمان هوتیک که تجییط است بر مجهود داشت
در شان دیگر باشد و این عین خلق بدید است در همه موجودات آن فهم و این مذهبی ثالث است
میان مذهب متكله و علمکار جایی شنیکه اکبر قدس سرہ و کتاب المعرفه و تحقیق فرموده و بافو
وی بعنه نفس باشد که نفع این حق که وجود عام منفاذ و عاده موجود است اجدید هزار عالم است
بعضی کویند جده هزار عالم آن اعضا که کاصول موجود است و هر یکی با فروع
بسیار اول زکونات عقل و جانت و اندیشه او نیکل کرد و افت زین چله و یکنی
چهار را کان است بس معدن بس بجات و بس بیوان است بعضی کویند واد که راست
نمیشین عده و بعضی کویند عالم کلیه بیخ است و جمیع عالم از یکی صفت و وجود موجود است
که آن قابل قلت و کثرت نیست و بینیز سرایت آن حیثیت در ای ای و مظاهر آن همه موجود است
نمایشی که آنرا کنار وحدت کویند بطوری که تهیی آید بناجی فرماید و بیان عنیکی صفت
که نافرست شانه و درفت و برک کلیه فرامده بینه در بیان و وجود یکی خالی اول است
که آن را وحدت واحدیت بیخ کویند بینیز سرایت در هر تبدیل واحدیت که بجزی شانیت ظاهر شده
و بآن تجیی قیاعی آنی و کوئی را بین فضوه و بقینی هزار عالم پی نایاب بطوری اورده
بر مثال یک دانه که در بین صورت بکار رند و آن بر ترتیب آنرا بسیر کنند و بصورت
شانه و درفت و برک ظاهر شود و نقطه آفتاباً بآول رسیده تا دایره قام شود و بجان
دانه ظاهر شود و باز ابتدای دوری دیگر کنند و علاوه بر این غیر انسانی لیکن در بینه هم
دانه در سیر و نکلوز هم قبیل و متغیر منقسم وزیاده و کم شود بخلاف سیر گزینی اندیت

مبتدل

۱۲۸ که قیوم دست و دانان بمنی که باطن سر و جود و وجود مطلق و صفتی ای خایی است
ذیرا که جهان صورت فانی و محور جهاندار است که معنی حقیقت جهانست شیخ سعدالله
رضی الدین گنوی قدس سرہ می بزرگاید حق جهان جهانست و جهان بجهان ای املاک طایش و حواس ای
اخلاق غاصر و مالاید اعضا توجیه میشین است و در کلامه مفن و جهان ظاهر ای قیمت
که حق از غیب باطن فنو و نکلوز اورده بناجی میگراید بر خود پذیرکرد و خود سر خودی
جده هزار عالم اسرار آمده بین حقیقت این عالم سر و باطن وجود است که از خود که
باطن است بر خود که ظاهر است پیدا و آشکار کرد و ظاهر و باطن عین یکدیگر از چشم
مفیضی نکلوز غیر حقیقت بطوری نسبت باما زیرا که وجود احیت مفیضی و جشت مناجات
از حیثیت ای ای باطن و اول است از حیثیت دوم ظاهر و آفرست و حیثیت دوم عبارت
از ظهور او در راست دیگر و ازین حیثیت لعدا من از روح که درین پژوهش نیفس که از باطن
مشکل ظاهر شود و ووف و کلات بر و مشکل کرد و می بینیم که طبق این حیثیت در ای ای
و اهلی عالم امتدادی ماضی و مستقبل و زمانی نسبت با حق و ای ای و ابد و مده موجود است
که در ای ای و ابد موجود است نسبت با حق در ای ای واحد که آزاد آن دایم کویند ظاهر و
مرجد است و ترتیب و تقدم و تأخیر نسبت به لطفت و میان وجود عالم و موجود است
و فاصله زمانی نسبت بناجی و ایم کنید کی کند و مع هدایت حق نیمه بوقت بعدم و قدم
زمانی نیز از غیر حق حقیقت با تعبیر ملک بدید که آیتی باهم فی بسیزین فلق صدیقه
اش راست بآیت کل بیوم هر فی شان پیش رو آنت اکر نیک تحقیق کنی زیرا که

او شیوه تهدید است و آنکه نور مری شود و ثانیاً نیت والوان و اشکال آن نور بر شال
آنینه صاف و عکس یکن آینه از کال صفا و عدم تغییر مذکون منفی ظن شود و عکس که در او منطبق
شود و مذک شود، بجهله عالم سوی پنجم عیان، وزن و دل عالم فی میزنت ان و خلاصه:
آنست که وجود که نور است بودت و اطلاق خود بی لباس مظاهر می است که هم کرد و
در اوراک او بیاس کثرت و نیم شرط است که بین بزرگ آنکه ای اغلقت و چاپم:
وجود آینست اعماق است، عدم آیند را آیند نست، و بزرگ آنکه شف و تجلی طاهر
الوجود عدم بین نیتیات آینست و وجود طاهر و خاصیت آینه آنست که مرد باشد
بهد جهی کرم صورت تویی پنجم، ازین تبان سه جوشی من نزدی آیی، و چاپم،
زستی خوش، مانند آینه نزدی همی ای، و بزرگ فاصب مقام عجلی عی هر یکی آینه و یکرا
س، او با پیدا و مایدا به او و طایفه اول برآذوالعقل خوانند و دوم را ذوالعین
خوانند و سیم را ذوالعقل العین فناخ، و اسد الها وی بیدکه الله لنوره من پیش
یک پر نو او و گنده جهان کشته پر خواخ، یک تخم کشته این سه دربار آمده، معنی این پیش
بر خویش میتوان وادون خود بروکار نزد، تا صدم پیاره کار زیک کار آمده، نیزی کل
اول و ثانی و جمیع تخلیات طور فرو است بر خود و ظاهر وجود که مراد و مجبوب است
چهارم که مرید و محبت اول گشت که نزد این خیانت جبست آن اعوف سر و دکنیست که شنبت
ظبور و سطون دوی غایی و تحقیقت سه تخلیات یک بخلی و وجود است که او را هم تسبیح
کو بیند یعنی جمع بایط و در قبل و فعل حق تکراز است و سه موجودات آن یک بخل علا

۱۰۰
و واحد است که امری غایی است و غالباً تغیر و تجزی و اتفاق میست جون آب که در دفت دلک و
مالک که سیرکند و سیرخی و شخصی شود اما دعیت معموله باقیه بهیج که در تغییر شنید و وبا صفت کلیه قویه
سمه ایفا موجو و باشد چیزی وجود مطلق غیری که تحقیقت پیش است که بسر در مراتب انداد این عالم
کی کند ضایعه فرموده بکمین شفیع که فرا و فره بند و جون کشت ظاهر این سیمه بیان آمد و
بینیک ذات اعدیت که اور ایشیات مختلف میست بیت دستیت و ادبیات واحد است در و منبره
وسننک بینی بیانی بینی اول که مرتبه کان آنده ولاستی نهاد است و فیض و سیمه ذر را وجود
بنود و نیت و سواران عالم کان جون نبلبور آمد این سیمه فیاض نیتیات و کثرا اعیان
نمودن کرفت و میدنایش است جون سراب عکس بینی پرتو و هدوی تحقیقات پیش
جان و هر چه در هر دو چهارت، عکس است و ترا ب عکس است، عکس زمزد پرده و دهد علم
در صد خوار پرده پنداشته، بین پر نزد که آن ظاهر وجود و فور است از زمزد پرده
و صفت که پرده و نیتیان است الوجهی است و در شریعت ازان با بر تغییر کرد هعلم زده
و تصفیت فربت نبلبور آمده و در پر و نایپد اکه نیتیات و مظاهر هسته و پیمان شده
عیان کیم پر تو عالم مزیده شده و فی التفیعه این نیتیات بدر هم نیز ارجیا بند و دعیتیان
وجود نیت اند بکد منذر آند و شیخ در سن ب جذب می فرماید که و قوف می الله شیخیا بابت
نه غصه شیخیا بابت ارعد نیت که عدم نفوی است از شیخیا که اکرام وجودی بودی ضایعه
حابنهاست از منی حابن حقیقی نیز بودی از نایا اول الاباب این الغایبیه و الحابن
و نور حقیقی از نایا است از روی اینیت و تحقیقی واضحت است از روی صیغت حابن
و نور حقیقی از نایا است از روی اینیت و تحقیقی واضحت است از روی صیغت حابن

عل الدوام بکم کل یوم سوچ شان موجود می کرد و صفات و آثار مختلف ازان یک غلی
ظاهری شود و وجہ قابل بک با صفت میال و هر طبق مردم شود و جای و کر صفت
جال و لطف یک راکن اخبار و وریق دارد و یکری را بیان و اقرار و قرب بخشد
جنائی اثبات یکیت بیانه کار اسقیدن کند و روشن اسیاه از قدر دور گانده و اخاذ و آته
واز لطف قرب باتفاق و اقرار آمده چون در گون از توپرون بیست هیج کار صد شور
از تو در تو پدیده ای آمده بین چون غیر تو و فرع و صفت تو سیست هیت و مه افمال صفت
حکیمت صفات و افعال است و امور منفا و مصافت مختلفه و عاشق و معشوق و صفت
کر نسبت و اضافه آن بتوان روحی ظاهریت وجوده مه مفاف بیت و از مابین تو کن
صفات و تعدد ذات در کامن و بالغه است در ظاهر تو که هرات باطن است پیدا
و غیر تو عدم و عدمیت و عدم را صفت از کجا باشد یکن لسان شریعت و ادب
این نکلن است که هر چه مطلق و ملایم است بحق اثبات کنند و هر جهش من و به
انتصاف نهاده ناصیح است بگن و خلاصه بنانک و اذا امرت فتوشنین اکر صح بعثت سه کمال
و پیشراست و شر نقص نسبت بمتقد است نه با حق و بعیض مثل و مرضه جال میال منوب
سوفت و پیمان است که مقصود اویست که فاجیت ان اعف و از بیت نسبت
بیچ بحق فرموده زلف تو پیش روی تو اشاده و او فراه روی تو پیش لطف
بزنمار آمده زلف که کنایت از صفت قرو میال است و کفو طلک و شر
و عذاب اثران پیش روی نیز که کنایت از لطف و چال است و اجان و نور و خبر و را

۱۲۷ اثران و اینجا هد و هت بیکلب و روی تراز زلف نوزنار بینه اه رسین سه صفات جال و
تو پیکد یکر بناهی کیه و روتی بلطف بناج و رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرامید اعذر بر رفاه من
محظک و بجهان ایک عن عقوبک واعو و بک منک و عاید م اوست در مظدو محیی بتر نوافل
در فایض فوج لوح دامش چون بدست بکر فتم دست او اندسته بن ویدم برفوده
فروضه از نوزنار شن خود را درون پرده فریبا آمد و بیان بر خود فروضن کن بیت
هاشد از آشکار اشدن و یا خوفروضن بینه افروضن باشد لبکن لحظ خدیار معن اول بیا
تی پرورد و خود را هم خود خردیار است در پرده عاشق و معشوق جال خود هم خود است در هر
بطون عاشق طلور است که فاجیت ان اعف و در مرتبه طلور عاشق بطون قوله تعالی و الیه بروح اللهم
کله و قوله والیه بمعیبه ای ظاهر تو عاشق و معشوق باطن است مطلوب را که طلب کار آمده
یخنک دید که مطلوب و جنوب ک ظاهر و جنوب ک و جهه اند است و جال ملازم اوست طالب و قب
وعاشق باطن خود باشد که مرتبه بمنی ادلا خاص با اوست که فاجیت ان اعف و بحیم و چکیونه بش
در مرتبه طلور هم خود است ثانیا بناج در مرتبه بطون بود او لا این خود جه تحظی است که که طوا
او سمعت آسمان معمیم خوش کار آمده نقطه اشارت بر وحدت ذاتی که بحق قین
او است که وجود را بآن اعتبار ذاتی کویند و سمعت آسمان دایم در شوق او سرگردان
یا خود را و حیمت انسان کامل است که مدار عالم و جنوب و معشود اوی و هر ادعا
وسایری موجودات طفیل اکه لولاک لا فلقت الا فدک زیرا که تای طلور کمال ذاتی
و اسمای که مقصدی از افزایش است با و حاصل است و قیایی و معموری آسمانها و زین

بالوست و جون اودرت عالم دنیا که بادیت آن از فلک سفتم است تا توکر ز شاک خان بهشت
که زمین آن کرسی هن فلک ششم و سقف آن عرش ارمن است که از پنجه الکرس و سفندما عش
الرین انسحال کند عالم و نیاز خوب شود و بد و هلفتن که در راه عرض باشد متعلق شود
اما پیش ما بعد عینی اوی نسبت واژ و بعی آن نقطه و حدیت عین صفت انسان کامل است
که اکر نیکو فرم کنی و آنچه در پان حقیقت موری کدشت و بدانی آن کیست و از بجاست چنین ملوه
کرشده و ان چیست آن چی بود در اغلب اراده که مردوکون میوه پارند صد هزار
جلد کیست لیک بعد بآرامده معنی این پیش کدشت ران مصع که کفند شد
کین و حدیت ایک بترا آرامده غیر هکونه روی ناید جوهر هر جست عین دیگر کیست
حقیق و آرامده پیغی غیر حقیق که بحقیقت وجود اوی کید یکرد بابو و چکنده طامه شود و جون
موجودات در حقیقت وجود میخواهد و انتیار بعین که عارض و فارع صفت و بعده
عن و توکر آدمی را دو ب من و تو تو من بدی من تو و تعیمات امور اعتباری
و عدمیت وجود وجود خارج و خارج پیش نیست که آنرا غودی بی بود فوانند
در وجود خلای و مخلائی نیست که غیر برادران کفای بود و آنده الصمد سپان آن میکند
والصد موالی لا بحرفله بس با خدا غیر اویال بود و سو عالم در اعرق اونابدید
عیان بین کوئه حقیق کند دید بیان از تو پر و تو در بیان نه محمد دل توکم و تو در عیان
اک خدای بی نایت هر توکیت جون تویی بمه و غایت هر توکیت هیچ پیه از بی
نمایت بیشکی جون بسرا بی کی عاندیکی بس اغیار عبارت از معلومات مدعوه که آنرا

سیات و اعیان ثابت کویند و ایث نرا و وجود علمی پیش نیست و وجودی که قیط باش
و متقدرا حکام ایث است در صفحه اوز ظاهر وجود خاص است بحق و ایث آن بعدیت نارجی و
وجود علمی آن از لاؤ بسا کان الله و لم یکن مد شی و آلان کا کان بس هر از معین که و سو
معکم انجام نمی و احاطه وجود که الا این بیکشی محیط ناطق است بن معیت احاطه وجود و
بعدم محدود و آن تذویرات شرعی و عقلی لازم می آید که بر فطن خبر کوشیده نیست
جون مغارنت و میزات و اتصال و غیر آن ا، معترض که آنرا بر از خ و حقایق نکن ت تیر خواه
مشاء افضل و کثرت نسبی وجود و اسما آنی و کثرت حقیقی احکام کوئی آن و این اختلاف
اعتبار کرون اخوار صیح عقلی ص و امثال و وزندقه است و مامیات صور علمیه نیست
کر شیون و احوال وجود کویند و پیش فهمان صدقیه حال لام وجود و لامحدود است و نکت
که اختلاف احوال در جب افضل آثار و تنوع هنور احکام وجود است خواه حال را م وجود کرن
خواه محدود خواه و اصطه میان وجود و عدم و این موجب حیرت و لذت شک اکبر خود آنها
می فرماید و فی البرازی هارت ایکرات و شیخ علا، الموله عليه الرحمه فرماید آن بی کروچ
نیاید مایم و آن بیچ که هیچ راشایی مایم نی فی علطم ز بیچ بنا پیچ آن بیچ که جلد برای
برس بجان بر که رسیده است ازین حدیث اذکر و دین هر آنی پیش از آرامده بوی از حدیث
معوف حقیق ذوقی ذات که موجب کمال عشق و لذت است و عارخان کویند که بیچ لذت
دش هش و چب لذت آن معرفت می است بجان بر عارف عاش که رسیده اذکر و دین هر زمان
بوی ایچان از این نسبت کرده که عین حقیق مقام طرد و حب باشد که فرق طور نفس و قلب سر

۴۲۶ بینه مدد و راجون مشاهد معمش و دیده از هر دو پیزارش و حلی کرده و کفر حباب طلب
 وایان حباب نوزانی به تصریف از راه و اعماق چکیزان عوف و جایان میباشد از دوست و دوست
 صدرشت و چه آن نقش ز پاو اشالا بین اپات از شیخیات نسبت و تحقیق آن بنیان است که این
 بخار است از نفس است که حکم است و نصیر قدرم علیبه و حکوم به نسبت که کیه شطر آن یا مرکز
 از جموع و در عرض صوریه تقدیق ناعلم کرد و نصیر سازی را معرفت و ادراک بسیط نهاد
 و می کویند که در حال است چن که ادراک بسیط معرفت است علم حباب بنای شیخ قدس ره
 در کتاب حجت می فرماید علم حقیقت حباب مبنی حقیقت و جای و یکروزی کوید و عدمت منفذ
 حقیقت المعرفه از بسطه علیسره فلا بد علامه به قدر کش احتمال فی المعرفه الذی لامعقة و راءة
 پس این که تقدیق و علم است حباب شاهد معمش و کفر بطریق اول و این من
 بنیان روشن شود که عاشق باشد در کمال عشق و معشوق و رغایب باش اگر در حال
 شاهده بحال او تأمل کنند که جسم او سیاست و دستان او نیک و ابروی او پیوسته و اندام
 آن که نظر ایانت با خود مطالعه و تأمل بحسب جنوب کند که نظر کفر است و در مدد و حال
 از لذت مشاهد و مدت حسنه که عبارت از تابعیت یار و هیات منفوحة در قیام
 تابع بحروم می ماند بس کفر و ایان هر دو در کمال عشق و حیرت کری و کشناخی و مشاهد
 حال عشق حباب باشد و سراینه عاشق از حباب پیزار باشد، حسن تو جان کرد
 هر آن بزرگ زنفال و خط و زلف توم نیست جنر، عشق بالای کفر و دین دیدم
 برز از شک و از تختن دیدم، کفر و دین بین و نیک هر جای، مهد با عقلهم نشین دیدم
 جون که ششم رفعی صد عالم

جون بکویم که کفر و دین دیدم، بس هر که در شاهد و صفت ذات مستغرق بود غیر نکند
 میان صفات خال و صدای و از عذاب بلای مشرق سخان لذت یا بد که از لطف و حمایت
 او و سمه را از و پیشنه که ای پیغامبر محبوب کوید بس این آن فلند است که در من زیند
 عشق و تسبیح در حمایت زنار آمد و بین این کس که از کفر و ایان پیزار شده مرد و ملاحت آن
 که در من زیند بینی در بازار گفت جون غلام ران یکلام تسبیح در حمایت زنار آمد که کفر نزدیک
 اشارت بعدم تغییر میان لطف و قدر و ایان و کفر و بلکه موهم است بتوجه زنار بجه
 لاجوم، این جافیق سره ضمته بکجیه زکفر در چشم شده بعلم و زنگار آمد و بین قعری
 که باش عشق و می اسدات و رایضات سوافت از کفر بی ری بکریه و بین علم شده که اطلبو
 ولو با عین و از کفار و تقویت شده بنای حسین مفسور ملاج کفت کفت به بین اند و اکفر
 السین و ابی لدی و عند المیلن تسبیح زیرا که حسین کفر پیشید عرفت و کفر بی ری پیشیدن حق است
 بیاطله و کفر و تقویت پیشیدن باطل است بحق و این کس که از کفر و دین کدسته غیر حنون مده را
 پیشید و فراموش کرده و چین که اقصای مشرقت کنایت باشد از مشرق احادیث است
 که در آن مقام ملکانی و نور ای مهد محترق شود نه کفر نامنی ای ایان نه ملاحت صفات
 خال و نه میال زیرا که عقل تغییر و تغیره کند میان بیشا و دوغلی طوط سلطان عشق
 عقل تغییر مخلوب و معزول کرد و چنان و در چین زلف مشرق شده که سواد الوجه
 غ الدارین که کمال فقر و فرازیات لیکن لغظ علم بین اول انبیت و کمال صرفت
 درین مفهام بود رکنم ازین حدیث شده زیرا چا دری، بس هر زن را بروزی

یعنی عارف شجاع قوی از بیت این مقام از جیا در زیر پرده خشیع و مکنة زرفته چون زنان استوره
 روی برد بوار عجز آورده و علیکم بین الجایز برخود خوانده که نهایت سلوک تحقیقات که اتفاق
 سی الرفع عالی المسایع برسر که بیگنس شده این را از اشکار اتفاق برداشته باشد و چون بر قدر طبق
 یعنی برسر که این را معرفت ذات و بحقیقی ذات حقیقی که ان یکی فیض مشتمل شده چون بر قدر طبق
 گمذد و ولهم اکابر آن احکم بر قدر خوانند اشکار اشده زبان او از پان آن کنک ولاشده
 که من عذر الله هکل لسانه و ابن موافت و بحقیقی بر قدر وصول است به مدار آلاق
 که نقطه اعتدال صدقی و سطیه بر زخمیه که بری است بفتای کل و بتای بعد از اخراج کل و بتای
 محمدی علیه السلام المژب را دست و مه و شرح آن طولی وارد و اشارت بیان است **۱**
 سایی شیخ رکن الدین علامه، الدوله **۲** آن وهم بود که دودوی بر ریزیده، امکان و حد و بروی پیغام
 که فضل خداد در سدا زراه و سب **۳** شاید که دوی از تو نوی بر ریزیده، و این بین بیت این مقام
 بیت کبری است که غال معرفت و علم درین مقامها محل شد و رب زو فیک شجاع آحان
 معنی دارد که رب زو فی علا و نهایت مقام **۴** ولایت این بیت و ضلالات است و ختم فای که
 مذاصنیج کتب سعادی آلم است بر ضلالات که ولا افالاین ولذک شرح قدس سرمه ختم این قصیه
 که عاج اسرار توجیه است براین بیت کرده **۵** با این بیت راه اسرار چون فک کر شکن نسبیه امدو
 چون فک شترک است میان هر دو مضع که آزادی ملاک کو بیندینه با این ستاره بسب
 بدایه است قال اللہ تعالیٰ و بالتجمّع هم یعیدون ستاره اسرار بسب کر شکن عطار
 شده و چون کرشکنی و ضلالات عیث بدایه است بس این باب تا کید منع باشد شیوه از

باشد و کرشکنی و در کوت اندک وقت تشویق نخواست و وکالت فکل دایر باشی **۱**
 انسایت بناید شیخ اکبر قدس سرمه بوقایت کی تقدیسه کیمی آن کرده اند و این
 کله جند از کلام صوفیه برسپل شغل و استدلال و فنیل ایات این مقصیده غذا که بجهیز
 و توجیه است بخر بیرون پست و پیمان حفایت آن همان چند لایق باشد و رای طوغتل
 و نعلق استدلال است **۲** پایی استدالایان چون بود پایی چون پخت
 بی عکین بود که کفتم آنچه در تعقید ناست **۳** وحدت او بر تراز توجیه هاست
 بزرگ زبان عرق آند و در عالمیان
 ببر ترتیت از مردم و ملک لایزان

من نهاد است چونت ای بر سر عالی تند ای قدس اند سرمه العزز
 تامندسان کار کاه فتو زنده صور اکوان بر صفات اللاح و جهودی که از دند و خازنان خزانه ایار کاه
 علیم باران نییض سراینه برساینه قلوب سخا صان مهوية از سحاب جودی بارند بر رکات آثار در ربانی
 لفظیتی ذکار آن عز زبان **۴** دلخواه فخر نمود اسرار بکیلی بکش
 محمد و اکه **۵**
 بکش بکش بکش بکش بکش بکش بکش بکش بکش

گلوبی و چهره خوار عبید آس از رای سید حسین طالبی بروشته بودند نکرده شد مجتبت تبرک

بعد از زدن پیر مرفع اکبر حدثت مرتضی اعظم مردم سید آذ از خان از نزد شنبه سی خوز و صلاح اند چند روی
آن پیر را سرف صحی غرد عجم کرم شرف کرد این دینه الهاش از تمام اهل سلام اکبر از رایی بافت سعادت خان
حول دهه ۱۰۰ و خدمت بسته ایشان معنی دارند خدمت ایشان را پس دادفت ساعت چهره رسالت صلی الله
علیه السلام آن و شکر کرد و آنده مکتب خدمت مولانا عبد الرحمن جانی به سید مشارالله بروشه

سدار زخم خیت و سپیم خدا داشت خادم اکبر خانه قصیطه درین زیارت عرب آن و ارجح مردانی عاشق لی خیب
شکر نسب کر مرفع احسان و خدمکاری کرد بسته با ایشان و اقام شود و سید خان و ربع رجای خواه بود
که وای خل شفاعت ایا و خل عظام و ایجاد و کرام ایشان علیهم السلام فرا پرشد حسینی و تعالیٰ تکلیف این رفق
دیا که باید بعد بجهت و خدمت خود برای فرانک دولت ایشان نکند و باید خواه خان و محلصان ایشان پرندند و اسلام و کرام
کلمه باید خضرت خدا نامه الرحم خانی بعل کرده شد پرسیل تبرک

بعد از عرض پاره مدنی و شکر کی عرصه داشت تواب کامیاب خضره خدافت بایی سلطنه شماری اکبر خانی از
نقراش ایشان تعویض عدت سرمهبارک یافته بخود و ایشان مالک سیده آذ الهاش ایشان بی زارند که علیات خود ره
و حسی شود که ایشان برقه همچوی
بایت متصور و فتوه و توه توانند نهاده بوسی رفی باید و سعادت زیاد است و اسلام

بعد از عرض پاره مدنی و شکر کی عرصه ایشان ایضا از بارت هر من شرمن سیسته ای داشت
که بحکم از ایشان بمرد مفترم چیزی ایشان نشود و تاعیات که خود دعا آق نزدیک سید ندیم نامه
و ایشان نشانه مخصوص ایشان را حکار م احلاق و خالق ایک عاصم بوده بس علی خلیل مدد و ایشان که ایشان شرمن ایشان
ترک کرد تا ایشان بعثت خانه ایشان دعا و ایشان دعا
مدحت را ایشان بجهت خل شفعت خانه ایشان دعا و ایشان دعا
ایشان نیام خانه ایشان دعا و ایشان دعا

سدار عرض پاره مدنی و شکر کی عرصه ایشان رفرازه عین عروس سرمهبارک یافته ایشان دنیا مالک رسیده اند چیزی
را در ایشان دنیا نهیج باید داشت و رساند منج شبد بسته که مرچ و صلیخه خواه بوده ساعت خیله بندول خواه
داشت بوسی رفی باید اسلام

بعد از عرض پاره مدنی و شکر کی عرصه ایشان رفرازه عین عروس سرمهبارک یافته ایشان دنیا مالک رسیده اند چیزی
آن مالک رسیده شد و شکر ایشان دنیا بجهت خل شفعت خانه ایشان دنیا مالک رسیده اند چیزی
صلیخه ایشان دنیا اشارت فریاند که سرفیز ایشان دنیا دکلی بس صواب دید آن حضرو است بوسی رفی باید اسلام

